

BURMESE CLASSIC

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

င စဝင ပန်းသံခွင်

ရေခဲမုန့်. ice cream

စာပုဂ္ဂိုလ်ပြုချက်... ၅၀၀၃၃၇၀၃၀၀
 မျက်နှာပုံပြုချက်... ၅၀၀၀၃၇၀၃၀၀
 ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်
 ၂၀၁၀ အောက်တိုဘာလ
 အုပ်စု - ၁၀၀၀-အုပ်
 တန်ဖိုး - သုံးဆယ်ကျပ်ထိတိ
 မျက်နှာပုံပန်းချီ - ၂ လင်း
 စီစဉ်သူ - ဒေါ်ဌေးဌေးမော်

ပန်းသီဗိုင်း
 ရေခဲမုန့် (Ice Cream) / ပန်းသီဗိုင်း - ရန်ကုန်
 ဉာဏ်ဝင်း စာပေ ၂၀၁၀
 ၂၂၄ - စာ ၂၁၂ x ၅ x ၁၇ - ၅ စင်တီ
 (၁) ရေခဲမုန့် (Ice Cream)

ဒေါ်ဌေးဌေးမော်၊ ဉာဏ်ဝင်းစာပေတိုက် (၆၉၂)

အမှတ်(က) ဆုခဝတီလမ်း
 ရန်ကင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူ

ဦးအောင်ထက် (၀၈၀၀၃)

အောင်ပါရမီ ပုံနှိပ်တိုက်

အမှတ်(၁၂၇)၊ ၅၂ လမ်း၊

ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာပုံချိတ်

ဦးမြသိန်း၊ သိန်းမြင့်ဝင်းပုံနှိပ်တိုက်

အမှတ်(၉၆)၊ ၁၁လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

တဝန်းဝန်းရွာနေသော မိုးသံကြောင့် သက္ကက အိပ်ရာပေါ်
ကဆင်းပြီး ပြတင်းပေါက်အားမှာ သွားရပ်ကာ အပြင်ကို ကြည့်မိ၏။

မနက်စောစော သည်းကြီးမည်းကြီးရွာနေသော မိုး...

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ဆုံကြဖို့ ချိန်းထားသော သူငယ်ချင်း
ကို ဒီမိုးထဲ ထွက်မလာတော့ဘူးဆိုတာ Hand Phone နှင့် mes-
sage ပို့လိုက်၏။

သူလည်း သက္ကလို့ပဲ အိပ်ရာထက်မှာ မိုးအေးအေးနှင့် ကျေး
နေဦးမှာပါ။

အချိန်အခါမဟုတ် မိုးကြီး...

အေးစိန်နေအောင် စိပ်စိပ်ပိန်းပိန်း ရွာလွန်းလိုက်တာ စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးခံစားရသည်။

ငယ်ငယ်တုန်းက ကလေးဘဝကိုပဲ သတိရသလိုလို ဘာလိုလို တမ်းတတ ဆွေးတေးတေးခံစားမှုမျိုး...

မျက်နှာသစ်ပြီး ကော်ဖီမစ်တစ်ခွက်ဖျော်ကာ စားပွဲပေါ်ချထား၏။ ကော်ဖီပူပူအငွေ့က ဝံ့ထောင်းထောင်းထနေတုန်း...

ညဝတ်စုံဘောင်းဘီရှည်နှင့် အင်္ကျီလက်ရှည်ကို လဲလှယ်ကာ ရုပ်အင်္ကျီနှင့် ကွားတံာပင်နီတစ်ထည် ဝတ်သည်။

Gameဆော့ဖို့ Computerကို ဖွင့်ထားလိုက်ပြီးမှ ကော်ဖီသောက်နေမိ၏။

တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ အပြင်လည်းမထွက်တော့၊ Game ဆော့နေတာပဲ ကောင်းလိမ့်မည်။

Computerက ထအော်တော့ သူ လှည့်ကြည့်မိ၏။ အင်စာနက်ကွန်ရက်ပေါ်က Chat Messengerတစ်ခု

ဖြစ်သည့် Gtalkက အော်နေတာပါ။

ခေါ်နေသည့် callကို ပိတ်ပစ်ဖို့ ignore ခလုတ်ဆီ လက်ရောက်ပြီးမှ နာမည်ကိုကြည့်မိတော့ သူ့လက် ရပ်တန့်သွားရသည်။

Creamတဲ့...

You က Ice ဆိုတော့...

I က Cream ပေါ့တဲ့...

ထိုစကားစုကလေးကို သူပြန်မြင်ယောင်လာမိပါသည်။ ဟိုတစ်နေ့က ချက်တင်း (Chatting)ဝင်ရင်း မိတ်ဖွဲ့ဖြစ်

သော ကောင်မလေး...

ဒါဆို ပိတ်ပစ်လို့မရ...

အပွင်းပြေ စကားပြောကြည့်တာကောင်းမည်။ သူက Key boardကနေပဲ type လိုက်သည်။

'မင်္ဂလာနံနက်ခင်းပါ ခရစ်မ' ဆိုတာကို အရင်ဦးဆုံး ရိုက်လိုက်၏။

သူက မေးပါသည်။

ဘယ်မှမသွားဘူးလားဟု...

Cream က ဖြေပါသည်။

.....

မိုးတွေသည်းနေတယ်တဲ့...
 ဟုတ်တာပေါ့ ... မိုးက အရမ်းရွာနေတာ...
 သက္ကက မေးလိုက်ပါသည်။
 နာမည်ရင်း မသိရဘူးလားလို့...
 သူက 'ဟင့်အင်း' တဲ့...
 ပြောမပြချင်ဘူးလားဆိုတော့...
 Yesတဲ့...

ဒါဆို ဘာမှသိခွင့်မရှိဘူးလားဟု မေးမိသောအခါ ဘာလို
 သေးလို့လဲ Ice နဲ့ Cream ဆိုတာ နှစ်မျိုးပေါင်းမှ Ice Cream
 ဖြစ်တာတဲ့...

ဘာမဆို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းတိုင်ပင်ကြေး၊ Ideaပေးကြေးတဲ့၊
 သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်ကြပါစို့တဲ့...
 သက္ကက Yes လုပ်လိုက်သည်။
 သူကလည်း ယောက်ျားမာန ရှိသည်။
 အောက်ကျ နောက်ကျ လူချင်းတွေကြအောင်၊ မြင်ဖူးချင်
 တယ် ဘာညာ ပြောမယ့်သူမှမဟုတ်ဘဲ၊ သူမ သဘောအတိုင်းပါ။

.....

ပထမတော့ ကိုယ်က ယောက်ျားလေးဆိုတော့ တောင်းဆို
 သင့်သလားလို့...

သူမဘက်က အမြဲလို ပြတ်သားစွာ စည်းတားနေမှတော့
 ဘာမှပြောစရာမရှိတော့ပြီပဲ။

Gtalk မှာ Chatting ဝင်ရင်း တွေ့ဖြစ်ခဲ့သော လူတစ်
 ယောက်ကို သူမဘက်က တစ်ထောင့်တစ်နေရာပဲထားပြီး လူချင်း
 ခင်မင်ရင်းနှီးဖို့ဆန္ဒ မရှိဘူးဆိုမှတော့...

သူ့ဘက်ကလည်း တစ္ဆတ်တိုး ခေါင်းမာဖို့ မစဉ်းစားပါ။
 ဘယ်လို Ideaတွေ လိုအပ်နေလို့လဲ...

သူ့ဘက်က သူမဖြစ်စေချင်သလို Redyပါပဲ။
 ဟိုအကြောင်း ဒီအကြောင်းတွေပြောဖြစ်ရင်း Cream
 ဘာကြိုက်တတ်တယ်ဆိုတာ သူ သိလာပါသည်။

ဘယ်လိုသီချင်းမျိုး နားထောင်တတ်တာ...
 ဘယ်လိုဇာတ်လမ်းမျိုး အကြည့်များစား...
 ဘယ်ဆိုင်တွေမှာ အားရင်ထိုင်တတ်တာ...
 ဘယ်နေရာတွေကို Shopping ထွက်တတ်တာ...

ခန်းသီရိဝိဇ္ဇာ

တော...တော ပြောပါများလာရင် တောထဲက ဇာတိပြ
သတဲ့။

အရမ်းမှန်တာပေါ့။

Cream ရဲ့ပြောပုံအရ သူမဟာ သူဌေးသမီးလေးတစ်
ယောက်ဆိုတာ သိလာရသည်။

ပြီးတော့ ချစ်သူမရှိသေးတာလည်း သိခွင့်ရလာသည်။
တိတိကျကျသိခွင့်မရသေးတာက သူမရဲ့ရုပ်ရည် ပြေပြစ်လှပမှု
အကြောင်း...

သူက အဲဒါ သိချင်သည်။

လူချင်းတွေကြပို့ကို စကတည်းက Brakeဘရိတ်နင်း
ထားတာ (week point)အားနည်းချက်တစ်ခုခုကြောင့်လား...

ထိုအားနည်းချက်က ဘာများဖြစ်မလဲ....

မလှပတာကြောင့်ဘဲလား...

မိန်းကလေးတွေက အကျည်းတန်ရင် လျှို့ဝှက်ဖုံးကွယ်
ထားချင်ကြတယ် မဟုတ်လား။

ရှိပါစေတော့ဟု တိတ်တဆိတ်နားလည်ပေးလိုက်ချိန်မှာပဲ...

Ice-Cream... စေ့စေ့ခန့်

တို့ဘက်က အရင်စလာတော့ Ice ဘက်က အထင်သေး
မှာ စိုးတယ်လေ...

အဲဒါကြောင့် မရိုးမသားမဖြစ်ကြေးလို့ ကြိုတားမြစ်ထား
တာတဲ့။

ဖြစ်မှဖြစ်ရလေကွာ....

Creamဆိုတာ နားလည်ရခက်သူလေးလား။

(Internet) အင်တာနက်ခေတ်ကြီးမှာ မပွင့်လင်းလိုက်
တာ...

သူပဲပြောပြီး ဘာမဆို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းကြေးတဲ့...

တော်တော်ရယ်ရတဲ့ကောင်မလေးပဲ...

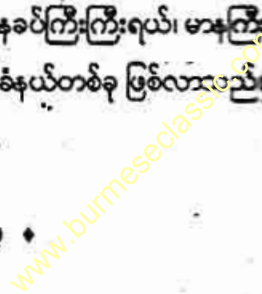
ဒါနဲ့များ Iceနဲ့ တွဲဖက် Ccreamဖြစ်ချင်သေးသတဲ့လား...

သက္က အဲဒီလိုပြောလိုက်ရင် ကောင်မလေး အရမ်းခိတ်ဆိုး
သွားမလား မသိ။

Creamကလည်း Iceလိုပဲ မာနခပ်ကြီးကြီးရယ်၊ မာနကြီး

သူချင်း တွေကြတော့ တင်းမာမှုက ကြားခံနယ်တစ်ခု ဖြစ်လာသည်။

သက္ကကလည်း သက္ကပါပဲ...

ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး မာနထားနေမိသည်။

သူနှင့် Cream အပြင်မှာ လူချင်းတွေဖို့ လွယ်မည်မထင်။

ဒီလိုပဲ စကားပြောဖြစ်နေဦးတော့မည်။

မနက်ပိုင်း မိုးတွေအရမ်းရွာပေမယ့် ညနေပိုင်းမှာတော့ ရာသီဥတုက သာလာပါသည်။ သူနှင့် သူငယ်ချင်းမျိုးစော် အင်းယား ကန်အောင်ဘက် ထွက်လျှောက်ဖြစ်၏။

ကြည်လင်နေသော ကောင်းကင်ပြာပြာမှာ သက်တံ့ တစ်စင်းက ထင်ရှားစွာ ရှိနေ၏။

အရောင်အသွေး ဖူးကြုံနေသော သက်တံ့ကို ကြည့်ပြီး ရုတ်တရက် Cream ကို သူသတိရမိ၏။

Cream က ပြောဖူးပါသည်။

သက်တံ့တွေမြင်ရင် ပျော်တယ် ရင်ခုန်တယ်၊ သက်တံ့ကို ချစ်တယ်တဲ့။

ထူးထူးဆန်းဆန်း ထွင်များပြောတာလားမသိ။ ခွေးလေး၊ ကြောင်လေးတွေ ချစ်တယ်ပဲ ကြားဖူး သိဖူးတာ။

အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန်ကလေးတွေကို ချစ်သလို အသည်းယား သလိုမျိုးတဲ့။

ခွေးပုရုပ်လို သက်တံ့ကို ကိုင်ကြည့်ပြီး ထွေးဝိုက်ထားချင် သတဲ့။

သူများနှင့် မတူသော အတွေးအမြင်ရှိသူကလေးဟု သတ်မှတ်မိသည်။

ပြီးတော့ သူ့ကို မေးသေးသည်။

လူပျိုကြီးလုပ်မလို့လား Iceတဲ့၊ သူက မတုံ့ဆိုင်းဘဲ...ဟာ

No...No ဟု အဖြန်ဖြေမိသည်။ ဖြတာနှေးလို့မဖြစ်၊ မြာနုတ်မောင် ကြားပြီး အထင်လွဲသွားရင် ဒုက္ခ။

မဖြစ်ပါဘူး...လူပျိုကြီးဆိုတာ ရှားပါတယ်တဲ့၊ ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ခွင့်ရတာ မဟုတ်ဘူးတဲ့။

ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လူတော်တော်များက အချိန်တန်ရင် အိမ် ထောင်ကျပြီး မိသားစုဖြစ်သွားတာပဲတဲ့။

ဟုတ်တာပေါ့။

သူမက မဆိုးဘူးဘဲ။

မြိုင်လေ့လာပြီး မြင်တတ်ကြည့်တတ်သူကလေးပဲ...

တို့ကလည်း လူပျိုကြီး လုံးဝမဖြစ်ချင်ပါဘူးကွာဟု သူက ဆိုမိပါသည်။

Creamကရော အပျိုကြီးလုပ်မလို့လားဟု သူက ပြန်စမိ သည်။

လုပ်စရာလားတဲ့...

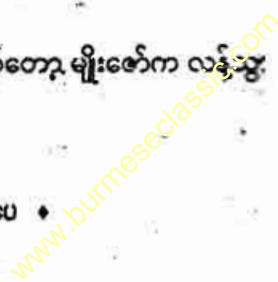
အဲဒီမေးခွန်းမျိုး နောက်မမေးမိအောင် ဆင်ခြင်စမ်းပါတဲ့။

မကြိုက်ဘူးတဲ့။

“ဟား...ဟား...ဟား”

“ဟ...ဘာဖြစ်တာလဲ”

ရုတ်တရက် သူက အော်ရယ်တော့ မျိုးဇော်က လန့်သွား သည်။

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ချက်တင်က ကောင်မလေး သတိရမိလို့ပါ”

“မင်းကို ဒီလောက်မြူးအောင် ဘာတွေပြောလိုက်လို့လဲ”

မျိုးစော် သိချင်ပေမယ့် သက္က ပြောမပြမိပါ။

Cream အကြောင်းတွေ ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြောမပြချင်။

တစ်ယောက်တည်းပဲ သိထားချင်သည်။

သူ ဘာကို လောဘကြီးနေမိတာလဲ။

သက္ကက လူတွေနှင့် ဝေးရာနေရာသို့ တိတ်တဆိတ် ထွက်လာကာ ဟန်ဘာကာတစ်လုံးကို အားပါးတရ စားနေမိသည်။ နောက် လက်တစ်ဖက်မှ ကုတ်ဘူးကိုကိုင်ထားကာ မုန့်စားလိုက်၊ ကုတ်ဘူးကို မော့သောက်လိုက်နှင့် အလုပ်ရှုပ်နေမိသည်။

ဘယ်လို ဗိုက်ဆာနေမှန်း မသိပါ။ ဗိုက်တစ်ခုလုံး ဟာတာတာနှင့် အမှန်ဆို ဗိုက်ဆာကတည်းက အချိန်ပေးပြီး စားလိုက်ရမှာ။ ခုတော့.....

ဗိုက်ဆာလွန်းကာ မျက်စိတွေတောင် ပြာချင်နေပြီ။

စိတ်အိုက်လာတာကြောင့် အော်ဟစ်ချည်း သီချင်းသံတွေ နှင့် တုန်းတုန်းချည်းနေကြသော စတိတ်စင်နှင့် ဝေးရာသို့ ထွက်လာ ခဲ့ခြင်းပါ။

သက္က ရုပ်နေရာကနေ ကရဝိတ်နန်းတော်ကြီးကို မြင်နေရ သည်။ ရေပြင်ကျယ်ကြီးကိုကြည့်ပြီး တစ်ယောက်တည်း စိတ်တွေ လန်းဆန်းသွားရသည်။ သက္က နှစ်ပတ်တစ်ခါလောက်တော့ ကရဝိတ် ကို ရောက်ဖြစ်ပါတယ်။ ကရဝိတ်မှာ လေတဖြူးဖြူးတိုက်ပြီး ရေပြင် ကြီးကို ငေးမောကာ မုန့်စားရတာ အရမ်းကြိုက်ပါသည်။

သက္က ရုပ်နေရာနေရာက စတိတ်စင်ရဲ့ အနောက်ဘက်၊ တစ်ဖက်ခြမ်းမှာက ကားတွေ စိတန်းရပ်ထားသည်။ ဒီဘက်ခြမ်းက တော့ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ရှိပါသည်။

ဒီနေ့က သူငယ်ချင်း ကိုမျိုးဇော်ရဲ့ပွဲဖြစ်တာကြောင့် အစ အဆုံး လိုက်ကူညီနေရတာနှင့် လူကမောနေပြီ။ သက္ကအလှည့်ပြီးပြီမို့ ဒီလိုထွက်လို့ရခြင်းပါ။

သက္ကက သီချင်းသုံးပုဒ်ကို ဆက်တိုက်ပဲ ဆိုလိုက်ပါသည်။ ခုတော့ အကအဖွဲ့တွေ ကပြီး သီချင်းဆိုနေကြသည်။

သီချင်းဟောင်းတွေပဲ ဆိုရတာကြောင့် သက္ကအတွက် အခက်အခဲမရှိ အဆင်ပြေလှသည်။

သက္ကက အဆိုတော်ပေမယ့် နာမည်သိပ်ကြီးသေးတာ မဟုတ်။ လူသိနည်းပါသည်။ ဝါသနာပါတာကတော့ ငယ်ငယ် တည်းကပါ။ ကျောင်းကပွဲတွေမှာ သက္ကက ရှေ့ဆုံးက အမြဲပါသည်။

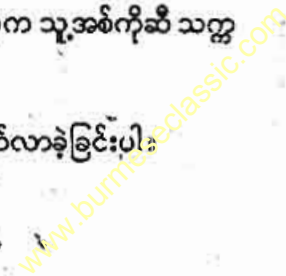
သီတတ်တဲ့ အရွယ်ရောက်တော့လည်း သူငယ်ချင်းတွေ အတူတူ အားတိုင်း ဂီတာတီးနေတတ်တာ။

‘မင်းအသံက အရမ်းဆွဲဆောင်မှုရှိတယ်။ အဆိုတော် လုပ်ရင် ဖြစ်နိုင်တယ်ကွ’ လို့ သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ အားပေးမှုကြောင့် အဆိုတော်လုပ်ဖို့ ဖြစ်လာခဲ့တာ။

သက္ကမှာ အဆိုပါရမီက ပါပြီးသားဆိုတော့ အဆိုသင်တန်း တောင် တက်စရာမလို။

သက္ကသူငယ်ချင်း ပြည့်စုံရဲ့အစ်ကိုက ရန်ကုန်မှာ လရောင် တေးသံသွင်းက ပရိုဂျူဆာဆိုတော့၊ ပြည့်စုံက သူ့အစ်ကိုဆီ သက္က အကြောင်း လှမ်းပြောပေးသည်။

ဒီလိုနှင့် သက္က ရန်ကုန်ကို ရောက်လာခဲ့ခြင်းပါ။

ရန်ကုန် ရောက်ရောက်ချင်းတော့ အဆောင်မှာနေပြီး
လရောင်တေးသံသွင်းသို့ နေ့တိုင်းသွားခဲ့သည်။ ပြည့်စုံရဲ့အစ်ကို
ကိုမျိုးဇော်က အရမ်း သဘောကောင်းသည်။

သက္က အဆိုသင်တန်းမတက်ထားတဲ့လူကိုတောင် လက်တွဲ
ခေါ်ပါသည်။ လိုအပ်သမျှကို သူ့ကိုယ်တိုင် သင်ကြားပေးတာကြောင့်
ခုဆို အောင်မြင်ပြေနေပါပြီ။

အောင်မြင်လာတာကြောင့် သက္ကကို အဆောင်မှာ မနေခိုင်း
တော့ဘဲ သူနှင့်အတူတူ ရန်ကင်းအိမ်မှာပဲ အတူတူနေစေသည်။

သက္ကရသမျှပိုက်ဆံတို့ကိုစုကာ သက္ကအတွက် ဆလွန်း
ကားတစ်စီး ဝယ်ပေးသည်။ ဒီကားလေးက သက္ကအတွက် အရမ်း
အဆင်ပြေပါသည်။

ကိုမျိုးဇော်က သက္ကအပေါ် တပည့်တစ်ယောက်လိုမဟုတ်
ဘဲ သူငယ်ချင်းတွေလို ညီအစ်ကိုတွေလို ချစ်ခင်ပါသည်။ သက္က
အောင်မြင်လာတာ ကိုမျိုးဇော်ရဲ့ကျေးဇူးကြောင့်ပါ။

ဒီလိုရွိုးပွဲတွေမှာ ဝင်ဆိုခွင့်ရတာကလည်း ကိုမျိုးဇော်
ကြောင့်ပါ။

ကိုမျိုးဇော်၏ ဘယ်ပွဲမဆို သက္ကပါတာကြောင့် တချို့က
မကျေနပ်ချင်ကြ။ ခု ဒီပွဲမှာလည်း သက္ကက ဆိုချင်တာမဟုတ်ဘူး။
သက္ကရဲ့ပြိုင်ဘက်အဆိုတော်ပါတာကြောင့် မဆိုချင်တာ။ ဒါကို
ကိုမျိုးဇော်က ဖျောင်းဖျသည်။

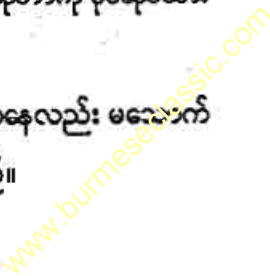
အနုပညာလောကမှာ ဒီလိုအပြိုင်အဆိုင်မရှိရင် ပျင်းဖို့
ကောင်းတယ်တဲ့။

ကိုမျိုးဇော်ပြောတာလည်း မှန်တာပဲ။ နောက်ဆုံးတော့ ဒီပွဲ
မှာ သက္က လာဆိုဖြစ်ပါသည်။

ဗိုက်ဆာဆာနှင့် စားလိုက်တာ၊ မုန့်လည်း ကုန်သွားပြီ။
ကျန်နေသေးတဲ့ အဆိုတော်တွေကိုကြည့်ပြီး စာနာမိသည်။
အဆိုတော်ဘဝဆိုတာ ပင်ပန်းပါသည်။ သရုပ်ဆောင်တွေ
ကတော့ အဆိုတော်ထက်တောင် ပိုပင်ပန်းပါသည်။

သူတို့တွေမှာ ထိန်းချုပ်မျိုသိပ်နိုင်ခြင်းဆိုတာကို ပိုင်ဆိုင်ထား
ရသည်။

ဗိုက်ဆာနေလည်း မေ့ထား။ ရေဆာနေလည်း မသေဘက်
အားဘဲ အလုပ်ကိုသာ အာရုံစိုက်ထားရသည်။

နေပူထဲမှာလည်း သရုပ်ဆောင်ရသည်။ မိုးရွာပြီး ချမ်းစိမ့်
နေလည်း စိတ်မပျက်ဘဲ ဇွဲရှိနေတတ်သည်။ အလွယ်တကူ လက်
မလျှော့တတ်ပါ။

သူတို့တွေကို ကြည့်ရင်လည်း အမြဲလှပနေကြသည်။
လူကြီး သရုပ်ဆောင်တွေတောင် အမြဲနုပျိုလန်းဆန်းနေကြသည်။
ခေါင်းမူးတာလောက်၊ ဖျားတာလောက်ကိုတောင် မမူကြဘဲ အလုပ်
ကို ဆက်လုပ်နေတတ်ပါသည်။

မိုးတွေ အရမ်းသည်းတဲ့ညမှာဆို မွေ့ရာပေါ်လေးမှာ
စောင်ခြံပြီး ကွေးချင်ကြမှာပဲ။ သူတို့မှာတော့ အဝတ်အစားတွေ
တစ်စုံပြီးတစ်စုံလဲကာ မိတ်ကပ်မပြတ်ဘဲ သရုပ်ဆောင်နေရတုန်း
ပါ။ ဒါဟာ သရုပ်ဆောင်တွေရဲ့ ခံနိုင်ရည်စွမ်းအားတွေပါပဲ။

သက္ကလည်း အနုပညာ လောကမှာ အခြေချမိပြီဆိုတော့
သူတို့လိုမျိုးဖြစ်အောင် စိတ်ဓာတ် ကြံ့ခိုင်အောင် ပြုပြင်ရဦးမည်။

ရပ်နေတာတော်တော်ကြာသွားတာကြောင့် နည်းနည်းချမ်း
လာသည်။ ကားနားကို လျှောက်သွားလိုက်ပြီး ဂျာကင်ယူနေတုန်းမှာ
ပဲ ထူးဆန်းသောမြင်ကွင်းလေးက သက္ကကို ညှို့ပူဖမ်းစားလိုက်၏။

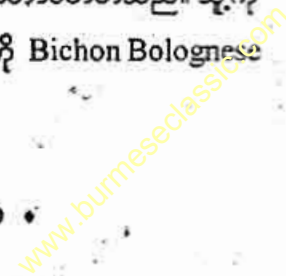
စွပ်ကျယ်ပုံစံ အင်္ကျီအနက်အကျပ်လေးကို ဂျင်းဘောင်းဘီ
နှင့် ဝတ်ထားပြီး၊ ပင်ဆယ်ဟီး ဝိနပ်အမြင့်လေးနှင့် ကောင်မလေး
တစ်ယောက် ငွေပင်ရောင်ကားလေးပေါ်က ဆင်းလာ၏။ ဆံပင်
ညှိညှိလေးများကို ပိုနီတေး စီးထားသည်။ မျက်နှာလေးက ဘဲဥပုံ
အဝိုင်းလေးနှင့် မေးချွန်လေးနှင့် နှာတံလေးက စင်းပြီး၊ အလှဆုံးက
တော့ သူမရဲ့ မျက်ဝန်းနက်နက်ကလေးတွေပါ။ နှုတ်ခမ်းလေးက
ရဲစိုနေကာ ဖူးပွင့်ကာစ နှင်းဆီအင့်လေးအလား။

သက္ကကြည့်နေတာကို တွေ့သွားတာကြောင့် ချက်ချင်းပဲ
အကြည့်လွှဲလိုက်ပုံလေးကို ပိုပြီး မြတ်နိုးသွားသည်။

သူမနောက်က လိုက်ထွက်လာတဲ့ ခွေးစုတ်ဖွားလေးက
လည်း ချစ်စရာလေးပါ။

သက္ကလည်း သူမလိုဘဲ ခွေးလေးတွေကို အရမ်းချစ်တတ်
ပါသည်။

အဲဒီလိုခွေးလေးတွေက အရမ်းဟောင်တတ်သည်။ သူ့ကို
သွားစရင် မလွယ်။ တချို့က အဲဒီခွေးကို Bichon Bolognese
လို့ ခေါ်ပါသည်။

သက္ကတို့အိမ်မှာလည်း အဲလိုခွေးလေး နှစ်ကောင်ရှိပါသည်။ ဒီခွေးလေးကိုတွေ့မှ အိမ်ကခွေးလေးတွေတောင် လွမ်းသွားရသည်။ အိမ်ကခွေးလေးတွေကို သက္ကက တစ်ကောင်ကို ဆော့(ဖ်)ကီ၊ နောက်တစ်ကောင်ကို စနိုးကာ(လ်)လို့ ပေးထားကာ၊ ဖေဖေက သက္က ခွေးချစ်မှန်းသိလို့ သက္ကစာမေးပွဲအောင်တဲ့နှစ်က အမှတ်တရ ထိုခွေးလေး နှစ်ကောင်ကို ဝယ်ပေးခဲ့တာ။

သက္ကက ဆော့(ဖ်)ကီနှင့် စနိုးကာ(လ်)ကို နေ့တိုင်း ရေချိုးပေးသည်။ သူတို့ရဲ့ သန့်ရှင်းရေးတာဝန်၊ ကျွေးမွေးရေးတာဝန်ကို သက္ကက ယူထားရကာ ဒီကောင်လေးတွေက သက်တမ်း (၁၄)နှစ် ရှိပြီးတော့ ဒီကောင်လေးတွေက အီတလီဇာတ် ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့တစ်နေ့ ဒီကောင်တွေနဲ့ပဲ အချိန်ကုန်နေလို့ မေမေတောင် သက္ကကို ကြည့်မရဘူးလို့ အမြဲပြောတတ်သည်။

အခု သူမရဲ့ခွေးလေးမြင်မှ အိမ်ကခွေးတွေကို သတိရမိသည်။ သူတို့လေးတွေကို သက္ကမရှိတုန်း အစာမှန်မှန်ကျွေးရဲ့လား မသိ။ အစာတော့ မေမေ ကျွေးမှာပေါ့။ ဒီကောင်တွေကို အလည်တော့ ခေါ်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီကောင်တွေက လမ်းထွက်ရင် အရမ်းပျော်တာ။

ဒီခွေးလေးကလည်း သက္ကခွေးလေးတွေလိုပဲ လိမ္မာပုံရသည်။ သူမနောက်က အေးဆေးလိုက်သွားသည်။ ခွေးချစ်ပုံရသော သူမရဲ့ပုံရိပ်လေးကို မျက်စိထဲက မထွက်တော့ပေ။ ခွေးလေးကိုတော့ သူမက တော်တော်ချစ်ပုံပဲ။

သူမကိုကြည့်ရတာ ခွီးပွဲလာကြည့်တာ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ဒီတိုင်းက ရဝိတ်ကို အလည်လာပုံပဲ။

သူမလမ်းလျှောက်သွားပုံလေးက သက္ကရဲ့ စိတ်နှလုံးကို ဆွဲဆောင်သွားနိုင်ပါသည်။ ပုခက်ကြမ်းကြမ်းလွှဲသလို ရင်ထဲ လှုပ်ခါသွား၏။

သက္ကအတွက်တော့ ရောင်စုံလေးတွေနှင့် လှပနေသော စင်မြင့်က မြင်ကွင်းထက်ပင် လှပထူးဆန်းနေပါသည်။

အကအဖွဲ့က နောက်ဆုံးဆိုတော့ သူတို့အလှည့်ပြီးလျှင် ပြန်လို့ရပါပြီ။ ဇော်ဇော်နှင့် ဝိုင်ဝိုင်တို့က ဒီပွဲမှာ မပါ။ အရင်ကဆို ဇော်ဇော်ရယ်၊ ဝိုင်ဝိုင်ရယ်၊ ကိုမျိုးဇော်နှင့် သက္ကတို့လေးယောက် အတူတူပြန်နေကြပါ။ ဒီပွဲမှာတော့ ဟိုနှစ်ယောက် မပါကြတော့ သက္ကနှင့် ကိုမျိုးဇော်တို့ပဲ ပြန်ရမှာပါ။

“ဟော့ကောင်...သက္က”

“ဪ...ကိုမျိုးဇော်”

“မင်းကွာ ရှာလိုက်ရတာ”

ကိုမျိုးဇော်က ဘေးနားရောက်လာသည်။

“ဒီမှာ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ”

“ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး ပျင်းတာနဲ့ ကားနားလျှောက်လာ

တာ”

“အေး...အေး”

“ငါသွားနှင့်ပြီနော်”

“မင်းလည်း ယူစရာရှိတာ သွားယူလိုက်ဦး”

ကိုမျိုးဇော်က သက္ကအနားမှ ချက်ချင်းပဲ လှည့်ထွက်သွား

သည်။ သက္ကလည်း ကိုမျိုးဇော်နောက်မှ လိုက်ဝင်သွားတော့သည်။

‘ဇင်မီ’ က ကားကို ခြံတံခါးရှေ့ ထိုးရပ်လိုက်တော့ မောင်ထွန်းက တံခါးလာဖွင့်ပေးပါသည်။

လုံးလုံးလေးက အရမ်းလည်တာ။ ခြံတံခါးလည်း ဖွင့်လိုက်ရော ကားပေါ်ကခုန်ဆင်းပြီး အိမ်ထဲ တန်းဝင်သွားတော့သည်။

လုံးလုံးလေးက အရမ်းချစ်စရာကောင်းသည်။ ‘ဇင်မီ’ ဘယ်သွားသွား သူ့ကို ခေါ်သွားလေ့ရှိသည်။ သူက အရမ်းပါးတာ တစ်နေရာသွားဖို့ ပြင်ဆင်နေပြီဆို သူက ရှေ့က အရင်ထွက်နှင့်ကပ်သည်။ လုံးလုံးကိုခေါ်သွားရင် လူတွေ ကြည့်သည်။

လူတွေကြည့်ရင် လုံးလုံးက ဆိုက်တင်အရမ်းများတာ။
လွှာလေးတစ်လစ်ထုတ်ပြီး အပြီးတဖွာဖွာနှင့်ဆိုတော့ ချစ်စရာ
လေးပါ။

ခုနက ကရိတ်မှာတွေ့ခဲ့တဲ့ကောင်လေးကိုတောင် မျက်လုံး
ထဲ ပြန်မြင်ယောင်လာသည်။ သူချောတာကိုတော့ 'ဇင်မီ' အသံ
အမှတ်ပြုရသည်။

ထိုကောင်လေးက 'ဇင်မီ' ကို အထူးအဆန်းသဖွယ် ငေး
ကြည့်နေ၏။ 'ဇင်မီ' ကို ထူးဆန်းတာတော့ မဖြစ်နိုင်ပါ။ လုံးလုံးလေး
ကို ချစ်စရာကောင်းလို့ လိုက်ကြည့်တာနေမှာပါ။

ဒီတစ်ခါတော့ လုံးလုံးကို 'ဇင်မီ' မနာလိုစိတ်ဝင်မိပါသည်။
လုံးလုံးလေးတို့ စွဲပုံများ ကောင်လေးချောချောကပင် လိုက်ငေးကြည့်
နေသည်အထိပါ။

ဇင်မီလည်း ကားကို ဝိုဒေါင်ထဲထည့်ပြီး လုံးလုံးနောက်မှ
ပြေးလိုက်လာခဲ့သည်။ ရင်ထဲမှာလည်း ပျော်သလိုလို။ အဲဒီ
ကောင်လေးနှင့် နောက်တစ်ခါလောက် ထပ်ဆုံချင်ပါသေးသည်။

ကိုမျိုးဇော်က အစီအစဉ်အားလုံးကို သက္ကာအား ပြောပြနေ
သည်။ တကယ်တမ်းကျတော့ ဒီအလုပ်ဟာ မပင်ပန်းဘူးလို့ ထင်ရ
ပေမယ့် ဘယ်လောက်ခြေကုန်လက်ပန်းကျလဲဆိုတာ ကိုယ်တိုင်ပဲ
သိနိုင်ပါသည်။

စီစဉ်စရာတွေက အများကြီးပါ။ တီးဝိုင်းအဖွဲ့၊ နောက်ခံ
တေးဂီတအဖွဲ့၊ အကအဖွဲ့၊ ဆလိုက်မီးအဖွဲ့၊ ကင်မရာအဖွဲ့ အဖက်ဖက်
က ပြည့်စုံအောင် စီစဉ်ရတာ။ အစီအစဉ်တွေ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး
မရိုးနိုင်အောင် အားလုံးပျော်နိုင်ဖို့ စီစဉ်ပေးရတာ။

ကိုမျိုးဇော်က ကိုယ်တိုင်လည်း Studio ဖွင့်ထားသည်။
တချို့ပွဲတွေမှာ စပွန်ဆာပေးတာတွေလည်း ရှိသည်။

ကိုယ်တိုင်လည်း ရှိုးပွဲတွေပြုလုပ်တာကြောင့် အမြဲ မအား
လပ်ပါ။

ခုလည်း မြရိပ်ညိုမှာ ရှိုးပွဲလုပ်ဖို့ အစီအစဉ်ဆွဲနေတာပါ။

“ငါဆွဲထားတဲ့ အစီအစဉ် ဘယ်လိုလဲ”

“အင်း...မဆိုးပါဘူး”

“မင်းရော ဘယ်လိုလုပ်ချင်သလဲ ပြောလေ”

ကိုမျိုးဇော်က အားလုံးထဲမှာ သက္ကကို ရင်းနှီးခင်မင်သည်။
သက္ကနှင့်ဆို ညီအစ်ကိုတွေလိုပါ။ သက္ကဆီက အကြံဉာဏ် အမြဲယူ
တတ်သည်။

“dance groap အဖွဲ့တွေကို နောက်ဖက်ဖို့ရင် ကောင်း
မယ် ထင်တယ်”

“ဘာလို့လဲ သက္ကရဲ့ ရှေ့မှာဆိုတော့ ပရိသတ်တွေ မြူးမြူး
လေးနဲ့ စိတ်ပါအောင်လေ၊ အဖွဲ့လိုက်ကတာဆိုတော့ ပိုကြည့်လို့

“အစပိုင်းတော့ ကောင်းပြီး၊ နောက်ပိုင်းက အေးအေးကြီး
ဖြစ်သွားမှာပေါ့”

“အေးကွ မင်းပြောတာလည်း ဟုတ်တာပဲ”

ပရိသတ်ကို ဆွဲဆောင်နိုင်ဖို့က အဓိကလေ။ လက်မှတ်ဝယ်
ပြီး ကြည့်ရတာဆိုတော့ ပရိသတ်တွေကို ပိုပြီး တန်စေချင်သည်။

ဒီလို စေတနာကြောင့် အချိန်ယူ လူပင်ပန်းခံပြီး ပရိသတ်
အတွက် မရိုးရအောင် စီစဉ်နေတာပါ။ အစီအစဉ်ကို ကောင်းသထက်
ကောင်းအောင် ပရိသတ် မပျင်းရအောင်၊ ကြည့်ရကျိုးနပ်အောင်
ကြိုးစား ရေးဆွဲနေကြတာပါ။

“ကဲ...ကဲ၊ မင်းလည်း မောပြီ လက်ဖက်ရည်သောက်
လိုက်ဦး၊ ကျန်ကိစ္စတွေကို နေ့လယ်မှ ဆက်ဆွေးနွေးကြတာပေါ့”

သက္ကက ကိုမျိုးဇော်ကို ခေါင်းညိတ်ပြုပြီး စားပွဲပေါ်က
လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို ယူကာ မော့သောက်နေလိုက်သည်။ ပန်းကန်
ထဲက ပေါင်မုန့်တစ်ချပ်ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။ ပေါင်မုန့်ကို ကြက်ဥနှင့်
ကြော်ထားတာကြောင့် စားလို့ကောင်းပါသည်။ သက္ကတို့ (Stu-
dio) က အေးချမ်းတဲ့လမ်းကလေးမှာ တမင်လာဖွင့်ထားတာပါ။

တခြားလမ်းတွေနှင့်မတူဘဲ တိတ်ဆိတ်ရှင်းသန့်ပြီး နေချင်
စွယ် ကောင်းတာကြောင့် အလုပ်လုပ်ရတာ အဆင်ပြေလှသည်။
ခြံဝင်းကျယ်ကြီးဆိုတော့ တစ်ဖက်ကိုကားရပ်စေပြီး ကျန်တစ်ဖက်မှာ
ပန်းဥယျာဉ်လေး လုပ်ထားသည်။

ဒီလမ်းလေးက ခြံကျယ်ကြီးတွေ အားလုံးပေါင်းမှ ဘယ်နှစ်
ခြံမှ မရှိ၊ သီးသီးသန့်သန့်နှင့် နားအေးပါးအေး ရှိလွန်းပါသည်။

သက္ကတို့စတူဒီယိုက ဒီလမ်းကလေးထဲမှာဆိုတော့ ဒီလမ်း
ကို အမြဲလာရပါသည်။

ဘာလို့လို့နှင့် ဒီလမ်းကလေးက စတူဒီယိုသို့ အဝင်အထွက်
ကားတွေ များလာပါသည်။

သက္ကတို့ စတူဒီယိုက အကျယ်ကြီးဆိုတော့ နေရတာလွတ်
လပ်ပါသည်။

ပြတင်းပေါက်လိုက်ကာလေးကို ဖွင့်ပြီး သောက်လက်
စ လက်ဖက်ရည်ခွက်လေးကိုက လမ်းမပေါ်ကို ရပ်ငေးနေမိသည်။

လမ်းဖက်ကိုကြည့်နေမိရင်း ထူးဆန်းသော ကောင်မလေး
နှင့် ခွေးစုတ်ဖွားလေးကို သတိရမိပါသည်။

မြဲထဲက အလှပန်းအိုးတွေက လှပေမယ့် ကြည့်ရတာ
မကျေနပ်ချင်။

ထိုကောင်မလေးနှင့် တပ်တွေ့ချင်တဲ့ဆန္ဒက ရင်ထဲရောက်
လာ၏။

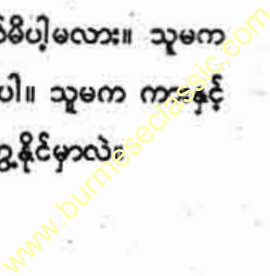
“ဟာ”

မမှားနိုင်ပါဘူး။ အဲဒီကောင်မလေးပဲ။ မျက်နှာကို မမြင်
ရပေမယ့် သက္က မှတ်မိပါသည်။ ဟိုတစ်နေ့ကလို ခွေးပုလေးက
သူမရဲ့ တစ်ဖက်ရံမှာ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေလေသည်။

ဒီလမ်းထဲမှာ ဘာကိစ္စရှိလို့ပါလိမ့်။ ကားလေးကလည်း
ဟိုတစ်ခါတွေ့တဲ့ကားလေးပါ။

ငွေမင်ရောင်စလွန်းကား လှလှကလေး။ သူ မှတ်မိနေပါ
သည်။ ရေဘင်မျက်မှန်အနက်ကြီးက သူမရဲ့ မျက်ဝန်းနက်နက်လေး
တွေကို ဖုံးကွယ်ထားတာကြောင့် သူမနှင့် မျက်လုံးချင်း မဆုံလိုက်ရ။

အဲဒီကောင်မလေးက ငါ့ကို မှတ်မိပါ့မလား။ သူမက
သက္ကကို မမြင်ပါ။ မြင်ဖို့လည်းမလွယ်ကူပါ။ သူမက ကားနှင့်
ဖြတ်သွားတာဆိုတော့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး တွေ့နိုင်မှာလဲ။

သူမမျက်နှာပေါ်မှ မျက်မှန်လေးကိုချွတ်ကာ သူမမျက်နှာကို တဝကြီး ထိုင်ကြည့်ချင်သည့်ဆန္ဒက အပြင်းအထန် ပေါ်ပေါက်လာ၏။

သက္က စတုဒီယိုနှင့် နှစ်ခြံကျော်လောက်အရောက်မှာ သူမကားလေးက ခြံထဲသို့ ကွေ့ဝင်သွားတော့သည်။

ဟာ... ဒီလမ်းထဲမှာနေတာလား။

ဘာလို့ သက္ကနှင့်တစ်ခါမှ မဆုံရတာလဲ။

ဒီလမ်းထဲမှာ စတုဒီယိုဖွင့်ထားတာ ကြာပါပြီ။ ဘာလို့ သူမကို မသိရတာလဲ။ ဒီလမ်းထဲကအိမ်တွေအားလုံးနီးပါး မျက်မှန်းတန်းနေမိပါသည်။ နေတိုင်း ဝင်ထွက်သွားလာနေကြပါ။ ဒီကောင်မလေးကိုတော့ တစ်ခါမှမတွေ့ဘူးပါ။ ခုမှပြောင်းလာတာလား။ လူသစ်တွေများလား မသိ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမက သက္ကရင်ကို လှုပ်ခတ်နိုင်စွမ်းရှိပါသည်။ သက္က သူမကို မေ့လို့ရမည် မထင်တော့ပါ။ သူမကို စိတ်ထဲမှာ မှတ်မှတ်ရရ ရှိနေပြီ။

“သက္က”

“ဗျာ”

ကိုမျိုးဇော်က လှမ်းခေါ်နေတာကြောင့် လက်ထဲက လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို မြန်မြန်မော့သောက်လိုက်ရသည်။ သက္ကက ကိုယ့်အဖြစ်ကို ရယ်ချင်မိသည်။

သက္ကဆိုတဲ့ကောင်လေးကလည်း အဆိုတော်တစ်ယောက်ပါ။ မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းတွေလည်း ရှိတာပါပဲ။ ဘာလို့ ဒီကောင်မလေးကိုမှ ရင်ခုန်မိတာပါလိမ့်။

သက္က အမြင်မှာတော့ သူမက တခြားကောင်မလေးတွေနှင့် မတူ။ တစ်မူထူးခြားနေလေသည်။ မျက်လုံးကတစ်ဆင့် ရင်ထဲအထိ ရောက်သည်။

“ဇင်မီရေ”

“ဟင်...ဘာလဲ ဒေါ်ပု”

“ဖုန်းလာနေတယ်”

“ဟင်...ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူဆီကလဲ”

“သမီးအစ်မဆီက”

ဇင်မီက မဂ္ဂဇင်းဖတ်နေရင်းမှ ငေါက်ကနဲထကာ ဖုန်း
သွားကိုင်လိုက်၏။

“မမလား”

“အေး...ဟုတ်တယ်”

“ဘယ်လိုလဲ နင်အဆင်ပြေတယ်မလား”

“အင်း...ပြေတာပေါ့”

“ဒါပေမယ့် မမ မရှိတော့ ပျင်းသလိုပဲ”

“မမြင်ရတော့ ယုံလိုက်မယ်လေ”

“မမ ဘာပြောမလို့လဲ”

“ငါ နင်မရှိတုန်းမှာလေ ရည်းစားရသွားပြီ”

“ဟင်...မမကလည်း ဇင်မီကိုတောင် မပြောဘူး ကြည့်
စမ်း လျှို့ထားတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား၊ ချောလားဟင် မမလူကြီးက”

“အရမ်းချောတယ်”

“ချောတယ် ဟုတ်လား၊ မြင်တောင် မြင်ဖူးချင်လာပြီ”

“ညီမလေးကော ရန်ကုန်မှာ ရည်းစားတွေဘာတွေ ရှိနေ
ပြီလား”

“ဟာ...မမကလည်း ဘာတွေလာပြောနေလဲ”

မျက်စိထဲမှာတော့ ကရဝိတ်မှာတွေ့လိုက်တဲ့ ကောင်လေးကို
မြင်ယောင်မိသည်။

“ဟဲ့...ဟဲ့ ဒါပဲနော်”

ပြောပြီးတာနဲ့ မမက ဖုန်းချလိုက်သည်။

အမှတ်တမဲ့ မတော်တဆဆုံခဲ့တာလေးကို ဇင်မီဘက်က အမှတ်တရဖြစ်နေတာ ပြောပြရမှာ ရှက်သည်။

ဇင်မီက ရန်ကုန်မှဘွားဘွားဆီ အလည်လာနေခြင်းပါ။ ဘွားဘွားက ဇင်မီတို့နှင့် လိုက်ပါဆိုလည်း ခေါ်လို့မရ။ ဘွားဘွားက သူ့ဇာတိရန်ကုန်မှာပဲ ပျော်သည်။

ဇင်မီအဘွားဆိုပေမယ့် ဘွားဘွားက နုပျိုနေဆဲပါ။ လုပ်ငန်း တော်တော်များကို ကိုယ်တိုင်ဦးစီးလုပ်ကိုင်နေတုန်းဖြစ်သည်။

မေမေတို့က ဘွားဘွားကို စိတ်မချတာကြောင့် ဇင်မီကို ဘွားဘွားဆီပို့ထားတာ။

မမကတော့ သမီးဦးလည်းဖြစ်၊ မေမေနှင့်လည်း တိုးတိုး ဖော် တိုင်ပင်ဖက်တွေ မဟုတ်လား။ မမမှာက ဆေးရုံတာဝန်လည်း ရှိနေသည်။

ဘွားဘွားနှင့် မမက သိပ်အစေးမကပ်၊ ဘွားဘွားက ဇင်မီကို ပိုချစ်ပါသည်။

ဇင်မီငယ်ငယ်တည်းက ဖေဖေနှင့် မေမေတို့နှင့် တစ်လှည့် နေလိုက်၊ ဘွားဘွားနှင့်တစ်လှည့် နေလိုက်ဆိုတော့ ကျင့်သားရနေပါ ပြီ။ ဟိုမှာလည်း ပျော်သည်။ ဘွားဘွားဆီမှာလည်း ပျော်သည်။

ဘွားဘွားက ဇင်မီကို မချုပ်ချယ်ဘဲ လွတ်လပ်စွာနေခွင့် ပြုသည်။ ဇင်မီ သွားရေးလာရေးအဆင်ပြေစေဖို့ ကားတစ်စီးလည်း ဝယ်ပေးထားသည်။ ဇင်မီကလည်း အလကားမနေပါ။ ဘွားဘွားရဲ့ ရွှေဆိုင်မှာ အချိန်ပိုင်းထိုင်ပါသည်။ ညနေပိုင်းမှာ ဇင်မီဝါသနာပါတဲ့ ဒီဇိုင်နာသင်တန်း တက်နေတာပါ။

မေမေက ဘွားဘွားကို ချစ်ပေမယ့် ဖေဖေအလုပ်ရှိရာ နေရာ မှာဘဲ နေရမယ်လို့ ဘွားဘွားကပြောတာကြောင့် ဖေဖေလုပ်ငန်းရှိရာ မန္တလေးမှာပဲ လိုက်နေပါသည်။

မမက ဆရာဝန်၊ ဆေးရုံမှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေပြီ။ ဇင်မီကတော့ ငယ်ငယ်တည်းက စာညွှတ်တာကြောင့် ဆယ်တန်း တောင် မနည်းအောင်အောင်ဖြေရတာ။

ဇင်မီက ဆယ်တန်းအောင်ပြီး အီးမေဂျာအဝေးသင်ပဲ ဖျက်လိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

မေနှင့် ဇင်မီက တစ်နှစ်ကြီး တစ်နှစ်ငယ်ပါ။ အမှတ်တမဲ့ ကြည့်လိုက်ရင် တစ်ယောက်တည်းလို့ပဲ။ အရမ်းဆင်တာပဲလို့ လူတိုင်း က ပြောကြသည်။ ဇင်မီရော၊ မမပါ ဆံပင်ကို တစ်ပုံစံတည်းထား သည်။ အရပ်အမောင်းနှင့် အသားအရေကလည်း တူသည်။

အဝတ်အစား အသုံးအဆောင်လည်း အမြဲဆင်တူဝယ် သည်။ မေမေက ဘာမဆို ဆင်တူလေးတွေ ဝယ်ပေးတတ်သည်။ ဆင်တူဝတ်လိုက်လျှင် အမြောတွေလိုပါ။

ဇင်မီ ဒီတစ်ခါ ရန်ကုန်သွားတာ မေမေက သိပ်စိတ်ချပုံ မရ။ ဘာလို့မှန်းမသိ မေမေက စိတ်ပူပန်နေသည်။

မေမေက ဇင်မီကို လိမ်လိမ်မာမာနေဖို့ သေချာမှာလိုက်ပါ သည်။

မေမေက ညီအစ်မနှစ်ယောက်မှာ မမကိုတော့ စိတ်ချပြီး၊ ဇင်မီကိုဆို အမြဲတမ်း စိုးရိမ်နေတတ်သည်။

‘သမီးငယ် တစ်ယောက်တည်းဆိုပြီး သွားချင်တိုင်း လျှောက်သွားမနေနဲ့နော်၊ ဘွားဘွားကိုလည်း ဂရုစိုက်ဦး’ လို့ သေချာ ထပ်တလဲလဲ မှာနေသည်။

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေရဲ့၊ သမီး ဘယ်မှလျှောက်မသွားပါဘူး၊ ဘွားဘွားကိုလည်း ဂရုစိုက်ပါ့မယ်’ လို့ ကတိတွေ ပေးခဲ့သည်။

ခုတော့ သမီး ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို ရင်ခုန်နေမိပြီ လားမသိ။

သူက အမှတ်တမဲ့ကြည့်လိုက်တာကို ကိုယ်က ရင်ခုန် သွားစေတာ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲနော်။

ပေပေနှင့် မမလည်း မေမေနှင့် အကြိုက်ချင်း တူနေတော့ အဆင်ပြေလှသည်။ ဇင်မီအတွက်တော့ အဆင်မပြေပါ။

မေမေလက်ရာ မြီးရှည်ကိုတော့ ဇင်မီ အရမ်းကြိုက်သည်။ မေမေက ဇင်မီတို့ကို တစ်နေ့တစ်မျိုး မရိုးအောင် လုပ်ကျွေးပါသည်။ ဝတ္တရားကျေပါသည်။

ဘွားဘွားကတော့ ခေတ်မီသူပီပီ မနက်ဆို သစ်သီးဖျော် ရည်တစ်မျိုးမျိုးပဲ သောက်တတ်သည်။ တစ်ခါတလေမှ ပေါင်မုန့်တို့၊ ကော်ဖီတို့ စားသောက်တတ်တာ။ ဆယ်ကျွေတစ်ကျွေ။

ဇင်မီကတော့ မစားနိုင်ပါ။ မနက်ဆို မုန့်ဟင်းခါး၊ အသုပ်စုံ၊ မြီးရှည်တို့လို ချဉ်ချဉ်စပ်စပ်တွေ စားရမှကြိုက်တာ။ ဘွားဘွားက မချုပ်ချယ်ပါ။ ဇင်မီအကြိုက် စားစေသည် မဟုတ်လား။ ဇင်မီ စားချင်တာကို နေ့တိုင်း ဝယ်ကျွေးပါသည်။

ဇင်မီက လက်ဖက်ရည် ဆို စိမ့်နေမှ ကော်ဖီဆို ခါးနေမှ ကြိုက်သည်။

ကိတ်မုန့်ဆိုလည်း ကရင်(မ်)ပါမှ ကြိုက်တာ။ အပေါ်က ကရင်(မ်)တစ်ထပ်ပါမှ စားလို့ ကောင်းသည်ဟုထင်သည်။

ဇင်မီက ကြွေခရားထဲမှ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်ကို ငှဲ့လိုက်ပြီး နို့စိမ်းနည်းနည်း ထပ်ထည့်လိုက်၏။ ဇင်မီက လက်ဖက်ရည်ဆို စိမ့်နေမှ ကြိုက်တတ်တာ။ ခါးခါးစိမ့်စိမ့်ကလေး။

အိမ်မှာဆို မေမေလက်ရာ လက်ဖက်ရည်က အချို့လျှော့အစိမ့်လျှော့နှင့်ဆိုတော့ သောက်လို့မကောင်း။ ခုတော့ ဘွားဘွားအိမ်မှာ ဇင်မီသောက်ချင်တိုင်း သောက်လို့ရသည်။ မေမေက အဆီအစိမ့်အလွန်ကြောက်သည်။

ကိတ်မုန့်ဆိုရင် ကရင်(မ်)ပဲကပ်ကပ်၊ အချိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊
အငန်ပဲဖြစ်ဖြစ် အကုန်ကြိုက်သည်။

- ချိစ်ကိတ် (Cheesecake)...
- ဘာဒါကိတ် (Buttercake)...
- မာဘဲလ်ကိတ် (Marble cake)...
- ရိုးရင်းကိတ် (Rolling cake)...
- ဖရူကိတ် (Fruit cake)...
- အဆော့တစ်ကိတ် (Assorted cake)...
- ချောကလက်ကိတ် (Chocolate cake)...
- ဂျယ်လီကိတ် (Jelly cake)...
- ပူတင်းကိတ် (Pudding cake)...
- လေရာကိတ် (Layer cake)...
- ပလိန်းကိတ် (Plane cake)...
- ဖန်စီကိတ် (Fancy cake)...

ကိတ်မုန့်ဆိုပြီးရော အကုန်ကြိုက်ပါသည်။
ထိုအထဲမှာ ပူတင်း (Pudding cake)ကို အကြိုက်ဆုံးပဲ။

ပူတင်းတစ်ထပ်၊ ကိတ်သားတစ်ထပ်၊ ကရင်မ်တစ်ထပ်။
အရည်တစ်မျိုးပဲ သောက်ရလျှင် တစ်ခုခု လစ်ဟာနေသလိုပဲ။
ကိတ်မုန့်ပါမှ ပြည့်စုံ သလိုထင်မိသည်။ ကိတ်မုန့်ကို ဘယ်တော့မှ
ရိုးအိပြောင်းလဲမသွားနိုင်အောင် နှစ်ခြိုက်လွန်းပါသည်။ ငယ်ငယ်
ကတည်းက။

ဒီနေ့လည်း ဘွားဘွား ဇင်မီစားဖို့အတွက် အစုံဝယ်ပေးတာ
ကြောင့် ဇင်မီ ဘာမှလုပ်စရာမလို အသင့်စားရုံပဲ။

“ဟဲ့... မြေးလေး စားလေ၊ ဘာမှလည်း မစားပါလား”

“စားပါတယ် ဘွားရဲ့၊ ဘွားလည်း လာစားပါလား၊
မုန့်ဟင်းခါးက အရမ်းစားလို့ကောင်းတယ်”

“မြေးလေးသာစားပါ၊ ဘွားတို့က အသက်ကြီးပြီဆိုတော့
အဲဒါတွေ စားလို့မဖြစ်ဘူးကွယ်၊ အစားအသောက် ဆင်ခြင်မှ”

“ဘွားဘွား... ဒီနေ့ လမ်းမလျှောက်ဘူးလား”

“လျှောက်တာပေါ့ မြေးရဲ့”

“ဟင်... ဘွားကလည်း နောက်နေ့ကျရင် သမီးကိုလည်း
ခေါ်နော်၊ ဘွားတစ်ယောက်တည်း သမီး စိတ်မချပါဘူး”

“ဟင်း...ဟင်း”

ဘွားဘွားက ဇင်မီစကားကို ရယ်ပါသည်။ ပြောင်းပြန် စကားမဟုတ်လား။

“အေးပါကွယ်...နောက်နေကျ မြေးလေးကိုပါ နှိုးမယ် ဟုတ်ပြီလား”

“ဟေး...ဒါမှ တို့ဘွားဘွားကွ”

ဇင်မီ ဘွားဘွားကို ဖက်ကာ ချဲ့လိုက်သည်။ ကိုယ့်အဘွားမို့ မြှောက်ပြောတာ မဟုတ်။ ဘွားဘွားက ရင်ဖုံးလက်ရှည် နံသာရောင် နှင့် ချိတ်ထဘီနှင့် နုပျိုနေတုန်းပါ။

ဇင်မီက ဘွားဘွားကို အရမ်းချစ်ပါသည်။ အဘွားဆိုလို့ ဒီတစ်ယောက်ပဲရှိတာ။ အဘိုးကတော့ ဇင်မီတို့ ငယ်ငယ်ကတည်းက ဆုံးသွားခဲ့တာ။ ဖေဖေကျတော့လည်း ငယ်ငယ်ကတည်းက မိဘတွေ ဆုံးသွားတော့ ဖေဖေဘက်က အဘိုးရော အဘွားရော မမြင်ဘူးခဲ့ပါ။ ဒီတော့ ဘွားဘွားကိုပဲ အချစ်ပိုရတာပါ။

ခုလည်း ဘွားကို ခြံဝင်းတံခါးနေရာထိ လိုက်ပို့ပေးပြီး လှည့်ဝင်မည်လုပ်တုန်းမှာ...

“ဟင်”

အောက်က ရုပ်ပန်းရောင်နှင့် ဘောင်းဘီအနက်ကို ခါးပတ် နှင့် ဝတ်ထားပြီး ရှူးဖိနပ်အနက်လေးနှင့် အိတ်တစ်လုံးလွယ်လျက် လျှောက်သွားသူကြောင့် ‘ဇင်မီ’ မျက်လုံးလေး အဝိုင်းသားနှင့် လိုက် ကြည့်နေမိသည်။

ဟုတ်မှ ဟုတ်ရဲ့လားဟု သေချာကြည့်နေမိသည်။ သူမှသူ အစစ်ပါ။ သူက ဒီလမ်းထဲ ဘာလာလုပ်တာလဲ။ အစက မတွေ့ဘူးပါ လား။

သေချာအောင် ‘ဇင်မီ’ က ဖွင့်ထားသော ခြံတံခါးဝအထိ ပြေးသွားကာ လိုက်ကြည့်မိသည်။ လက်ကလေး နောက်ပစ်ပြီး ခါးလေးကိုင်းကာ ကြည့်မိ၏။ သူက ‘ဇင်မီ’ တို့ နှစ်အိမ်ကျော်က ‘လရောင်’ စတူဒီယိုထဲကို ဝင်ရောက်သွားသည်အထိ မျက်စိတဆုံး လိုက်ကြည့်မိပါသည်။

“ဟယ်တော့”

သူက အဆိုတော်တို့။ ငါ ဘာလို့မသိရတာလဲ။ အဲဒီအနက် လည်း သီချင်းလာဆိုတာပဲ ဖြစ်ရမယ်။

ဒီလမ်းထဲမှာ (Studio)တစ်ခု လာဖွင့်ထားတာ ကြာပါပြီ။
သီရိစိုင်းသံတွေလည်း အမြဲကြားနေရသည်။ လှတပတ ကောင်မလေး
သန့်ရှင်းသပ်ရပ်သောကောင်လေးတွေနှင့် လမ်းမှာ အမြဲကြုံရပါ
သည်။ ဒီကောင်လေးလောက်ချောတာ မရှိခဲ့။ ဇင်မီကပဲ သိပ်ချော
တယ် ထင်တာလား။

ကောင်မလေးက သက္ကကို အထူးအဆန်းသဖွယ် လိုက်
ကြည့်နေတာ သက္ကသိပါသည်။ ဟိုတစ်နေ့က သူမဝင်သွားခဲ့တဲ့
ခြံလေးကို မှတ်မိနေတာကြောင့် သူမတို့ခြံမရောက်ခင်ကတည်းက
ကြည့်နေခဲ့တာပါ။ ခုတော့...

သူမကလည်း သက္ကကို ခြံအထိ လိုက်ကြည့်နေသေး
သည်။ ဘယ်လိုကောင်မလေးပါလိမ့်။ သက္ကကို အဲလိုမျိုးကြီး လိုက်
ကြည့်တော့ ဘဝင်တောင် မြင့်ချင်လာပြီ။

သူမက အိမ်နေရင်း ဂါဝန်အဖြူလေးနှင့် အန်တီကြီးတစ်
ယောက်ကို နှုတ်ဆက်နေပြီး၊ သက္ကကိုလည်းမြင်ရော အံ့ဩသွားပုံပါ။

ဒါဆို သူမ သက္ကကို မှတ်မိတာပဲ။ သက္ကကို ခုလိုမှတ်မှတ်
ရရ ရှိနေတဲ့အတွက် ဝမ်းသာသွားရသည်။ သက္ကက စိတ်ပူနေခဲ့တာ။

သူမ သက္ကကို မှတ်မိပါ့မလားလို့ စိုးရိမ်နေခဲ့ရတာ။
ခုတော့ အရမ်းပျော်သွားပြီ။

ပျော်လွန်းလို့ ခြံထဲကို ရယ်မောဝင်လာမိသည်။ မျက်နှာ
ကလည်း ရယ်တပြုံးပြုံး။

“ဟေ့ကောင် သက္က၊ မင်းဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ၊ တစ်
ယောက်တည်း ရယ်နေပါလား”

ဟု ကိုမျိုးဇော်က လှမ်းမေးသည်။

“ဟဲ...ဟဲ၊ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“မင်းကတော့ကွာ ဖြစ်လိုက်ရင် အဆန်းကြီးပဲ”

ဘယ်သူတွေ ဘာပြောပြော သက္ကမမူမှိုင်းတော့ဘူး။ ရင်ထဲ
မှာ ခြောင်းဆန်အောင် လှုပ်ရှားနေမိသည်။ သက္ကစိတ်ဝင်စားမိတဲ့
ကောင်မလေးက ကိုယ့်ကို ပြန်စိတ်ဝင်စားနေပုံပေါ်တာကြောင့် စိတ်
ထဲမှာ ကျေနပ်မိသည်။

'ဇင်မီ' က ဧည့်ခန်းကိုလျှောက်လာပြီး ချိုဆီ ဖုန်းဆက် သည်။

ပြီးခဲ့သည့်တစ်ပတ်က ဇင်မီတို့ သူငယ်ချင်းတွေစု အလှူ ဓာတ်ပုံလျှောက်ရိုက်ကြသည်။

ဓာတ်ပုံတွေက ရတာကြာပြီဖြစ်ပေမယ့် ဇင်မီဆီ မရောက် သေးတာကြောင့် ချိုဆီ ဖုန်းဆက်မေးခြင်းပါ။

“ဇင်မီလား”

“ဟုတ်တယ် ချို”

“ဟဲ့...ဇင်မီ၊ နင့်ဓာတ်ပုံက အလှဆုံးပဲသိလား”

“ပျော်စရာကြီး”

“နင်လာရင် ယူခဲ့နော်၊ ဟဲ့...ငါ အခုတောင် ကြည့်ချင် လာပြီ”

“ဟဲ့...ယုယတို့က ဒီနေ့ ဟိုတယ်နီကိုးမှာ ရှိပွဲသွားကြည့် မယ်တဲ့”

“ငါတို့လိုက်သွားရင် မကောင်းဘူးလား”

“ငါလည်း ပျင်းနေတာနဲ့အတော်ပဲ”

“ဒါဆို ခုပဲလာခဲ့ပါလား၊ နင် ဒီရောက်မှ ငါတို့အတူတူ စုသွားကြတာပေါ့”

“ဓာတ်ပုံလည်း ယူလာဖို့မမေ့နဲ့နော်”

“အေးပါဟဲ့”

“ဒါဆို...ဒါပဲနော်”

“အိုကေ”

ဇင်မီ ဖုန်းချပြီးတာနဲ့ မြန်မြန်ရေချိုးဖို့ပြင်ရတော့သည်။ ကြွေရေကန်လေးမှာ ရေဝင်ချိုးပြီးသောအခါ ရေထဲပတ်စုံ

အပြာလေးကို ခါးကြိုးချည်၍ ဝတ်ဆင်လိုက်ပါသည်။ ဆံပင်တွေကို အပြာရောင်တဘက်နှင့် ပေါင်းထားလိုက်၏။

မှန်ရှေ့တိုင်ချကာ Skin Lotion လိမ်းဖို့ ပြင်သည်။

ဧင်မီကိုယ်လုံးလေးက... မပိန်မဝ အနေတော်လေး၊

မော်ဒယ်လ် ကိုယ်လုံးလေးပါ။

လှပတဲ့ ဓန္ဒကိုယ်ကောက်ကြောင်းနှင့် အရပ်က မြင့်မြင့် ဆိုတော့ ပိုပြီး ကြည့်ကောင်းလှသည်။ အသားလေး မဖြူမညိုနှင့် တစ်မျိုးလေး ဝင်းနှစ်နေသည်။

ရယ်လိုက်တိုင်းလည်း ပါးချိုနှင့်နှစ်ဖက်နှင့် မျက်နှာအလွန် ချိုတာပါပဲ။

စကားပြောတိုင်း၊ မျက်နှာအမူအရာလေး လှုပ်ရှားတိုင်း ထိုပါးချိုလေးတွေ ဇွက်ဝင်သွားတတ်ပုံမှာ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဆန်းကြယ် ကြည့်ကောင်းလှသည်။

ဆံပင်ပုံကို အပေါ်က အဖြောင့်၊ အောက်ဖက် Wave ကြီးကြီးနှင့် အကောက်ပုံလေးကို အညှီလေး ဆိုးထားခဲ့သည်။

မှန်တင်ခုံရှေ့လေးတိုင်ပြီး ပထမဆုံး Bio-essence Face

Lifting Cream လေးကို ပွတ်လိမ်းသည်။ ပြီးလျှင် မိတ်ကပ်ရည် ပါးမားလေးကို လက်နှင့် ဖြည်းဖြည်း ပွတ်ဆွဲလိမ်းချယ်သည်။

မိတ်ကပ်လိမ်းပြီးသောအခါ မျက်နှာလေးက ဝင်းပစိုလက် သွားသည်။

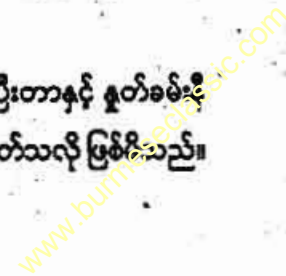
အိုင်းရှိုးကို Midtone Shade အလယ်အလတ်အရောင်၊ သိပ်မထင်အောင်၊ ပါးပါးလေးလည်း မဖြစ်အောင် ဂရုတစိုက် လိမ်း လိုက်သည်။

ပြီးတော့ နှုတ်ခမ်းကို Mineral Lipgluze အမျိုးအစား နှုတ်ခမ်းနီအဆီ Unique Mineral complex က နှုတ်ဆိုးဆေးလေး က နှုတ်ခမ်းသားကို နူးညံ့ချောမွတ်ပြီး စိုလက်နေစေသည်။

နှုတ်ခမ်းလေး စိုလက်သွားမှ ဧင်မီ မိတ်ကြိုက် မှန်ထဲသို့ ကြည့်သည်။

ဧင်မီက နှုတ်ခမ်းနီဆို အရမ်းကြိုက်သည်။ နှုတ်ခမ်းနီ အဆီရွှဲလေးတွေကို ပိုကြိုက်သည်။

မနက်ဆို အိပ်ရာနိုးလို့ မျက်နှာသစ်ပြီးတာနှင့် နှုတ်ခမ်းနီ အရောင်ဆိုးတာ၊ နှုတ်ခမ်းမဆိုးထားလျှင် မနေတတ်သလို ဖြစ်နေသည်။

ဇင်မိက နှုတ်ခမ်းလေးမှာ အမြဲတမ်း အရောင်တစ်မျိုးပြီး တစ်မျိုး တင်ထားမှကြိုက်တာ။

ဆံပင်ကိုတော့ ဒီအတိုင်းကျောပြင်မှာ ဖားလျားလေးပဲ ချထားလိုက်သည်။

ဆံပင်လေးက ဝဲဖြာကျသွားတော့ မျက်နှာကလေး ပို ပေါ်လွင်ပြီး နုပျိုလန်းဆန်းသွား၏။

ဆံနွယ်လေးတွေကို Shine ဖြစ်နေစေဖို့ Ushido ခေါင်း လိမ်းဆီလေးပဲ လိမ်းဖြစ်သည်။

မျက်နှာလေးကို ပြင်လို့ပြီးပြီနို့ ဝီရိုလေး ပြေးဖွင့်လိုက်သည်။ တန်းလေးမှာခေါက်ထားတဲ့ ဝတ်စုံတွေက အစီအရီ။

ဇင်မိက အင်္ကျီလေးတွေကို ဒီဇိုင်းဆန်းလျှင် ဆန်းသလို ဝယ်တာ။

ဟိုတစ်လောက ဝယ်လာတာဆို ညနေခင်းဝတ်စုံလေး အဖြစ် ဖန်းတီးထားတဲ့ အသားရောင်ပိတ်စပေါ်မှာ ပုတီးစေ့ စီးကွင့် လေးတွေနဲ့ ဒေါင်းမြီးပုံသဏ္ဍာန်ပြုလုပ်ထားပြီး ဒေါင်းမွှေးအစစ်နဲ့ ရောပြီး ဖန်တီးထားတဲ့အတွက် Fantasy ဒီဇိုင်းလေးပါ။

ရိုးပွဲသွားကြည့်မှာဆိုတော့ Cattley သစ်ခွလေးတွေကို ဖန်တီးထားတဲ့ ငွေရောင်သစ်ခွလေးတွေကို ဇာတွန့်အနားသတ် ပြုလုပ်ထားတဲ့ ဂါဝန်ပေါ်မှာ ပြန်ပြီး တန်ဆာဆင်ထားတဲ့ ဝတ်စုံလေးပဲ ဝတ်ဆင်လိုက်၏။

“အဲ...မေ့တော့မလို့”

နှုတ်ကနေ ရေရွတ်မိလျက် လက်ဝတ်လက်စားတွေကို ဝတ်ဖို့ သတိရသည်။

ဝတ်ထားတဲ့ အင်္ကျီလေးနှင့် လိုက်ဖက်မည့် စိန်ထည်လေး တွေပဲ ရွေးချယ်လိုက်သည်။

ဇင်မိက လက်မှာ နာရီလေးပတ်ရင်း အခန်းပြင်ထွက်လာ ပါသည်။

အောက်ထပ်ကို ငုံ့ကြည့်တော့ ဘွားဘွားက ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်နေ၏။

လှေကားကဆင်းရင်း ဧည့်ခန်းကိုလှမ်းမြင်ရတာကြောင့် ဇင်မိက စတီလက်ရုန်းလေးကို ကိုင်ရင်း ဆင်းလာခဲ့သည်။

“ဟေ့...မြေးလေး ဒါက ဘယ်သွားမလို့တုန်း”

“ချိုတို့နဲ့ ချိန်းထားလို့ပါ။ ချိုတို့နဲ့ ရှိပွဲသွားကြည့်မလို့

ဘွားရဲ့”

“အေး...အေး”

“သိပ်ညဉ့်နက်မနေနဲ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့...ဘွား”

“ခုမသွားသေးပါဘူး၊ ချိုတို့လာခေါ်တော့မှ သွားမှာ”

“ဟော...ကားသံကြားတယ်၊ ချိုတို့ လာပြီထင်တယ်”

ဇင်မိက ဘွားကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်ခဲ့တော့သည်။

ဇင်မိတို့သူငယ်ချင်းတစ်စု ကားတစ်စီးနှင့် ထွက်ခဲ့သည်။

ဟိုတယ်နီကိုးလ်ရောက်တော့ လူတွေ များပြားစည်ကားနေသည်။

ဘေးနားလူတွေအားလုံးလိုလို က၊ နေပေမယ့် ဇင်မိကတော့ လိုက်မကမိပါ။

‘သက္က...သက္က’ လို့ ရုတ်တရက် ဘေးနားလူတွေက ထအော်ကြတာနဲ့ ဘယ်သူလဲလို့ စင်ပေါ်ကို ကြည့်လိုက်တော့ မျက်လုံး ကလေးဝိုင်းကာ ပါးစပ်ကလေးအဟောင်းသားနှင့် ‘ဟင်’ ကနဲ ဖြစ်ရ သည်။

“သက္ကဆိုတာ သူလား”

“အေးလေ...နင်မသိဘူးလား”

လို့တောင် ရှိက မေးနေသည်။

အဖြူပေါ် ချောကလက်အစင်းသေးသေးလေးတွေပါသော အင်္ကျီလက်ရှည်နှင့် ကာကီရောင်ဘောင်းဘီရှည်ပေါ် ကုတ်တစ်ထပ် ထပ်ဝတ်ရသောသူပုံစံက အရမ်းချောနေတာမို့ မနာလိုတောင် ဖြစ်မိ သည်။

သူကတော့ ဇင်မိကို မြင်ပုံမရပါဘူး။ သူ့ဘာသာ အိုက်တင်နှင့် ဆိုနေတာကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

တချို့တွေ ပန်းစည်းတက်ပေးကြတာကြောင့် ‘ဇင်မိ’ လည်း ရုတ်တရက် လက်ထဲကိုင်ထားသော ပန်းစည်းလေးကို ပေး ရျင်မိသည်။

“ဟဲ့...စထနော်”

ဟု ချိုကိုပြောပြီး ဇင်မိ ပန်းစည်းလေး ကိုင်ကာ သူရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

“ဟာ”

ကိုယ်မျက်စိတောင် ကိုယ်မယုံချင် ဖြစ်သွားရသည်။
 ဆင်ဝတ်စုံလေးနှင့် ကိုယ့်ဆီလျှောက်လာနေတဲ့သူဟာ ကိုယ်
 လှည့်လှည့်နေတဲ့သူလေးပါ။ ရင်ခုန်သံမြန်အောင် ဖမ်းစားခဲ့သူလေး။
 တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာတာကြောင့် မျက်တောင်ခတ်ဖို့
 ပင် မေ့နေမိတတ်ပြန်ပြန်အဖြစ်။

သက္ကဋ္ဌေမှာ ခြေစုံရုပ်လိုက်သောအခါ သူမကို မယုံနိုင်စွာ
 ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

သူမက နှင်းဆီညိုညိုများကို သက္ကဋ္ဌေ လှမ်းပေး၏။
 သက္ကဋ္ဌေ အလိုက်သင့် လှမ်းယူလိုက်ပါသည်။

အဆိုတော်ဘဝမှာ ပန်းစည်းလာပေးတာ ဘာများဆန်း
 သလဲ။ အခါပေါင်းများစွာလည်း ကြုံဖူးပါ သည်။

ဒီတစ်ခါတော့ အပျော်ဆုံးပါပဲ။ ကိုယ်ချစ်နေတဲ့သူက
 လာပေးတာကြောင့် ပိုပြီးကြည်နူးရသည်။ သူမက သက္ကဋ္ဌေကို
 လာရောက်အားပေးသူလေးပေါ့။ သက္ကဋ္ဌေမှာသိလို့ ကြိုစောင့်နေ
 တာများလား။

သက္ကဋ္ဌေ ရင်ခုန်သံနွေးနွေးက ပို၍မြန်လာ၏။

သက္ကဋ္ဌေက ပန်းရောင်ပြေးနေသော သူမရဲ့ ပါးပြင်မွတ်မွတ်
 လေးကို အနီးကပ် မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

သူက ရှက်စနိုးမျက်လွှာချပြီး ပြန်ဆင်းသွားသော ကောင်
 မလေးကို ကြည့်ကောင်းကောင်းနှင့် ကြည့်နေမိပါသည်။ ရင်ထဲမှာ
 အလိုအလျောက် ပျော်လာသည်။ ကြည်နူးလာသည်။

ဒီတစ်ခါ သီချင်းဆိုတာ ပိုပြီး မြူးနေသည်။ အရင်တစ်
 ခေါက်တွေနှင့်မတူဘဲ သူမ လာအားပေးတဲ့ပွဲဟာ သက္ကဋ္ဌေအတွက်တော့
 အပျော်ဆုံးပါပဲ။ မေ့လို့မရသည့် ပွဲတစ်ပွဲပါပဲ။

အလိုအလျောက် ပျော်လာသည်။ ကြည်နူးလာသည်။
 အလိုအလျောက် ပျော်လာသည်။ ကြည်နူးလာသည်။

အလိုအလျောက် ပျော်လာသည်။ ကြည်နူးလာသည်။
 အလိုအလျောက် ပျော်လာသည်။ ကြည်နူးလာသည်။

သက္ကဋ္ဌေ ရင်ခုန်သံနွေးနွေးက ပို၍မြန်လာ၏။

ဖုန်းထဲကနေ သက္ကက တရုတ်တလျားကြီး ရှင်းပြလိုက်ရ လို့ မောသွားပေမယ့် ဖေဖေက ပြောသမျှကို နားထောင်နေပြီး စကား ဆုံးတော့ လက်မခံခဲ့ပါ။ လက်မခံတာကြောင့် သက္က ပိုပြီး မောသွားရ သည်။

“မင်းကို ရန်ကုန်လွှတ်တာတောင် လွန်လှပြီကွ။ မဖြစ်ဘူး သား။ မင်းအမေလည်း သဘောတူမှာ မဟုတ်ဘူး”

“အဲဒီလောကက အရမ်းစွပ်ထွေးပါတယ် သားရယ်”
ဖေဖေက သက္ကကို ရောပြောပြန်သည်။

“ဒါကို သားမငြင်းပါဘူး ဖေဖေ၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ်နေ တတ်ရင် ဖြစ်တာပဲ”

“ဘယ်လိုလုပ်ဖြစ်မှာလဲ၊ မင်းနဲ့ ပတ်သက်နေရမယ့်သူ တွေက အများကြီး၊ အဲဒီလောကမှာက လူကောင်း နည်းတယ်ကွ။ ငါ မင်းဒုက္ခရောက်မှာစိုးလို့ ပြောနေရတာ”

“သား နားလည်ပါတယ် ဖေဖေ၊ ဒီတစ်ခါတည်းပါ။ နောက်တစ်ခါဆို လက်မခံတော့ပါဘူး။ ဒီတစ်ခါတော့ ပြောပြီးသား ဖြစ်နေလို့ပါ”

သက္က ဖေဖေကို တစ်ဆင့်လျှောက်ကာ ပြောလိုက်သည်။
အရင်တည်းက ဖေဖေနှင့် မေမေက အစိုးရိမ်လွန်တတ်တာ ဂီတဝါသနာပါလွန်းလို့ ရန်ကုန်သွားဖို့ မနည်းပြောခဲ့ရတာ။ ခု ကိုမျိုးစော်ရဲ့သူငယ်ချင်းက သက္ကကို နိုင်ငံခြားမှာ မှီးပွဲလုပ်ဖို့ ခေါ်သွား မယ်လို့ဆိုတာကြောင့် ဖေဖေထံမှာ ခွင့်တောင်းခြင်းပါ။ ဖေဖေတို့က ဒီအလုပ်ကို ကြည့်ရတာမဟုတ်။ ဖေဖေနှင့် သက္ကက အမြင်ချင်းမတူ ပါ။ သက္ကကတော့ ဂီတကို အရမ်းဝါသနာပါသည်။ ကိုကြီး ဇနီးက လည်း ဖေဖေလိုပဲ စက်မှုတက္ကသိုလ်တက်ပြီး အင်ဂျင်နီယာကြီး

ဖြစ်နေပြီ။ သက္ကကိုလည်း ဖေဖေက အင်ဂျင်နီယာ အရမ်းဖြစ်စေချင်တာ။ သက္ကကတော့ ဖေဖေတို့သန္နကို မသိဟန်ဆောင်ကာ ဂီတဖက်ကို ဦးစားပေးခဲ့တာ။

မေမေကတော့ ရန်ကုန်မှာ တစ်ယောက်တည်းနေဖို့ကို လုံးဝ သဘောတူတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သက္ကသွားတဲ့နေ့ကဆို မေမေက ငိုနေခဲ့တာ။ သက္ကကလည်း ရည်ရွယ်ချက်ကြီးသူပါ။ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ ဘဝပုံစံကို ကိုယ့်ဘာသာ ဖန်တီးယူချင်သည်။ ဖေဖေလမ်းစဉ် ဟောင်းအတိုင်း မလိုက်နိုင်ပါ။ အောင်မြင်ကျော်ကြားတဲ့ အဆိုတော် တစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ သက္ကဘဝကို မြှုပ်နှံခဲ့ကာ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာကို ဖြစ်အောင်လုပ်ရမည်။ စု ဒီပွဲမှာ ပါ ခွင့်ရတာကလည်း ကိုမျိုးစော်ရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့်ပါ။ ဒီလမ်းကြောင်းပေါ်မှာ လျှောက်နေသူအတွက် တော့ ဒီလိုအခွင့်ထူးမျိုးဟာ ရဖို့လွယ်တာ မဟုတ်။

ရှားတဲ့အခွင့်အရေး၊ ငမ်းငမ်းတက်လိုချင်ရင်တောင် ရဖို့ မလွယ်။ ကိုယ့်ရဲ့အနုပညာတွေကို ပြသခွင့်ရမှာ။ ဒီအခွင့်အရေးက ဘယ်လောက်အရေးကြီးလဲဆိုတာ ဒီအနုပညာရှင်တွေသာ နားလည်ကြသည်။

ဖေဖေကတော့ သက္ကစကားကို စဉ်းစားနေတုန်းပါ။ မေမေကတော့ ဖေဖေသဘောတူရင် ဘာမှပြောမှာမဟုတ်။ အဓိကက ဖေဖေဖြစ်နေသည်။ ဖေဖေကလည်း အပြင်းအထန်ကန့်ကွက်တာမျိုး မဟုတ်။ သက္ကဘယ်လောက် စိတ်ပါနေတာ ဖေဖေသိပါသည်။ ဒီလို အခွင့်အရေးမျိုးကို ဘယ်လက်လွတ်ချင်ပါ့မလဲ။ အတင်းရ အောင် ပူဆာနေတော့မှာကို နားလည်ပါသည်။

ဒါပေမယ့် ဒီလောကမှာ သက္ကကို မရှိစေချင်တာအမှန်ပါ။ ဖေဖေက လက်ခံလျှင် သက္က မေမေက ဘာမှပြောမှာမဟုတ်။ ဒါကို သိတဲ့သက္ကဟာ ဖေဖေကိုပဲ ဦးတည် တောင်းဆိုနေရတာ။ ဒီကောင် ဒီလောက် အသဲအသန်ဖြစ်နေမှတော့ လိုက်လျောလိုက်ပါ့မယ်။

“ဒီတစ်ခါတည်းနော်၊ နောက်တစ်ခါ စကားမလွန်စေနဲ့၊ တစ်ခါတည်း ငြင်းလိုက်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ”

ဖေဖေက ခွင့်ပြုပေးတာကြောင့် အတိုင်းမသိဝမ်းသာသွားရသည်။ ခွင့်ပြုပါ့မလားလို့ စိုးရိမ်နေတာ။ တော်သေးတာပေါ့။ ဖေဖေက ခွင့်ပြုလို့၊ မဟုတ်ရင် အဓိကမသိဘဲလုပ်ရမှာ။

၆၂ ဝန်းသီခိုင်

ဒေသေခွင့်ပြုချက်ကြောင့်လုပ်ရတော့ ပိုပြီး အားတက်တာ
ပေါ့။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်လုပ်ချင်တာကို လုပ်ခွင့်ရတဲ့အတွက်
ကျေနပ်မိပါသည်။

“မင်းတစ်ယောက်တည်း စိတ်မချဘူးနော်။ ဘယ်သွားသွား
ကိုမျိုးခော်ကိုခေါ်၊ တစ်ယောက်တည်း ဖေဖေ လုံးဝခွင့်မပြုဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ၊ ကိုမျိုးခော်လည်း ပါတာပဲ”

ဖေဖေစိတ်မပူအောင် ပြောရသည်။ ဖေဖေတို့က သားတွေ
ကို ချစ်လွန်းလို့ စိုးရိမ်တာပါ။ ဒါကို သားနားလည်ပါတယ်။ သားက
ဖေဖေထင်သလောက် မဆိုးပါဘူး။ ရိုးရိုးသားသား အနုပညာလမ်းကို
လျှောက်လှမ်းနေသူပါ။ ဒီလမ်းကို လျှောက်နေတာကြာပြီဆိုတော့
ဒီလောကအကြောင်း တော်တော်များများ သိနေပါပြီ။ အတွေ့အကြုံ
လည်း ရှိသင့်သလောက် ရှိပြီးသားပဲ။

ဖေဖေလက်ခံလိုက်ပြီဆိုတာ ကိုမျိုးခော်ကို ပြောရဦးမည်။
ဖေဖေလက်ခံတာသိရင် ကိုမျိုးခော်လည်း ဝမ်းသာမှာပါ။

I don't mind spending sometime just hanging
here with you cause.

I don't find too mazy guys that treat me like you
do those other guys all wanna take me for a ride . But
when I walk their talk is suicide.

Some people never get beyond their stupid pride.
But you can see the real me inside. And I'm satisfied oh
no..oh..oh...oh.

www.burmeseclassic.com

Even though the guys are crazy. Even though the stars blind. If you show me real love baby I'll show you mine I can make you nice and naughty. Be the devil soul and body let's see what this love can do Baby.

“မြေးလေးရေ...မြေးလေးစင်မီ”

ဘွားဘွားခေါ်သံကြောင့် ဆိုဖာပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး ipop နားထောင်နေရာမှ ဘွားဘွားရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်မိသည်။ ခြံထဲက စားပွဲမှာ စာရင်းတွေလုပ်နေသောဘွားဘွားကို စင်မီ လှမ်းမမြင်ရ။ စင်မီတို့ခြံထဲမှာ အပျင်းပြေထိုင်ရအောင် အမှိုးလေးပါသော စားပွဲပိုင်းလေး လုပ်ထားတာကြောင့် ဘွားဘွားက အိမ်မှာထိုင်နေတာဖြစ်မည်။

“မြေးလေးရေ...အိမ်ရှေ့သံပန်းတံခါး ဖွင့်ဦး၊ ဒီမှာ မြေးလေးသူငယ်ချင်း လာတယ်ဟေ့”

“ဟုတ်...လာပြီ ဘွားဘွား”

လက်ထဲက ipop လေးကို ဖြုတ်ထားခဲ့ပြီး အိမ်နေရင်း ဂါဝန်ဖြူလေးနှင့် ပြေးထွက်လာခဲ့၏။ ဒေါ်ပုက ဈေးသွားတာကြောင့် ဘွားဘွား သံပန်းတံခါးကို ပိတ်ထားခဲ့တာပါ။

လုံးလုံး အပြင်ထွက်သွားမှာစိုးလို့၊ လုံးလုံးက အပြင်ထွက်ဖို့ ချောင်းနေတတ်ကာ စင်မီက လုံးလုံးလေး အပြင်ထွက်မှာကို စိတ်မချပေ။

စင်မီတို့ဘေးခြံမှာ ခြံစောင့်ခွေးအကြီးကြီးတွေ ရှိသည်။ သူတို့တွေက လုံးလုံးကိုတွေ့ရင် အရမ်းဟောင်တာ။ တော်ကြာ လုံးလုံးလေးက လန့်သွားလိမ့်မည်။ ဒါကြောင့် ဘွားဘွားက ခြံတံခါး အမြဲပိတ်ထားတာပါ။

စင်မီ သံပန်းတံခါးသွားဖွင့်တော့ လုံးလုံးက နောက်က လိုက်လာခဲ့သည်။

“ဪ...ချိုကိုး၊ ဘယ်သူများလဲလို့”

“လာလေ ချို၊ အပေါ်မှာ စကားသွားပြောအောင်”

ချိုကို ခေါ်ပြီး စင်မီတို့ အပေါ်ထပ် တက်ခဲ့ကြသည်။

“နင် ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ အိမ်ထဲမှာ မပျင်းဘူးလား”

“ဟင့်အင်း မပျင်းပါဘူး...သိချင်းနားထောင်နေတာ”

“ငါလည်း ငါ့အမေ ပစ္စည်းတစ်ခုပြန်ရင်လို့ဟ၊ အဲဒါ ဒီနား လမ်းကြိုတာနဲ့ နှင့်ဆီ ဝင်လာတာ”

ချိုအမေက စိန်ပွဲစားဆိုတော့ ချိုက ဝိုင်းကူညီရ
သည်။

“ဟ...ဘာသောက်မလဲ”

“အံ့မယ်...ရပါတယ်၊ နင်က ဘာဖျော်တတ်လို့လဲ”

“ဟင်း...ဟင်း ဘာမှမဖျော်တတ်ပါဘူး၊ နင်ပဲ ငါ့ကို
ဖျော်တိုက်တော့”

“ဟဲ့...အဲဒါအသာထားစမ်းပါ၊ နင့်ကို ငါ မေးစရာရှိလို့”

“မေးလေ...ဘာမေးမှာလဲ”

“ဟိုတစ်နေ့က စတိတ်ရှိုးပွဲမှာ နင်က ဘာလို့ သက္ကကိုမှ
ယန်းစည်းပေးရတာလဲ၊ သူ့ထက်မှာမည်ကြီးတဲ့ အဆိုတော်တွေ အများ
ကြီးဟာကို”

“နာမည်ကြီးကြီး မကြီးကြီးပေါ့၊ ငါက သူ့အသံကို ကြိုက်
လို့ပါ”

“အသံကို ကြိုက်လို့ ဟုတ်လား”

ချိုက ဇင်မီအပြောကို လိုက်ရေရွတ်ကြည့်၏။

“ဟဲ့...အသံမကြိုက်လို့ ငါက ဘာကြိုက်ရမှာလဲ”

“မသိဘူးလေ...အဆိုတော် သက္ကက အရမ်းချောတာ၊
နင်များ ကြိုက်သွားပြီလားလို့”

“မဟုတ်ပါဘူးဟယ်...နင်ကလည်း”

“ငါသိပါတယ်...နင် ဝန်မခံလည်း ရတယ်”

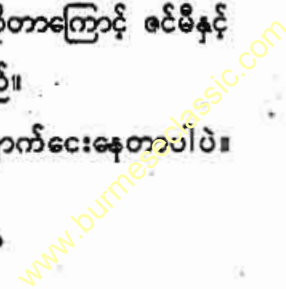
ဇင်မီက ရှက်စနိုး ရယ်သည်။

ချိုနှင့် ဇင်မီ အရင်းနှီးဆုံး သူငယ်ချင်းတွေဆိုတော့ ဇင်မီမှာ
ယောက်ျားလေး အပေါင်းအသင်းမရှိတာ ချိုသိသည်။ ချိုတော့
ရိပ်မိနေပြီ ထင်ပါရဲ့။ သူ့အပေါ် ငြိတွယ်မိတော့ စိတ်က ဆန်းကြယ်
လွန်းလှ၏။ ဒါကို သူက သိပုံမပေါ်။

သူက နာမည်ကြီးအဆိုတော်၊ ငါက သာမန် ကောင်မလေး
တစ်ယောက်ကို သူက စိတ်ဝင်စားပါ့မလား။ သူ့မှာ ဆိုင်သူရှိပြီးသား
လည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ ဒါကို ငါ ဘာလို့ မတွေးမိတာပါလိမ့်။

ချိုပြန်သွားတော့မှ ဘွားဘွားက စားစရာအချို့နှင့်
လက်ဆောင်ပစ္စည်း ဝယ်စရာရှိတယ်ဟုဆိုတာကြောင့် ဇင်မီနှင့်
ဘွားဘွားတို့ ဒဂုံစင်တာသို့ လိုက်ခဲ့ပါသည်။

ပထမတော့ ဇင်မီလည်း လျှောက်ငေးနေတာပါပဲ။

ဘွားဘွားက ကြာလွန်းတော့... အအေးတစ်ခွက် ရပ်သောက်ပြီး၊
စိတ်ရှည်ရှည် စောင့်နေမိသည်။

ဘွားဘွားက တစ်ပတ်စာ အစားအသောက်မျိုးစုံကို ရွေးနေ
ရတာမို့ ဇင်မီ စိတ်မရှည်ဘဲ ဒုဂံစင်တာက ပထမထပ်သို့ တက်သွားပြီး
ဂျေဒီးနပ်ဆိုင်လေးထဲသို့ တစ်ယောက်တည်း ဝင်လာခဲ့သည်။

ဆိုင်ကလေးက လူတွေများပြီး စားပွဲလွတ် ရှာမရတာ
ကြောင့် လူတစ်ယောက်တည်း သီးသန့်ထိုင်ကာ ဂျာနယ်ဖတ်နေ
သော စားပွဲကိုပဲ ရွေးချယ်လိုက်သည်။

ကော်ဖီတစ်ခွက်နှင့် မုန့်တစ်ခုကို ဗန်းကလေးထဲ ထည့်
သယ်လာကာ ထိုင်လိုက်ရင်း၊ မျက်နှာချင်းဆိုင်က လူကို မကြည့်ဘဲ
ခပ်လှမ်းလှမ်းက စားပွဲတွေဆီ လှမ်းကြည့်နေလိုက်၏။ သူများစားပွဲ
ဝင်ထိုင်ရတာ အားနာနာရယ်ပါ။ စားပွဲလွတ်မရှိလို့သာ၊ သူမရဲ့
ရှေ့ကလူလည်း ဂျာနယ်ကိုပိတ်ပြီး ကော်ဖီခွက်ကို ယူသောက်တာ
မကြည့်ဘဲ မြင်နေရသည်။

သူ့ကော်ဖီက တစ်ဝက်ကျိုးနေပြီ။
ဇင်မီ ချက်ချင်းပဲ သူငယ်ချင်းတွေကို သတိရလိုက်သည်။

ချိုတို့၊ ယုယတို့ပါလာရင် အကောင်းသား။ ခုတော့ တစ်ယောက်
တည်း ငေါင်နေရသည်။ ရှေ့ကလူကိုလည်း မကြည့်ရဲတာမို့
မျက်လွှာ ချထားမိသည်။

ဒီမှာ ကြာကြာထိုင်ဖို့လည်း ဇင်မီမှာ စိတ်ကူးမရှိ။
ဘွားဘွားက ဈေးဝယ်လို့ပြီးလျှင် ဇင်မီကို လိုက်ရှာနေမှာ
ဘွားဈေးဝယ်လို့မပြီးခင် ဇင်မီ အမိသွားရမှာ။

ဂျာနယ်ဖတ်နေရင်းမှ ကိုယ့်ရှေ့မှာ တစ်ယောက်ယောက်
ဝင်ထိုင်လိုက်တာ သိသည်။

ဘာရယ်မဟုတ် ကိုယ့်ရှေ့ထိုင်လိုက်သူကို မော့ကြည့်လိုက်
မိသည်။

“ဟာ”

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ရင်ထဲက ပုံရိပ်လေး ကိုယ့်ရှေ့ရောက်
လာရသည်။ သက္ကရင်ထဲ ပျော်သွားမိသည်။ သူမက ကိုယ့်ကို
မကြည့်ဘဲ မျက်လွှာချနေ၏။ ကိုယ်ထိုင်နေမှန်းသိလို့ မင်းလေး
လာထိုင်တာလား။ လိုရာဆွဲတွေး ကျေနပ်လိုက်၏။

သူမမျက်နှာလေးက စိတ်ရှုပ်နေဟန်ပေါ်သည်။

ဆံပင်လေးကို နှစ်ဖက်ခွဲစည်းပြီး နားဆွဲပန်းရောင်လေးနှင့် ချက်နှာလေးက နုဖတ်ပြီး ချစ်စရာကောင်းလွန်းသည်။ ကြိုးသိုင်း အင်္ကျီလေး ဝတ်ထားတာကြောင့် သူမရုတ်သားဝင်းဝင်းပေါ်က မွဲလေးက အထင်းသား။

သူမက သက္ကကို လုံးဝမော့မကြည့်တာကြောင့် အသည်း ယားသွားရသည်။

ရှေ့ကလူက ဇင်မိုကို စူးစိုက်ကြည့်နေတာမို့ ဇင်မီ မနေ တတ်အောင် ဖြစ်ရသည်။ ဇင်မိုကို ဘာလို့ ဒီလောက်တောင်ကြည့်နေ ရတာလဲ။ ရှေ့ကလူကို မကျေနပ်တာမို့ ဘုကြည့်ကြည့်ဖို့ မျက်လွှာ လှန်မိစဉ်...

“ဟင်”

သက္ကပဲ...ဇင်မိုကိုပြုံးပြီး ကြည့်နေလိုက်တာ။ ဇင်မီ ပိုလို့ ရှက်သွားရသည်။ ဇင်မီက သူ့ရှေ့လာထိုင်တာကိုး၊ စားလက်စမှန်ကို ထားခဲ့ပြီး သူ့ရှေ့မှာ ဆက်မထိုင်ရဲတာမို့ ပိုက်ဆံအိတ်လေးကွယ်ကာ မြန်မြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ အနောက်က သူလိုက်တာ သိသည်။

“ဟေ့...ဟေ့ နေဦးလေ၊ ခဏစောင့်ဦး”

“ဟင်...ငါ့ကိုခေါ်နေတာပဲ”

မြေစုံရပ်စောင့်နေလိုက်သည်။ စားပွဲမှာ ထိုင်နေကတည်းက သူ အရမ်းစိုက်ကြည့်နေတာကို မော့မကြည့်ဘဲ သိနေခဲ့တာပါ။

အခုတော့ သူမနောက်လိုက်လာပြီး ခေါ်လိုက်သံက ပီပီ သသ သေသေချာချာ။

“မင်း...ဖုန်း ကျန်ခဲ့လို့”

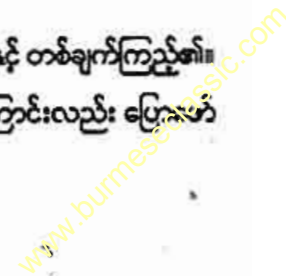
ဟုတ်သားပဲ။ ရှက်ရှက်နှင့် မြန်မြန်ထွက်လာခဲ့တာ စားပွဲ ပေါ် တင်ထားသောဖုန်းကို မယူခဲ့မိပါ။

“ကျွန်တော့်နာမည် သက္ကပါ”

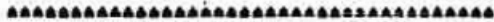
သိသားပဲ။ သိပြီးသားကို ကြေညာနေသေးသည်။ သူ့ရှေ့ မှာတော့ ခေါင်းညှိတ်ပြမိသည်။ စကားတွေအပိုမပြောချင်ပါ။

သက္ကက ခဏစဉ်းစားလိုက်ပြီး လိပ်စာကဒ်ကလေး အိတ် ထဲက ထုတ်ယူကာ သူမကို ပေးလိုက်၏။

သူမက ဝိုင်းစက်သော မျက်ဝန်းများနှင့် တစ်ချက်ကြည့်၏။ သူ့ကို စကားတစ်စွန်းမှမဆို၊ ကျေးဇူးတင်ကြောင်းလည်း ပြောလှာ မရ။

၇၂ မန်းသီခိုင်

နောက်မှ ငိုက်ဆံအိတ်လေးဖြင့်ပြီး လိပ်စာကဒ်ပန်းရောင်လေးကို ထုတ်ပေးပါသည်။

သက္က ကျေနပ်စွာ ပြုံးမိ၏။

သူမက ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ကာ နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွား၏။

သက္က သူမကို ငေးကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်၏။

ဝင်မီ ဆက်ရပ်နေလို့ မဖြစ်။ ဘွားဘွားမြင်သွားရင် တစ်မျိုး ထင်သွားဦးမည်။ သူ့ကိုတော့ အားနာပါသည်။ ဇင်မီကို တစ်မျိုးမြင်သွားမလား။ သူ့ကို မကျေးဇူးတင်စကားတောင်ပြောဖို့ မေ့သွားခဲ့သည်။ သူ့ကိုမြင်ရင် ရင်ခုန်နေတာနှင့် အကုန်မှားယွင်းကုန်ရတာ။

အိမ်ပြန်ရောက်သည်အထိ သူမနှင့် တွေ့ခဲ့တာလေးကို တွေးရင်း သက္ကရင်ထဲ ကြည်နှူးနေမိ၏။

ရောက်ရောက်ချင်းပင် စိတ်မထိန်းနိုင်တော့တာကြောင့် သူမပေးထားသော လိပ်စာကဒ်ထဲက ဖုန်းနံပါတ်လေးကို ခေါ်မိသည်။ 'နေရပ်လိပ်စာကတော့ သက္က သိပြီးသားပါ။ သူမရဲ့အိမ်က သက္ကတို့ စတုဒီယိုရှိရာလမ်းလေ။

မင်းရဲ့ဇွေးထွေးလှိုက်လှဲလွန်းသော အကြည့်တွေက ပြောမပြတ်အောင် အသက်ပါလွန်းတာကြောင့် သက္က မအနိုင်မထိုင်

နိုင် ဖြစ်ရတာ။ မင်းလေးက ကိုယ့်ကိုစိုးစိုးလှချည်လား။ ခုချိန် အိပ်လိုက်ရင် အိမ်မက်ထဲအထိ မင်းက လိုက်နေဦးမှာ။ ကိုယ့် ဖုန်းဆက်ရင် မင်း အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာလား။ ကိုယ်ကတော့ မင်းအသံလေး ကြားချင်လွန်းလို့ အရဲစွန့်ပြီး ဆက်ရမှာ။

“ဟဲလို...ဘယ်သူလဲ”

တစ်ဖက်ကမေးလာမှ သက္ကက သူမနာမည် မသိတာ သတိရသည်။ နာမည်လေးပင်မသိဘဲနှင့် ဘယ်လိုမေးရမှာလဲ။ တကယ်ဆို နာမည်လေးမေးလိုက်ရမှာ။ ဘာလို့ သတိမရတာပါလိမ့်။

ဟာကွာ...တစ်ဖက်က ဘယ်သူလဲဟု မေးနေပြီ။ ကိုယ် ဘယ်လိုပြောရမှာလဲ။ ကိုယ်ပြောလိုက်ရင် မင်းအဆူခံရမှာလား၊ မပြောတော့ပါဘူး။

တကယ်ဆို မင်းရဲ့ဟန်းဖုန်းနံပါတ်လေး တောင်းထားရမှာ။ လိပ်စာကဒ်မှာက ကုမ္ပဏီဖုန်းနံပါတ်နှင့် အိမ်ဖုန်းနံပါတ်ပဲပါတာ။ ကိုယ် တော်တော်ညှိပါလား။ ကိုယ်ကိုယ်ကို မချင့်မရဲ ဖြစ်မိ၏။ တစ်ခါမှ အတွေ့အကြုံမရှိတဲ့ သက္ကဟာ အမှားအယွင်းပဲ ဖြစ်နေ သည် မဟုတ်လား။

တစ်ဖက်က ဒေါက်ဆို ဖုန်းချသွားသည်။

“ဘယ်သူလဲ ဘွားရဲ့”

“ဘယ်သူလဲမသိပါဘူးကွယ်၊ သွားကိုင်တာ ဘာမှလည်း မပြောဘူး”

“ဟင်...ဟုတ်လား”

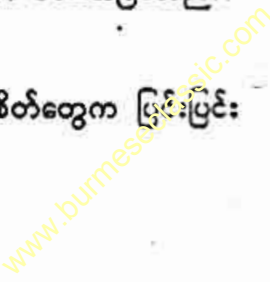
သက္ကများ ဆက်တာလား မသိဘူး။ ဒီလောက် အမြန်ဆက် လိမ့်မယ်လို့ မထင်မိပါ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း သိပ်အထင်မကြီးရဲ့၊ သူဆက်တာ လည်း ဟုတ်ချင်မှဟုတ်မှာလေ။

သူ့လိုချောတဲ့သူမှာ ကောင်မလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေမှာ သေချာပါသည်။

သူမအသံလေး ကြားချင်လွန်းလို့ ဆက်လိုက်မိတာပါ။ သူမ လာမကိုင်တာကိုလည်း နေမရအောင် ခံစားအဖြစ်သည်းမိ သည်။

သူမနှင့် ပတ်သက်ရင် သက္ကစိတ်တွေက ဖြင်းပြင်း ထန်ထန်ကို ဖြစ်နေမိပါပြီ။

၇၆ ဝန်းသီခိုင်

လုံးဝကို ထိန်းမရ သိမ်းမရ။

အငမ်းမရ ရင်းနှီးချင်စိတ်တွေ ရင်ထဲ ရွန်းကြွနေကြပြီ။

ဒါဟာ အချစ်များလား။

အချစ်ဆိုတာ မြင်းတစ်ကောင်လိုရင်ဘတ်ထဲကို ကစုန်
ပေါက်ပြီး ခပ်ပြင်းပြင်း ဝင်လာတတ်ပါလား။

မာနတွေ သိက္ခာတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ မသိတော့ပါ။

ညဦးပိုင်းမှာ Computer ရှေ့ ထိုင်မိတော့ ထုံးစံအတိုင်း
Cream နှင့် စကားတွေ ပြောဖြစ်ပါသည်။

ဒါက စတုတ္ထအကြိမ်လား၊ ပဉ္စမအကြိမ်လား သေချာ
မမှတ်မိတော့ပါ။

ခုတလော ပျောက်နေပါလား Ice တဲ့ ...

ဟုတ်တော့ဟုတ်သည်။

လမ်းများနေတာ...

စိတ်တွေက တစ်နေရာကို ရောက်နေတာ ဒါတွေ Cream မှ မသိသေးပဲ။ ပြောပြသင့်လား၊ မပြောပြသင့်ဘူးလား နှစ်ခါသုံးခါ မက စဉ်းစားပြီးမှ...

“ဟေး...ရင်ဖွင့်စရာရှိတယ်”

ဟု ဖွင့်ဟဝန်ခံလိုက်၏။

“ဘာတွေများလဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြော” တဲ့။

“တို့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ခိုက်နေပြီ”

“တကယ်...”

“တကယ်”

“အဟုတ်...”

“အဟုတ်”

“သေချာလား”

“ရာနှုန်းပြည့်ပဲ”

“အဟင်း...ချောလား”

“အရမ်း...အရမ်း”

“ဘယ်မှာတွေ့တာလဲ”

“မပြောချင်ပါဘူး လျှို့ဝှက်ချက်”

“ဟွန်း...နေပေါ့”

“အသေအလဲခိုက်တာတော့ သေချာတယ်”

“ကြီးစားပေါ့”

“ကြီးစားရမှာပေါ့”

“ဒါဆို...လက်ရှိရည်းစားရော ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ပြောပါဦး”

“ခေါက်လိုက်မယ်”

“ဟင်...အဲဒီလိုကြီးလား”

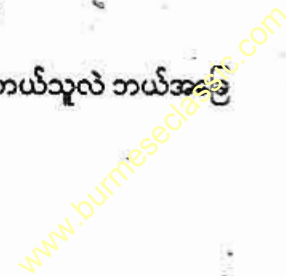
“တို့နာမည် သိတယ်မဟုတ်လား Iceတဲ့”

“ကြောက်စရာကြီး...တစ်ခါတလေ အရည်ပျော်တတ်တယ်နော် သတိထား”

“Creamမှာရော ဘာဇာတ်လမ်းမှ မရှိဘူးလား”

“ရှိတာပေါ့...အဲ...မရှိပါဘူး”

“ဝိုး...ပေါ်ပြီ မညာနဲ့ ပြောစမ်း ဘယ်သူလဲ ဘယ်အခြေအနေလဲ”

“ပြောပြဖူး...သတ်ချင်သတ်”

“ပြတ်လှမြည်လား”

“မိန်းကလေးဆိုတာ မသေချာဘဲ လျှောက်မပြောရဘူး

လေ၊ မိန်းကလေးကူဖြေ...”

“ရွှေပေးလို့မရ”

“Ice သိသားပဲ”

“သိတာပေါ့”

“မိန်းကလေးဆိုတာ ချစ်တယ်လို့ ဖွင့်ပြောခွင့်မရှိဘူး၊ စောင့်
စားရတာ...မျှော်လင့်ရတာ”

“ပင်ပန်းလိုက်တာကွာ”

သက္ကက စာနာသလိုဆို၏။

“ရေလာမြောင်းပေးလေးဘာလေးလုပ်ပေါ့”

သက္ကက Idea ပေးသည်။

“နင့်အိုင်ဒီယာ Goodသားပဲ”

Cream က လက်ခံ၏။

“နင်တို့ ယောက်ျားလေးတွေက ရဲရဲဝဲဝဲဖွင့်ပြောခွင့်ရှိတယ်”

“မထင်ပါနဲ့၊ ဒူးတုံ့တယ်ဟာ ငြင်းလိုက်ရင် ခက်မယ်လေ”

“No နဲ့ Yes နှစ်ခုပဲ ရှိတာ”

“No မှ မလိုချင်ဘဲ”

“သတ္တိနည်းနေပြန်ပြီ”

အမှန်တိုင်းဝန်ခံရလျှင် Cream နှင့်ပြောရတာ သက္က
ကျေနပ်သည်။ ပျော်သည်။

မိန်းကလေးတွေ၏ စိတ်သဏ္ဍာန်ကို မေးမြန်းတီးခေါက်
ကြည့်လို့ရနိုင်သည်။

အရင်းနှီးဆုံး မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းများ ဖြစ်လာမလား
မသိနိုင်။

တစ်စတစ်စ ရင်ထဲမှာ တရင်းတနှီး ရှိလာတာအမှန်ပါ။

“ငါ ဘာကူညီရမလဲ Ice” တဲ့

“ကျေးဇူး...လိုအပ်ရင် ပြောမယ်”

Creamက စိတ်ရှည်သည်။ ကြင်နာတတ်ပုံလည်းရသည်။

တစ်ခါတလေတော့လည်း လူချင်းတွေ့ပြီး ခင်မင်ချင်စိတ်

ဖြစ်မိသား။

မာနပဝါတွေ ကွာကျလွင့်စဉ်သွားတဲ့တစ်နေ့ ရောက်ခဲ့ရင် ပေါ့။

Cream ဖက်ကလည်း ဆန္ဒရှိမှ။

ဆန္ဒချင်းညီမှ Ice Cream ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်လား။

“နေပါဦး...မေးရဦးမယ်၊ နင့်ကို သူ့ဘက်က ခြေလှမ်း မစသေးဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“နင်ကလည်း ညှပ်ပါ”

“အင်း...ပြောတော့ဟာ”

“မိန်းကလေးပဲ ဘာဘာညာညာ တတ်ရမှာပေါ့။ မျက်လုံး တစ်စုံရှိသားပဲ မျက်လုံးနဲ့ပြော”

“ခစ်...ခစ်...ခစ်”

“ဘာခစ်တာလဲ”

“ရယ်တာပေါ့ဟဲ့”

“ရယ်စရာလား”

“နင်သင်ပေးတာ ရယ်ရတယ်”

“မာနအရမ်းမကြီးနဲ့၊ မာနက အသုံးမဝင်ဘူး”

“မာနမကြီးပါဘူး”

“ငါသိပါတယ်ဟာ”

“နင့်ကို မတွေ့တာ မာနမဟုတ်ဘူး။ အထင်သေး မခံချင် တာ”

“အတူတူပဲ”

“မတူပါဘူး”

“ထားပါတော့...မငြင်းတော့ဘူး”

သက္ကကပဲ အရုံးပေးလိုက်ပါသည်။

မိန်းကလေးတွေက အနိုင်လိုချင်သည်။

ဘာမဟုတ်တာလေးတွေပင် အနိုင်ရချင်သည်။ ဒီသဘော ကိုတော့ သူမက မပြောဘဲ သူ သိနေပါသည်။

နံနက်စာကို ဖေဖေနှင့် မေမေရှေ့မှာ ဟန်မပျက်စားနေရ ပေမယ့် ဖေဖေ တစ်ခုခုမေးလိုက်မှာကို စိုးရိမ်မိသည်။ စက္ကနှင့် မေမီကို အန်ကယ်အောင်က တွေ့သွားခဲ့သည် မဟုတ်လား။

ခုလောက်ဆို အန်ကယ်အောင်က ဖေဖေကို သတင်းပေးပြီး လောက်ပြီ။

အန်ကယ်အောင်ဆိုတာ ဖေဖေနှင့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် တစ်နည်းအားဖြင့် ဖေဖေလူယုံလို့လည်း ပြောလိုရသည်။

အန်ကယ်အောင်က ဖေဖေကို ပြောမှာ သေချာပါသည်။

“ဟဲ့...သားကြီး၊ စားလေ ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ”
ဟော...မေမေတောင် ရိပ်မိကုန်ပြီ။

စက္က အမူအရာပျက်နေတာကို... မေမေက ချက်ချင်း သိသည်။

“သားကြိုက် မြီးရှည်ချက်ထားတာကို အဝစားစမ်းပါ”

“စားပါတယ် မေမေရဲ့”

“မင်းသားက လူကြီးဖြစ်နေပြီ အမေကြီးရဲ့”

“ဟင်...ဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ သားက”

“မနေ့က ငါ့ကို ကိုအောင် ဖုန်းဆက်ပြောတယ်”

“ဟင်...ကိုအောင်က ဘာတွေပြောလို့လဲ”

မေမေက သိချင်တာမို့ မေးနေသည်။

“ငါလည်း သေချာသိရအောင် မင်းသားကို မေးမလို့ကွ”

မေမေကတော့ ဖေဖေစကားကြောင့် စိုးရိမ်စိတ်နှင့် ရင်ဘတ်ကလေး ဖိသည်။

“အဲဒီကိစ္စ ဟုတ်ပါတယ် ဖေဖေ”

စက္က ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဝန်ခံလိုက်မိသည်။

www.burmeseclassic.com

“မင်းက ငါ့တို့ကို ကြံ့ပြောသင့်တာပေါ့ကွ၊ ငါ့မှာ ခုတော့ သူများပြောမှ သိရတယ်”

“သားက ဖေဖေနဲ့ မေမေကို ပြောဖို့ စောသေးသလားလို့ ပါ၊ ခေါ်မိတ်ဆက်ပေးဖို့ သား ရည်ရွယ်ထားပါတယ်”

“ကဲ...ရှင်တို့သားအဖပဲ ပြောနေတော့မှာလား၊ ဘာကိစ္စ လဲဆိုတာ ကျုပ်ကိုလည်း ရှင်းပြပါဦး”

မေမေက ဝင်ပြောတာကြောင့် ဖေဖေ အော်ရယ်လေသည်။

“မင်းသားကို ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့တယ်လို့ မနေ့က ကိုအောင် ဖုန်းဆက်ပြောတယ်”

“ဟင်...သားက တော်တော်ပီရိပါလား၊ မေမေ့ကိုတောင် မပြောဘူး ကြည့်စမ်း”

မေမေက မကျေမနပ် ပြော၏။

“သား..ပြောမလို့ပဲ မေမေရဲ့”

“ခုမှလာပြီး ပြောမလို့လဲတဲ့၊ ကိုအောင်သာမပြောရင် မင်း ဘယ်အချိန်ထိ လျှို့ဝှက်ထားမလဲ မသိဘူး”

“မင်းသားက ရှက်နေတယ်ကွာ”

“ဘာမှ ရှက်စရာမလိုဘူး၊ မေမေ့ဆီခေါ်ခဲ့ မေမေတောင် မြင်ဖူးချင်လာပြီ၊ ငါ့သားလေး ရှာထားတဲ့ ချွေးမလောင်းလေးကို တွေ့ချင်လှပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့...မေမေ၊ သား...ခေါ်ခဲ့ပါ့မယ်”

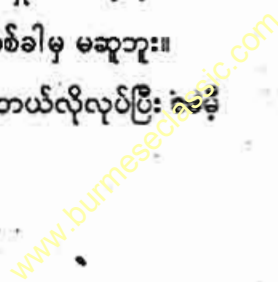
“အေး...ဒီလိုမှပေါ့ကွာ”

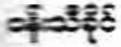
ဖေဖေနှင့် မေမေက မျက်နှာရွှင်လို့ သဘောကျနေကြသည်။ မေမိကို ခေါ်လို့ရပါမလား။ မေမိက စက္ကကို ကြံ့ပြောထားခဲ့သည်။ မေမိ ဘယ်တော့မှ မလိုက်နိုင်ဘူး၊ မေမိ တစ်ခါ အရှက်ရ ဖူးလို့ ကြောက်နေတာ၊ ခေါ်လို့ရမယ်မထင်။

ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ ဒီမှာ ဖေဖေနှင့် မေမေက မြင်ဖူးချင် နေကြပြီ။ မောင်ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ မေမိရယ်။ မောင့်ဘက်က မင်း နေကြည့်ပါဦး။

ငယ်ငယ်တည်းက ကျွေးမွေး စောင့်ရှောက်လာခဲ့တဲ့ ဖေဖေ နှင့် မေမေ၊ ခုချိန်ထိလည်း သားတွေကို တစ်ခါမှ မဆူဘူး။

ဒီလိုသဘောကောင်းတဲ့မေမေကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ခေမိ အကြောင်း ပြောရမလဲနော်။

“ဖေကြီးရေ...သားကြီးအတွက် စိတ်ချရပြီ၊ သားငယ်
ဆေးဆေး ကျန်တော့တယ်”

“မင်းလိမ္မာတယ်ဆိုတဲ့သားကြီးတောင် သူ့ဟာသူ ရှာသေး
တာပဲ၊ ငါ့တို့စကား နားမထောင်တဲ့သားငယ်အတွက် ငါတော့ မပူ
ပါဘူး”

“အဲလိုအပြောပါနဲ့၊ သားငယ်လေးက တစ္ဆတ်တိုးဆန်တာ
လေးပဲ၊ စိတ်ရင်း ကောင်းရှာပါတယ်”

ဖေဖေနှင့် မေမေကတော့ သက္ကဘက် လှည့်သွားတာကြောင့်
စက္က နေသာထိုင်သာရှိသွားရ၏။

ဆက်ပြောနေရင် မေမေတို့ရှေ့မှာ နေရဲမှာ မဟုတ်တော့။
ဒါကို စက္ကပဲ သိသည်။

တစ်ခုခုဆို အမြဲတိုင်ပင်တတ်သော စက္ကဟာ ဒီတစ်ခါ
တော့ ဘယ်သူနှင့် တိုင်ပင်ရမှာလဲ။

ကိုယ့်ချစ်သူလေးက သူများနှင့်မတူတာ ဘယ်သူက
နားလည်ပေးမှာလဲ။ ဖြစ်နိုင်ရင် ဒီကိစ္စတွေကို ခဏမေ့ထားပြီး
မေမီနှင့် ပျော်ပျော်နေချင်ပါသည်။

ခုတော့ ဖေဖေက မေးနေပြီဆိုတော့ မေမီကို သေချာအောင်
ဆုံးဖြတ်ခိုင်းရတော့မည်။ အချိန်တွေက တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့
မောင့်ဘက်မှာ နီးကပ်အရေးကြီးလာခဲ့ပါပြီ။

ခုဆို ဖေဖေက စက္က ရွေးချယ်ထားသော ချစ်သူလေးကို
တွေ့ချင်နေပါပြီ။

မောင်က ခေါ်လာမယ်လို့ပြောလိုက်ပြီ။

မောင် ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ။

ဒီနေ့နံနက်စာ စားတာ အကြာဆုံးဖြစ်လိမ့်မယ်ထင်ပါရဲ့။

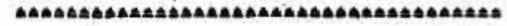
စက္ကက ကိုယ့်ရှေ့မှာ ခြေစုံရပ်လိုက်သော ချစ်သူလေးကို ချစ်မဝသလို ကြည့်မိသည်။

သူမကိုကြည့်ရတာ မောပန်းလာပုံနှင့် မျက်နှာလေးက နှမ်းနေသည်။

“နောက်ကျလိုက်တာ မေမိရယ်”

ရေရွတ်မိသည်။ တခြားလူတွေ အကုန်နီးပါး သွားသည် အထိ မေမိက ရောက်မလာ။ နောက်ဆုံးမှ ထွက်လာသည် မဟုတ် လား။

“ဆောရီးနော် မောင်၊ မေမိထွက်လာခါနီးမှ လူနာတစ် ယောက် ရောက်လာလို့”

မောင်က မေမိလက်ထဲက ထမင်းချိုင့်၊ ဂျူတီကုတ်နှင့် ပိုက်ဆံအိတ်တွေ လက်ပြောင်းယူလိုက်တာမို့ မေမိလက်ထဲမှာ ဘာမှ မကျန်တော့ဘဲ လွတ်လပ်သွားရသည်။

“လာလေ...ကားက ဟိုဖက်ထိပ်မှာ ရပ်ထားတာ”

မောင်က မေမိလက်ကလေးကိုဆွဲခေါ်တာမို့ မေမိအလိုက် သင့် ပါသွားရသည်။

“မောင်”

“အင်း...ပြောလေ”

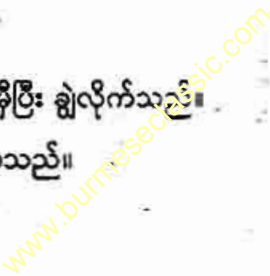
“ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ”

မောင်က လျှောက်လက်စခြေလှမ်းတွေကို အရှိန်လျှော့ပစ် လိုက်သည်။ မောင်က လမ်းလျှောက်အရမ်းမြန်တာမို့ မေမိမှာ မနည်း လိုက်ရတာ။ တစ်ခါတလေတော့ မောင်က မေမိနှင့်အတူ နှေးနှေး လိုက်လျှောက်တတ်သည်။

“မောင့်ကို အရမ်းသတိရတာပဲ”

မေမိ မောင့်လက်မောင်းလေးကို မှီပြီး ချဲ့လိုက်သည်။

မောင်က မေမိစကားကို ရယ်လေသည်။

“တကယ် သတိရတာပါဆို”

“ဟုတ်ပါပြီ...မောင်လည်း မေမိကို သတိရတာပဲ”

“ဆေးရုံမှာ အရမ်းပင်ပန်းတာပဲ မောင်ရယ်၊ တစ်ချိန်လုံး

မအားရဘူး”

“ခုတော့ မောင့်ကိုတွေ့လိုက်ရလို့ ပင်ပန်းတာတွေ ကြက် ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက်သွားပြီ”

မေမိ တစ်နေ့ကုန် ပင်ပန်းထားသမျှ မောင့်မျက်နှာလေး မြင်လိုက်ကာ အမောပြေသွားရသည်။ မောင့်ရဲ့ အကြင်နာမျက်ဝန်း တွေက ချိုမြိန်လွန်းသည် မဟုတ်လား။

“မောင်...မင်းကို ပြောစရာရှိတယ်”

“အင်း...ပြောလေ”

“ဖေဖေ မနက်က မောင့်ကို မေးတယ်၊ မောင်ထင်ထား သလိုပဲ”

“အန်ကယ်အောင် သတင်းပေးလိုက်တာနဲ့တူတယ်”

ကြားရသောစကားအပေါ် မေမိ တုန်လှုပ်သွားလေသည်။

မောင်က မေမိမျက်လုံးများနှင့် ဆုံကြည့်လာသည်။

“မောင့်ဖေဖေက ဘာပြောလဲဟင်”

“ဆူတာပေါ့ မေမိရဲ့”

“ဟင်...ဆူတယ်ဟုတ်လား”

“နောက်တာပါ မေမိရယ်”

မေမိမျက်နှာက ခုမှ စိတ်အေးသွားပုံ။

“ဖေဖေက သူ့ချွေးမလောင်းကို ခေါ်ခဲ့တဲ့”

“ဟင့်အင်း...မေမိ မလိုက်ဘူးနော်”

မေမိက ခပ်ပြတ်ပြတ်-ငြင်းလေ၏။ မောင်က မေမိကို စူးစိုက်ကြည့်လာသည်။ အမြဲငြင်းတတ်သော မေမိပါ။

မောင် ဘယ်လိုပဲ ရှင်းပြ ရှင်းပြ၊ သူမရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မပြင်။ သူမရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်က အမြဲ ပြတ်သားနေတတ်သည်။

မောင် ဘယ်လိုပြောမှရမှာလဲ မေမိရယ်။ အဲဒီအကြောင်းနှင့် ယတ်သက်ပြီး မောင်နှင့် မေမိတို့ အငြင်းအခုံ ဖြစ်ရသည်။

“ဟုတ်တယ် မောင်...မေမိ မလိုက်ဘူးနော်”

မေမိ နောက်တစ်ခါထပ်ပြောလာ၏။

“အမိပွယ်မရှိလိုက်တာကွာ”

www.burmeseclassic.com

မောင့်ထံမှ မကျေမနပ် ရေရွတ်သံ ထွက်လာ၏။

“အဲဒါကြောင့် မောင့်ကို ကြိုပြောတာပေါ့”

မေမိက ခပ်တင်းတင်း ဆိုလေသည်။ ဆက်ပြောနေရင် မောင်နှင့် အခြေအတင်ဖြစ်တော့မည်။ ဒါပေမယ့် ဆက်ပြောမှလည်း ဖြစ်မှာပါ။ တစ်ခုခုတော့ သေချာဆုံးဖြတ်ရလိမ့်မည်။

“မေမိ မင်းတစ်ခါဖြစ်ဖူးတာနဲ့ အမြဲဖြစ်နေတော့မှာလား၊ လှပတဲ့အနာဂတ်မှာ မင်းရဲ့အတိတ်တွေကို မရောထွေးသင့်ပါဘူးကွာ၊ မင်းရဲ့ အတွေးတွေက တစ်ဖက်စွန်း ရောက်လွန်းတယ်၊ မောင်က အဲဒီလို ယောက်ျားမျိုးလား၊ မောင့်မိဘတွေကလည်း မင်းတွေ့ဖူးတဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းလို မဟုတ်ဘူးကွ၊ မောင် မင်းဆီက ဒီတစ်ခုပဲ တောင်းဆိုတာပါ၊ မောင့်ကို လိုက်လျောပေးပါ၊ မောင် ကတိပေးပါတယ်၊ မောင့်မိဘတွေ မင်းနဲ့ အဆင်မပြေရင် မောင် မင်းဘက်က ရပ်တည်ပေးမှာပါ၊ မောင်က နည်းလမ်းကျကျပြောနေတာပါ မေမိရယ်”

မောင်က တရုတ်တလျား ရှင်းပြနေတာကို မေမိ ငြိမ်သက်နားထောင်နေပေမယ့် လက်မခံပါဘူး။ ဒီကိစ္စက မောင်နှင့် မေမိကြားမှာ တံတိုင်းကြီးတစ်ခုလို ရပ်တည်နေခဲ့တာ ကြာပါပြီ။

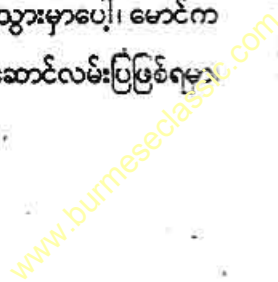
“နှစ်ဦးသဘောတူ လက်ထပ်ဖို့ပဲ”

မေမိက အမြဲဆိုသည်။

လက်ထပ်ပွဲတွေ မလုပ်နိုင်ကြောင်း ကြိုပြောထားသည်။ တကယ်တော့ မေမိက အစိုးရိမ်လွန်နေတာပါ။ သူမဘက် မရပ်တည်ပေးခဲ့သော ချစ်သူနှင့် သူမအပေါ် ရိုင်းပြုစွာ ဆက်ဆံခဲ့သော အသိုင်းအဝိုင်းတစ်ခုကို ကြုံခဲ့ဖူးသော မေမိက လန့်နေတတ်ပါသည်။ ဘယ်လောက်ပြောပြော၊ ဘယ်လိုပဲ ဘာကတိတွေ အထပ်ထပ်ပေးပေး မေမိက မယုံကြည်ပါ။

သဘောမတူခဲ့လျှင်လည်း မောင့်တို့ ခိုးပြေးကြမယ်လို့ ပြောတာကိုပင် မယုံ။ မောင် ဘယ်လို ဆုံးဖြတ်ရမလဲ။

“မောင့်မိဘတွေက အရမ်းရိုးကြတာ...မောင့်တို့ကို ယုံကြည်ထားကြတာ၊ အဲဒီယုံကြည်မှုကို မောင် အလွဲသုံးစားလုပ်လို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ မောင်တို့ နှစ်ဦးသဘောတူလက်ထပ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ မောင့်မိဘတွေ မောင့်ကို နာကျည်းသွားမှာပေါ့၊ မောင်က ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်မှာ အကြီးဆိုတော့ ရှေ့ဆောင်လမ်းပြဖြစ်ရမှာ၊ အငယ်ရှေ့မှာ ဆိုးလို့ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

“မောင်...မေမိကို ထပ်ပြောမနေနဲ့တော့၊ မေမိ ဆုံးဖြတ်ပြီသား၊ မေမိနဲ့ မောင် တရားရုံးမှာ နှစ်ဦးသဘောတူ လက်မှတ်ထိုးမယ်၊ ပြီးရင် မေမိ မောင်နဲ့ လိုက်ခဲ့မယ်”

မောင်က မေမိစကားကို ဟင်းကနဲ သက်ပြင်းချလေသည်။

“မေမိဘက်က မောင်ရပ်တည်ရဲတယ်ဆို၊ မေမိ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို နာခံမယ်ဆို၊ ဘာလဲ ခုတော့ မောင်က စိတ်ကုန်သွားပြီလား”

မေမိမှာ ထိုခံစားမှုကြီးက အခိုင်တစ်ခုလို အမြဲလိုက်နေတာ၊ ဘာကြောင့် ဘယ်လိုမှ ဖျောင်းဖျ၍ မရပါ။

“မေမိဘက်က မောင်ရပ်တည်မှာပါ...မေမိက မောင့်ရဲ့ ချစ်သူပဲ၊ ဒါပေမယ့် မေမိဆုံးဖြတ်ချက်က မှားနေတာကို မင်းသိရဲ့လား၊ မင်းပြောသလို လုပ်ချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီလို လုပ်ဖို့ လိုမှမလိုဘဲ၊ မောင့်မိဘတွေက မေမိကို လက်ခံမယ်ဆိုတာ မောင်ရဲရဲကြီး ပြောရဲပါတယ်၊ မောင့်မိဘတွေ မေမိ အဆင်မပြေခဲ့ရင် မေမိကြိုက်သလို ဆုံးဖြတ်လို့ မောင်ပြောသားပဲ”

မောင့်ဘက်ကပြောရင်း ပိုပိုကျယ်လာသည်။ မောင့်အသံ ဝမ်းနည်းသံ စွက်နေသည်။

ဒီကိစ္စကို မေမိဘက်က မလိုက်လျောနိုင်တော့ မောင်အရမ်း စိတ်ထိခိုက်ပုံရသည်။

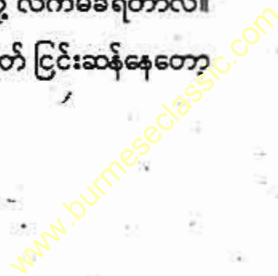
“မောင် မေမိတို့ ဒီလို ကပ်မပြောသင့်ဘူး”
မေမိက မကျေမနပ် ပြန်ပြောသည်။

“တစ်နေ့ ဒီလိုတွေဖြစ်လာမှာကြိုသိလို့ မောင့်ကို ကြိုပြောခဲ့တာပဲ”

“မင်းကြိုပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းရဲ့ အဲဒီအစွဲကြီး ကြာရင်ပျောက်သွားမှာပဲလို့ ယုံကြည်တယ်လေ”

လူတစ်ယောက် လက်ထပ်ထိမ်းမြားတယ်ဆိုတာ တစ်ချိန်တစ်ခါသာလုပ်ခွင့်ရတာ။ ဒီလိုအခွင့်အရေးကို မေမိဘာလို့လက်လွှတ်ချင်ရတာလဲ။ မေမိက မိန်းကလေးဆိုတော့ ပိုတောင်အရေးကြီးပါသည်။

မောင်က မေမိကို မြတ်မြတ်နိုးနိုး တန်ဖိုးထားလွန်းလို့ လက်ထပ်တောင်းယူချင်တာကို မေမိ ဘာလို့ လက်မခံရတာလဲ။ မေမိရဲ့ ပြင်းထန်တဲ့စွပ်စွဲချက်တွေနဲ့ ဇွတ်တရွတ် ငြင်းဆန်နေတော့သည်။

မောင် မင်းကို လက်လျှော့ရတော့မှာလား မေမီရယ်။
မောင်-စိတ်မကောင်းစွာနှင့် မေမီကို ကြည့်မိသည်။
ခုဆို ဖေဖေနှင့်မေမေက မေမီကို တွေ့ချင်နေပြီ။ မေမီက
ချစ်စရာကောင်းပြီး မိန်းမပီသတာကြောင့် ဖေဖေနှင့်မေမေက
သဘောကျမှာပါ။

မိဘတွေက သဘောတူမှာကိုသိလျက်နဲ့ နှစ်ဦး သဘောတူ
လက်ထပ်လိုက်ရင် ဖေဖေတို့ တစ်သက်လုံး ခွင့်လွှတ်မှာ မဟုတ်တော့
ဘူးဆိုတာ မောင်အသိဆုံးပါ။ မေမေလည်း အရမ်း စိတ်မကောင်း
ဖြစ်မှာ။

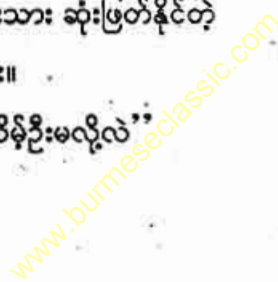
“ဟာ...ဘာလို့ ငိုနေရတာလဲ”
မေမီရဲ့မျက်ရည်တွေက မောင်ကို ထိတ်လန့်စေသည်။
“မေမီရယ်...မင်း ထပ်စဉ်းစားပါဦးလား”
မေမီရဲ့ မျက်ရည်တွေကို သုတ်ပေးနေရင်း တိုက်တွန်းမိ
သည်။
“မေမီ ခံခဲ့ရတာ မှန်ပါတယ်။ အရင်ကိစ္စတွေက မောင်နဲ့
ဘာဆိုင်လို့လဲမေမီ၊ မောင်ကို မေမီ ဘာလို့မယုံကြည်ရတာလဲ။

မောင်ရဲ့စိတ်ဓာတ်ကို မေမီ ဘာလို့ တန်ဖိုးမထားရတာလဲ၊ သူတို့
လုပ်ခဲ့တဲ့အပြစ်က မောင်နဲ့ဆိုင်သလား၊ မှားနေပြီ မေမီ...မင်း သိပ်
မှားနေပြီ၊ မောင်ဖေဖေနဲ့ မေမေက အပြစ်မဲ့သူတွေပါ၊ မိဘတွေ
အရှက်ကွဲအောင် မောင် မလုပ်ချင်ဘူး၊ မောင်မိဘတွေကို အသိအမှတ်
မပြုသလို မလုပ်ပါနဲ့၊ မေမီ မောင်ကို အဲလိုအကြပ်မကိုင်ပါနဲ့၊
မေမီရဲ့ တယူသန်တဲ့စိတ်နဲ့ မောင် ရင်ကျိုးအောင် မရက်စက်ပါနဲ့”

“မောင်”
မေမီက မောင့်စကားတွေကို မကြားနိုင်တော့လို့ ခေါ်လိုက်
မိတာ။
မင်း ငါ့ကို ဘယ်လိုများ နှစ်သိမ့်အနိုင်ယူဦးမလို့လဲ မေမီ။
မင်း မတရားဘူးကွာ။
မောင်မိဘတွေဆီကို မလိုက်ရဲဘူး။ မောင်မိဘတွေက
မင်းကို ဘာလုပ်မှာမို့လို့လဲ။
လုံးဝမလိုက်ဘူးလို့ ပြတ်ပြတ်သားသား ဆုံးဖြတ်နိုင်တဲ့
မင်းကို မောင် အရှုံးပေးလိုက်ရတော့မှာလား။

“မင်း ဘယ်လိုစကားတွေနဲ့ နှစ်သိမ့်ဦးမလို့လဲ”

မောင်အသံက အေးစက်ပြတ်သားနေ၏။

“မောင်နဲ့ မေမိ ဒီနေ့တွေ့ကြတာ နောက်ဆုံးလည်း ဖြစ်နိုင်
ပါတယ်”

အားတင်းပြီးပြောချလိုက်တော့ ဆတ်ကနဲ့ ဖြစ်သွားသူက
စက္ကူ။

“မေမိ မင်း ဒီလိုစကားမျိုးပြောရက်သလား”

“ပြောရက်တယ်မောင်၊ မောင်မှ မေမိဆန္ဒကို မလိုက်
လျောနိုင်တာ”

“ဒါ မင်းသက်သက် အနိုင်ကျင့်တာပဲ မေမိ၊ ကြိုက်တဲ့သူ
ကို မင်းမေးလိုက်စမ်းပါ။ ဘယ်သူမှားလဲလို့ မောင့်ဘက်က မင်း
နေကြည့်ပါဦးကွာ”

မောင်ကပြောရင်း မေမိကို သူ့ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းပြီး တင်း
တင်းကြပ်ကြပ် ဖက်ထားလိုက်၏။

“မေမိ မင်း နောက်တစ်ခါ ဒီစကား ထပ်ပြောရဲပြောကြည့်
မင်းက မောင်နဲ့ ခွဲနိုင်လို့လား၊ မင်းဘာလို့ ဒီစကားမျိုးပြောထွက်ရတာ
လဲ၊ မခွဲနိုင်မှန်းသိလို့ မင်း တမင်ပြောတာမလား”

မေမိကို တင်းတင်းဖက်ကာ မေးနေသော မောင်မျက်နှာ
မေမိမော့ကြည့်မိသည်။

“မေမိလည်း မောင်နဲ့ မခွဲနိုင်ပါဘူး၊ မေမိစကားအတွက်
မေမိ တောင်းပန်ပါတယ်၊ မေမိပြောတာကို လိုက်လျောပေးပါနော်၊
မေမိ ဒီတစ်ခုတောင်းဆိုတာပါ၊ ကျွန်တာအားလုံး မောင်ဆန္ဒအတိုင်း
ပါ၊ မေမိအပေါ် မောင် အမြင်ရှင်းပါနော်”

မောင်ရင်ခွင်ထဲမှ တိုးလျှိုးတောင်းပန်နေသော မေမိကို
ကရုဏာသက်ရပါသည်။ အမြဲတမ်း အရာရာကို အလျှော့ပေးတတ်
သော ချစ်သူလေးပါ။ မောင် မေမိကို သိပ်ချစ်ရပါသည်။ မေမိဆန္ဒ
ကို မလိုက်လျောနိုင်တာ တစ်ခုတည်းပါ။ ခုတော့ မောင်သိသွားပါပြီ
မေမိ။

အရှက်အကြောက်ကြီးသောချစ်သူလေးက နောက်တစ်ခါ
ဒီလိုမျိုးကြံ့ရမှာ သေမလောက်ကြောက်နေတဲ့ မင်းကို မောင် စာနာ
မိပါသည်။

မောင် လက်လျှော့လိုက်ပါပြီ မေမိရယ်။ မင်းနေရာမှာ
'တခြားတစ်ယောက်ဆိုရင်လည်း ဒီလိုပဲ ဖြစ်နေမှာ။

မင်းရဲ့ခံစားမှုတွေကို မောင် နားလည်နေပါပြီ။

မေမိဆန္ဒကို လိုက်လျော့မှဖြစ်မယ်ဆိုတာ မောင် နားလည်
နေပါပြီ။

ဖေဖေနှင့်မေမေ သားကို ခွင့်လွှတ်ပါနော်။ ဖေဖေနှင့်မေမေ
သားကိုချစ်မှန်း သိပါသည်။ သား ဒီလိုမလုပ်သင့်မှန်း နားလည်ပါ
တယ်။ ဒါပေမယ့် သားရဲ့ချစ်သူလေးက သူ့ဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ အဖြစ်အပျက်
အတွက် ကြောက်လန့်နေသည်။ သူ့ရဲ့ စိတ်အခွဲတွေကို ဖျောက်ဖို့
သားမှာ ဒီတစ်လမ်းပဲရှိလို့ပါ။ သူ့ဆန္ဒကို လိုက်လျော့မှဖြစ်မှာမို့လို့ပါ။

အမြဲ ဆွေးနွေးကာ အဖြေမရခဲ့သောကိစ္စသည် ခုတော့
တိကျတဲ့အဖြေကို ရသွားခဲ့ပြီ။ တခမ်းတနား ထိမ်းမြားလက်ထပ်ဖို့
စိတ်ဒဏ်ရာရခဲ့ဖူးသော မင်းဆီက မောင် ထပ်မံတောင်းဆိုတော့ပါဘူး။

လမ်းခွဲစကားကိုဆိုခဲ့သော ချစ်သူလေးကြောင့် မောင်
အရမ်းခံစားနေသည်။ မင်း ဒီလိုပြောလိုက်မှပဲ မောင် မင်းနဲ့ မခွဲနိုင်
တာ သေချာသွားခဲ့သည်။

“မေမီ မောင်ကို တခြားဘာမဆို လိုက်လျော့ဖို့ အဆင်
သင့်ပါ”

“ကောင်းပြီ...မပြောပါနဲ့တော့၊ မောင် နားလည်ပါပြီ၊
မောင် မင်းဆန္ဒကို လိုက်လျော့မှာပါ”

“ဟင်...မောင် တကယ်ပြောတာနော်”

မေမီက မောင့်စကားကြောင့် ပျော်သွားရသည်။

“မောင်ရယ်”

မောင်နှင့်မေမီ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မလွှတ်တမ်း
အကြာကြီး ဖက်ထားပါသည်။ စိတ်ထဲမှာတော့ ဖေဖေနှင့်မေမေကို
အကြိမ်ကြိမ် တောင်းပန်နေမိသည်။

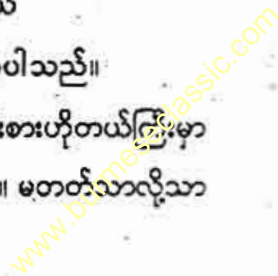
“ဒါဆို မောင်တို့ ဘယ်နေ့လက်မှတ်ထိုးမလဲ”

မောင့်အသံက မတက်ကြွဘဲ ခပ်လေးလေးအသံနှင့် မေး
လာသည်။

“ရပါတယ်... မောင်စီစဉ်ပါ။ မေမိဆန္ဒကို လိုက်လျော့
ပေးတဲ့အတွက် မောင့်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ရင်ထဲကလာသောစကားမှန်း သူယုံပါသည်။

မောင် မင်းကို ဖြစ်နိုင်ရင် အကောင်းစားဟိုတယ်ကြီးမှာ
မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲ တခမ်းတနားကျင်းပချင်တာ။ မတတ်သာလို့သာ

မင်းဆန္ဒကိုလိုက်လျောရတာ။ ဖေဖေနှင့်မေမေက စက္ကကို ခွင့်လွှတ်
ဝါ့မလား။ စက္က ဘယ်ကိစ္စမဆို မေမေနှင့် တိုင်ပင်နေကြ။ မေမေ
သော်ဘဲ ဘာမှလုပ်တာမဟုတ်။

ဒီတစ်ခါတော့ စက္ကရဲ့ မိုက်မဲမှုကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါ မေမေ
ရယ်။

သားချစ်သူက အစွဲအလမ်းကြီးသူပါ။ သူ့ရင်ထဲက အစွဲတွေ
ကို ဖယ်ရှားစေဖို့ စက္က ကြိုးစားရတော့မည်။ သူ့စိတ်ထဲက ခံစားမှု
တွေ၊ နာကျည်းမှုတွေက ရုထိ မပျောက်သေးဘူး။

“စိတ်ချ မေမီ...မောင် အားလုံးစီစဉ်လိုက်မယ်၊ မင်း
ဘာမှ မစိုးရိမ်နဲ့တော့”

မောင့်ကို ခေါင်းညိတ်ပြုပြီး မောင့်လက်မောင်းလေးကို
မိုနေလိုက်သည်။

“ဟင်...မမကလည်း လုံးဝအဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး”

ညီမလေးက မေမီဆန္ဒကို အားမပေး။

“အစွဲအလမ်းမထားပါနဲ့ မမရာ၊ မမချစ်သူကို မမပိုင်ရင်
ပြီးတာပဲ၊ သွားတွေ့လိုက်ပေါ့၊ ညီမလေး အဝတ်ရွေးပေးရမလား”

ညီမလေးက မေမီကို စနေ၏။

“ညီမလေး မမကို လိုက်နောက်မနေနဲ့၊ မမ အတည်ပြော
နေတာ၊ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မပြင်တော့ဘူး”

“ဒါတော့ မမ ရိုင်းရာကျမှာပေါ့၊ လူကြီးတွေကို မလေးစား
သလို ခြင်တာပေါ့၊ ဟိုဘက်ကို ဘယ်လောက်အားနာစရာကောင်း
လဲ”

ဇင်မီ မမသဘောထားကို အားမပေးချင်ပါ။ ကန့်ကွက်ချင်
သည်။

“မမလူကြီးမှာလည်း အပိုင်းအပိုင်းဆိုတာရှိမှာပဲ၊ အားနာ
စရာကြီး မမရာ”

ညီမလေးကို စစ်ကူခေါ်ကာမှ ညီမလေးက မောင့်ဘက်က
ဝါနေသည်။

“မတတ်နိုင်ပါဘူး...ငါ အဲဒီလိုလုပ်ဖို့ စိတ်မကူးဘူး”

“တစ်ခါဖြစ်ဖူးတာနဲ့ နောက်တစ်ခါထပ်ဖြစ်ရတယ်လို့
မရှိပါဘူး”

“ဟုတ်တယ်...ဒါပေ...ယ့် ငါ့မမယ့်ဘဲ”

“မမချစ်သူက မမကို အရမ်းချစ်တာဆို မမပဲ ပြောပြီး
တော့”

“အင်းလေ”

“ဒါဆို မမက ဘာကိုစိုးရိမ်နေတာလဲ”

“မောင်က ငါ့ကို နားလည်တယ်ဟ၊ ငါ့ဆန္ဒကို လုံးဝ
သဘောတူတယ်တဲ့”

“ဟင်...ဟုတ်လား”

မမချစ်သူက မမကို တော်တော်ချစ်တာပဲ။ မမအပေါ် နား
လည်နိုင်တာပဲ။

မမဆန္ဒကို လိုက်လျောတယ်ဆိုတော့ တော်တော် သဘော
ထားပြည့်ဝတဲ့သူပဲ ဖြစ်ရမယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မမအတွက် စိတ်ချရတာပေါ့။ ဒီလိုချစ်တဲ့
ချစ်သူမျိုးကိုတောင် မမက မယုံမကြည် ဖြစ်နေသေးသည်။

တကယ်ဆို မမက သနားဖို့ကောင်းပါသည်။ မမချစ်ရသော
ချစ်သူက မမဘက်က မရပ်တည်ဘဲ သူ့မိဘဆန္ဒအတိုင်း တခြား
တစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်သွားခဲ့တာ။ သူ့မိဘတွေက မမကို ဘာ
တွေပြောလိုက်လည်း မသိ။ မမမှာ အရမ်းကို နာကျည်းသွားခဲ့တာ။
အဲဒီလို လှည့်စားတဲ့ချစ်သူတွေရှိသလို၊ မမဆန္ဒကို လိုက်လျောနိုင်တဲ့
ချစ်သူလည်း ရှိတာပဲ။ မမ အရမ်းကံကောင်းပါသည်။

www.burmeseclassic.com

“မမအတွေးတွေ မှားနေပြီ မမရဲ့”

ဇင်မီလည်း မပြောချင်ပါဘူး။ မမချစ်သူနဲ့ မမက ပြောလည်ပြီးသားပဲ။ ဇင်မီ ဘာပြောပြော မမက ခက်ခံမှာမဟုတ်။

မမကို တခမ်းတနား မင်္ဂလာဆောင်စေချင်တာ ဇင်မီဆန္ဒပါ။ ဒါမှ ဇင်မီလည်း မင်္ဂလာပန်းကျဲရမှာပေါ့။ နှစ်ဦးနှစ်ဖက်သဘော တူပြီး သဘာဝကျကျမင်္ဂလာဆောင်မှသာ ဒီမင်္ဂလာကြီးဟာ အထမြောက်မှာပေါ့။

လူကြီးမိဘတွေရဲ့ ဆန္ဒဟာ အရေးကြီးပါသည်။ လူကြီးတွေရဲ့ ဆုတောင်းပါမှသာ အရာအားလုံး အဆင်ပြေချောမွေ့တာ မဟုတ်လား။

နှစ်ဦးသဘောတူ လက်ထပ်ခြင်းဟာ လူကြီးတွေကို နေရာမပေးသလို ဖြစ်သည်။ မလေးစားရာ ရောက်ပါသည်။

မမချစ်သူက မမကို နားလည်ပေးမယ့် မမချစ်သူဘက်က ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းတွေ မမကို နားလည်ပါ့မလား။ မမချစ်သူကို လည်း သူ့မိဘတွေက မျက်ရှုသွားနိုင်သည်။ မမကိုလည်း ရှုံ့ချကြမှာပါ။ ဒါကို မမလည်း သိမှာပါ။

ဇင်မီကတော့ မမကို ပိုပြီး တင့်တင့်တယ်တယ် ဖြစ်စေချင်သည်။ မမရဲ့မင်္ဂလာပွဲကို ခမ်းခမ်းနားနား ကျင်းပစေချင်သည်။ မမလည်း ဒီလိုဘယ်လုပ်ချင်ပါ့မလဲ။

မမလည်း သူ့ချစ်သူကို တုန်နေအောင်ချစ်မြတ်နိုးသူပါ။

“မေမေ့ကို ပြောပြီးပြီလား”

“ဟင့်အင်း...မပြောရသေးဘူး၊ ငါ ကြောက်တယ်ဟ”

“ဇင်မီ ပြောပေးရမလား”

“ဟင့်အင်း...မပြောနဲ့၊ နောက်မှ မေမေ သိသွားမှာပေါ့”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးရော”

“ညီမလေး အိမ်ကိုပြန်လာခဲ့ဦးလေ၊ မမကို လိုအပ်တာ

ကူညီဖို့”

“ခုတော့ လာလို့မရသေးဘူး မမရဲ့...ဇင်မီသင်တန်းက တစ်လလိုသေးတယ်၊ ဒီတစ်လသင်တန်းပြီးရင် ဇင်မီ လာခဲ့မယ်လေ”

“အင်း...အင်း”

“ဝွတ်နိုက် ညီမလေး”

၁၁၀ ဝန်းသီခိုင်

“ဝတ်နိုက်ပါ မမ”

ဇင်မိ ဖုန်းချပြီး မမအတွက် ရင်ခုန်မိသည်။ မမကတော့
စွန့်စားခန်းဝင်ရတော့မည်။

ပေပေနှင့်မေမေကတော့ မမကို ခွင့်လွှတ်မှာပါ။

တစ်ခါ အရှက်ကွဲဖူးတာကို စွဲနေအောင်နာနေတဲ့ သမီးလေး
ကို ခွင့်လွှတ်ကြမှာပါ။

အစွဲအလမ်းကြီးစွာ ကြောက်လွန်းနေတာ ညီအစ်မချင်း
မို့ သိသည်။

“သက္က”

“ဗျာ”

ကိုမျိုးဇော်ခေါ်သံကြောင့် သီချင်းခွေ ရွေးနေရင်းမှ လှည့်
ကြည့်ထူးမိသည်။

“ဖုန်း”

ကိုမျိုးဇော်က တယ်လီဖုန်းလာနေကြောင်း သတင်းပေး
သည်။

“ဖေဖေဆီကလား”

သက္ကသီကို မကြာခဏ ဖုန်းလှမ်းဆက်တာက ဖေဖေပါ။

“အေး...ဟုတ်တယ်”

သက္ကက တယ်လီဖုန်း အနီလေးဘေးနား ရောက်သွားပြီး ထူးလိုက်သည်။

“ဟယ်လို”

“ဖေဖေလား...သားပါ”

“အေး...သားရေ၊ မင်း ဒီညနေပဲ လေယာဉ်နဲ့ပြန်ခဲ့တော့ ကွာ”

“ဟင်...ဘာဖြစ်လို့လဲ ဖေဖေ”

“အရေးကြီးကိစ္စ ရှိတယ်ကွ”

“ဘာကိစ္စလဲ...သားမသိရဘူးလား”

“မင်းလာမှ ပြောမယ်ကွာ”

“ဒါပဲနော်...ဖေဖေ ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်”

ဖေဖေပြောရင်း တကယ် ဖုန်းချလိုက်တော့သည်။

ခေါင်းထဲမှာ ပဟောဠိဖြစ်သွားသည်။ ဖေဖေအသံက အေး

အေးဆေးဆေးပါပဲ။

သူ ချက်ချင်းမလာမှာစိုးလို့ အကြောင်းရင်းကို ပြောမပြ တာ။ ဘာကိစ္စရှိလို့ပါလိမ့်။ ဘာကိစ္စမို့လို့ အရေးတကြီး ခေါ်ရတာလဲ။

သက္ကကို လိမ်ခေါ်ခြင်းများလား။ ဒီလိုတော့ ဖေဖေလုပ် မည်မထင်။

နိုင်ငံခြားမှာ သီချင်းဆိုဖို့တောင် ဖေဖေက ခွင့်ပြုသေးတာ တမင်ခေါ်ခြင်းဟု မထင်။ သက္ကစိတ်ထဲမှာ ဘာကိစ္စလဲဆိုတာ အရမ်း သိချင်နေမိသည်။

ခုလောလောဆယ် ရှိုးပွဲမရှိလို့ တော်သေးသည်။ ပြည်ပ ရှိုးပွဲအတွက်သာ ပြင်ဆင်နေရတာ။

“မင်းအဖေက ဘာပြောလို့လဲ”

ကိုမျိုးဇော်က သက္ကကိုမေးလာသည်။

“ဒီညနေ ပြန်လာခဲ့တဲ့”

“အေးက သွားရင်လည်းသွားပေါ့...မင်းလည်း ရန်ကုန် ရောက်ပြီးကတည်းက တစ်ခါမှ ပြန်သေးတာမဟုတ်ဘူး၊ သွားလိုက် ပါကွာ၊ သူတို့ မင်းကို သတိရနေမှာပေါ့၊ မင်းရဲ့သီချင်းပိုင်က ပြီးသလောက်ရှိနေပြီဆိုတော့ ကျန်တာတွေ မင်း ပိုမှာ ကြိုတင် ပြင်ဆင်ထားပေါ့ကွာ၊ လိုရင် ငါဖုန်းဆက်လိုက်မယ်”

www.burmeseclassic.com

“ဒါဆို သွားတော့မယ်နော်၊ အိမ်မှာ ယူစရာရှိတာ ယူရဦးမယ်”

“အေး...အေး ရတယ်”

တကယ်တော့ သူမရှိရာ ရန်ကုန်မြို့လေးက သက္က လုံးဝ မပြန်ချင်ပါ။ ဖေဖေခေါ်လို့သာ သွားရမှာ။ သူမနှင့် ရင်းနှီးမှုတောင် မရသေး။ သူမကိုထားခဲ့ရမှာ စိတ်မချ။ ဖြစ်နိုင်ရင် သူမကိုပါ ခေါ်ပြီး သွားချင်သည်။

မဖြစ်နိုင်တာကို သက္က စိတ်ကူးယဉ်နေမိသည်။ ဟိုမှာ ဘယ်လောက်နေမယ်ဆိုတာ မသိသေးဘူး။

သူမက သက္ကရဲ့ စိတ်တွေကို ရစ်နှောင်ထားသည်။

ခုတော့ သူမနှင့် ပိုပြီးဝေးရတော့မည်။ ဖြစ်နိုင်ရင် ရန်ကုန်မြို့က ဘယ်မှသွားချင်တာ မဟုတ်။ အာဇာနည်သီချင်းထဲကလို ဖြစ်နေပြီထင်ပါရဲ့။

ရေမြေခြားသွားရတော့...

မင်းလေးကို ထားခဲ့ရပြီပေါ့...

မျက်ကွယ်ရာမှာ ကိုယ်စိတ်ချပါရစေ...

ဒါပေမယ့် ကိုယ့်အတွက်တော့ ယုံကြည်ပြီး...

စောင့်နေပါနော် လွမ်းရက်တွေကို တဖြည်းဖြည်းကျော်မှာ..

ကိုယ် ဟိုးအဝေးမှာ နေတဲ့အခါ...

ပြန်ဆုံးနိုင်မယ့် နေ့ရက်လေးတွေ မရောက်သေးခင်...

ဤမှန်သောကိုယ့်ရဲ့သစ္စာတွေကြောင့် ဆုတောင်းပြည့်ခဲ့ရင်

အချစ်ဆုံးသာ ကိုယ့်အနားရှိစေချင်...

အာဇာနည်ရဲ့သီချင်းလေးတစ်ပုဒ်ကို လိုက်ဆိုနေလိုက်

သည်။

ခြံရှေ့မှာကားရပ်ပြီးတာနှင့် သက္ကက ကားပေါ်ကဆင်း
လိုက်ပြီး နောက်ဖုံးကိုဖွင့်ကာ ခရီးဆောင်အိတ်ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။

(Taxi)အငှားယာဉ်လေးက သက္ကဆင်းပြီးတာနှင့် ပြန်
ကွေ့ထွက်သွားလေသည်။

ဘဲ(လ်)တီးပြီး ခဏကြာတော့ မေမေက ပြေးထွက်လာပြီး
တံခါးဖွင့်ပေးလေသည်။

“ဟယ်...သားငယ် ပြန်လာပြီ”

ဒီညနေလာမယ်ဆိုတာ သိပြီးသားပေမယ့် တကယ်လာ
တော့လည်း အတိုင်းမသိ ပျော်ရပါသည်။ ကိုယ့်သားလေးက အခုဆို
နာမည်ကြီးအဆိုတော်တောင် ဖြစ်နေပြီ။

သူဝါသနာပါရာကို ဖေဖေနှင့် အတိုက်အခံလုပ်ပြီး ရန်ကုန်
ကို သွားခဲ့သည်။ သားငယ်လေးဟာ စိတ်ရင်းကောင်းရှာပါသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ဇခါင်းမာပြီး စိတ်ဆတ်တာပဲ ရှိတာ။ အမေနှင့်
အဖေကိုတော့ အလွန်ချစ်ပါသည်။ ကိုယ့်သားမို့ ပြောတာမဟုတ်၊
တော်တော်ချောပါသည်။

ကိုယ်မွေးထားတဲ့သားကို ပြန်ငေးရတယ် အဟုတ်ပဲ။
သားကြီးကလည်း ချောပေမယ့်၊ သားငယ်လိုတော့ ဆွဲဆောင်မှုမရှိ။
အနေအေးတာလည်း ပါသည်။

သားငယ်ကတော့ ခေတ်နှင့်အညီ ဝတ်စားတတ်သည်။
သားငယ်လေးက သူ့အဖေလိုပဲ ထူတန်းတဲ့မျက်ခုံး၊ စူးရှ တောက်ပ
မျက်လုံးတွေကို ပိုင်ဆိုင်ထားပြီး စိုရဲနေတဲ့နှုတ်ခမ်းလေးနှင့်ဆိုတော့
ပိုပြီး ပြည်စုံသလိုဖြစ် သွားသည်။ အရပ်ကမြင့်မြင့် အသားကလည်း
ဖြူသည်။

www.burmeseclassic.com

အနုပညာအလုပ်ကို လုပ်နေတော့ ပါးသိုင်းမွေး ရေးရေးလေး ပုံသွင်းထားပုံရသည်။

အခုခေတ် မင်းသားတွေတောင် အရုံးပေးရမည်။

ဒေါ်ခင်ထားမှာ သားငယ်လေးကို ထားစရာမရှိ၊ နေစရာမရှိအောင်ကို အဖြစ်သည်းမိပါသည်။

ဒါကို...သားငယ်လေးက နားမလည်။ သူဖြစ်ချင်တာပဲ သိသည်။

အခုခေတ်မိန်းကလေးတွေက ခပ်ရှုပ်ရှုပ်ရယ်။ သားငယ်လေးအရွေးမှားသွားမှာစိုးရိမ်မိသည်။ သူက ကိုယ့်မျက်စိအောက်မှာ မနေဘဲ တစ်ယောက်တည်းနေတော့ စိတ်မချပေ။ မတော်တရော်နှင့် တွေ့သွားမှဖြင့်။

အခုခေတ်မိန်းကလေးတွေ ဒေါ်ခင်ထားတို့ခေတ်က မိန်းကလေးတွေနှင့်ကွာပါ။ ခုခေတ်မိန်းကလေးတွေက ချွဲချွဲပြစ်ပြစ်နှင့် နားကြားပြင်းကတ်စရာ။

“ဟာ...မေမေ ဘာတွေ့ဒီလောက်တောင် ငေးနေတာလဲ။ ဘာလဲ သားချောလာလို့ မဟုတ်လား”

“ဟင်း...ဟင်း ဟုတ်ပါရဲ့၊ ငါ့သားလေးက ရန်ကုန်မှာ နေပြီး၊ ချောလာလိုက်တာ”

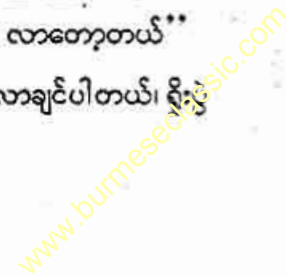
သက္က မေမေကိုဖက်ပြီး အလွမ်းသယ်လိုက်သည်။ မေမေပါးလေးကို ရွတ်ကနဲ တစ်ချက်နမ်းလိုက်သည်။ မေမေကလည်း သက္ကကို ပြန်နမ်းသည်။ မေမေမျက်နှာမှာ အမြဲအေးချမ်းနေသည်။ ဘယ်အချိန်ကြည့်ကြည့် သနပ်ခါးမှုန့်မှုန့်နှင့် ရင်ဖုံးလက်ရှည်နှင့် ထဘီနှင့် တစ်ပတ်လျှိုဆံထုံးလေးနှင့် မေမေကိုကြည့်ရတာ အမောပြေသည်။

မေမေဟာ သက္ကတို့ သိတတ်စအရွယ်တည်းက ဖေဖေနှင့် စကားများခြင်း၊ ရန်ဖြစ်ခြင်း မရှိပေ။

ဖေဖေကလည်း မေမေကို အလွန်ချစ်သည်။ တစ်ယောက်တစ်ယောက် နားလည်ပုံရလေသည်။

“သားရယ်...သွားလိုက်တာများအကြာကြီး၊ ပြန်တောင် မလာဘူးနော်၊ မင်းအဖေ ဖုန်းဆက်ခေါ်မှဘဲ လာတော့တယ်”

“ဟင်...မေမေကလည်း သားက လာချင်ပါတယ်၊ ရိုးပွဲတွေက ဆက်တိုက်ရှိနေလို့ပါ”

“အေးပါ...အေး...ယုံလိုက်ပါ့မယ်”

“အခုရောက်လာပြီပဲ မေမေရဲ့”

“ဒီနေ့ ငါ့သားငယ်လေးလာမှာသိလို့ သားအကြိုက်တွေ ချည်း မေမေချက်ထားတယ်၊ သား ဆာပြီလား”

“ဟင့်အင်း...ဖေဖေနဲ့ ကိုကြီးလာမှပဲ အတူတူစားမယ်လေ၊ ခုတော့ ရေချိုးလိုက်ဦးမယ်”

“အေး...အေး”

“ဪ...မေမေ သားရဲ့ခွေးလေးတွေရော”

“ရိုပါတော်...အပေါ်ထပ်မှာထင်တယ်”

“ဒါဆို...သား တက်သွားလိုက်မယ်”

“ဆော့(ဖ်)ကိုရေ...စမ်းကာရေ ပါးစပ်က တကြော်ကြော် အော်ရင်း တက်လာခဲ့သည်။ သက္ကကိုမြင်တော့ ခွေးလေးနှစ်ကောင် က ပြေးလာပြီး လျှာနှင့်လျှက်သည်။

သက္ကက ခူးထောက်ထိုင်ချလိုက်ပြီး ခွေးလေးနှစ်ကောင် ရဲ့ခေါင်းလေးတွေကို သပ်ပေးနေမိသည်။ သက္ကရဲ့ ခွေးလေးတွေမှ သူမနှင့် သူမရဲ့ခွေးလေးကိုလည်း သတိရလိုက်မိသည်။

သူမရော ကိုယ့်ကို သတိရနေမလား။ မျှော်လင့်ချင်ပါ သည်။

“ဟော့ကောင်တွေ...မင်းတို့ဖို့ မုန့်ပါတယ်ကွ”

သက္ကက ဝယ်လာခဲ့သော ခွေးအစာသီးထုတ်ကိုဖောက်ပြီး ချကျွေးလိုက်သည်။ သူတို့နှစ်ကောင်က အားပါးတရ စားနေကြ သည်။ ပြီးမှ ခရီးဆောင်သေတ္တာလေးဆွဲပြီး အခန်းထဲသို့ဝင်ခဲ့သည်။ သက္ကရဲ့အခန်းလေးဟာ မနေတာကြာပေမယ့် ဖုန်မတက်ဘဲ အားလုံး ဟာ နေရာတကျနှင့် သပ်သပ်ရပ်ရပ်ရှိနေတယ်။ ဒါဟာလည်း မေမေ ကျေးဇူးကြောင့်ပါ။ မေမေက သက္ကအခန်းကိုဆို ကောင်မလေး တွေနှင့် မလွဲဘဲ ကိုယ်တိုင် ဝင်စီစဉ်ပေးသည် မဟုတ်လား။ လိုက်ကာ လေးတွေကလည်း အသစ်လေးတွေ လဲပေးထားသည်။ အိပ်ရာခင်း ပန်းရောင်လေးက လဲထားပုံရသည်။ သက္ကအခန်းဟာ အဝတ်စီရို တစ်လုံးနှင့် ခုတင်ကျယ်ကြီးနှင့် ဝရံတာလေး ပါရှိသည်။ နံရံမှာ တော့ သက္ကရဲ့ ဂီတလေးက နေရာယူထားသည်။

www.burmeseclassic.com

“သားတို့ရေ...အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီ လာကြ ကော်ဖီ သောက်ရအောင်”

မေမေက နံနက်ဆို စောစောပဲပြီး ဘုရားရှိခိုး၊ တရားထိုင် ပြီးတာနှင့် မိသားစု စုံစုံလင်လင် နံနက်စာစားမှ ကြိုက်တတ်သည်။

သက္ကက မအိပ်တာကြာပြီဖြစ်သော ကိုယ့်အခန်းထဲမှာ တစ်ဝကြီး အိပ်ပစ်လိုက်သည်။ နံနက်ကို အိပ်ရာနိုးတာနှင့် ရေချိုးလေ့ ရှိသည်။ ရေချိုးခန်းထဲက ထွက်လာတာနှင့် မေမေ ခေါ်သံကြားတာ ကြောင့် ရိုးရိုးတီရှုပ်တစ်ထည်နှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီကိုသာ မြန်မြန်

ဝတ်လိုက်ပြီး ဆံပင်ရေစိုတွေကို ဘီးလေးနှင့် တစ်ချက်နှစ်ချက် ဖြိုးလိုက်ပြီး လှေကားကို ပြေးဆင်းလာခဲ့သည်။

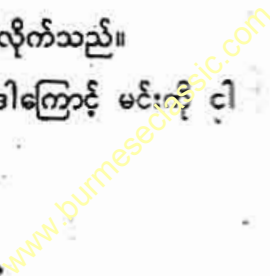
စားပွဲတိုင်းမှာ ထိုင်လိုက်တာနှင့် မေမေလက်ရာ ထမင်းကြော် က စားချင်စရာ မွှေးမွှေးလေး။ မေမေက ထမင်းဟင်းကိုတော့ ကိုယ်တိုင်ချက်သည်။ ဖေဖေကလည်း မေမေလက်ရာမှ အကြိုက် တွေသည် မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် မေမေက ချက်ပြုတ်ရေးတာဝန် ကို တခြားလူတွေနှင့် မလွဲဘဲ ကိုယ်တိုင် ဝင်ချက်ပါသည်။

မေမေက သက္ကအတွက် ကြက်ဥအချပ်လိုက်လေး ကြော် ပေးထားသည်။ ဒါကြောင့် မေမေကို အချစ်ပိုရတာပေါ့။ မေမေက သက္ကအကြိုက်ကို သိနေသည်မဟုတ်လား။ သက္ကက ထမင်းကြော် ဆို ကြက်ဥအချပ်လိုက်ကြော်လေးပါမှ ကြိုက်တတ်သူ။

“ဖေဖေပြောတဲ့အရေးကိစ္စဆိုတာ ဘာလဲ၊ သားကို ဘာလို့ အမြန်ခေါ်ရတာလဲ”

သက္ကက ဖေဖေကို ဦးတည်မေးလိုက်သည်။

“မင်း မရိုးရတော့မယ်ကွ၊ အဲဒါကြောင့် မင်းကို ငါ မြန်မြန်ခေါ်ရတာ”

“ဟင်...ဟုတ်လား ကိုကြီး”

ကိုကြီးက ချက်ချင်း မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။ သက္ကကို ပြောတာ ကိုကြီး မကြိုက်လို့လား။ သက္ကက ဘာလုပ်မှာမို့လို့လဲ။ ကိုကြီးကို နားမလည်နိုင်တော့ပါ။

“ဟုတ်တယ်...သက္က”

ကိုကြီးက မဖြေချင်သလို ခပ်ပေါ့ပေါ့ဖြေ၏။

“ကွန်ဂရက်ကျူးလေးရှင်းပါ...ကိုကြီး”

သက္က အရမ်းဝမ်းသာပါသည်။ ဖေဖေနှင့် မေမေကလည်း ကျေနပ်နေပုံရသည်။ ကိုကြီးကောင်မလေးကို သက္က မသိပါ။

“မေမေ ကိုကြီးကောင်မလေးက ချောလား”

သက္ကက မေမေကို လှည့်မေးလိုက်သည်။

“ဟင်အင်း...မသိဘူးသား၊ မင်းကိုကြီးက တစ်ခါမှ မိတ်မဆက်ပေးဘူး”

မေမေအပြောကို ကိုကြီးက ဘာမှတုံ့ပြန်ပါ။

ဘာမှပြန်မပြောနိုင်တဲ့ကိုကြီးမှာ ပြဿနာတစ်ခုခုတော့ ရှိနေတယ်ထင်ပါရဲ့။

ဖေဖေနှင့် မေမေကလည်း ကျေနပ်ပြီးသား။ ကိုကြီးက ဘာကိုစိုးရိမ်နေတာလဲ။ ကိုကြီးက ငယ်ငယ်တည်းက ဘာပဲလုပ်လုပ် ဖေဖေနှင့်မေမေကို အသိပေးတတ်သူ။ ဒီတစ်ခါဘယ်လိုဖြစ်ပါလိမ့်။

သက္ကကသာ ကိုယ်ထင်ရာကို ဇွတ်တိုးလုပ်တတ်တာ။ ကိုကြီးက အဲလိုမဟုတ် သားအလိမ္မာလေးပါ။

အမြဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းရှိခဲ့သော မိသားစုနှင့် အရမ်း 'close' ဖြစ်သော ကိုကြီးက ဒီတစ်ခါမှပဲ လျှို့ဝှက်ကာ မပြောချင် မဆိုချင် ရှိနေတာကို သက္က ဘယ်လိုမှ နားမလည်။

တစ်ခုခုတော့ မှားနေပါပြီ။

ဒါဟာ ကိုကြီးရဲ့ ပုံစံမှန်မဟုတ်။

ကိုကြီးက သက္ကကို သူ့ချစ်သူအကြောင်းကို တစ်စွန်းတစ်စ ရင်ဖွင့်လာ၏။

“ဟာ...မဟုတ်သေးပါဘူးဗျာ၊ အဲဒါ အကြောက်လွန်နေတာ... ခိုးရိမ်စိတ်ကနေတာ၊ ကိုကြီး စည်းရုံးပေါ့... ခိုးပြေးစရာလား”

သူက လက်မခံချင်ပါ။

“ငါလည်း ပြောတာပဲ”

“ကိုကြီးအပေါ် သူ မယုံကြည်တာလား”

“အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး”
“မိုးပြုမှာထိုင်တွေးပြီး လန့်နေသလိုပဲ”
“သူက ခဲမှန်ဖူးတဲ့စာသူငယ်လေ”
“ဘာဆိုလဲဗျာ... ကိုကြီးက အဲဒီလိုလူစားလား၊ သူယုံကြည်ရမှာပေါ့”

ကိုကြီးက စိတ်ညစ်နေပုံရသည်။

“ကိုကြီး အဲဒီလိုတော့ မလုပ်နဲ့ဗျာ၊ ကိုကြီးက ရှေ့ကား... ခမ်းခမ်းနားနား လက်ထပ်ယူမှပေါ့”

သက္ကက အားမရချင်။

“ကျွန်တော် ပြောပေးရမလား”

ကိုကြီးက ခေါင်းယမ်းသည်။

“မလုပ်ပါနဲ့ကွာ၊ ပိုဆိုးနေပါ့မယ်”

“ဒါဆို ကိုကြီးရအောင်ပြောပေါ့”

ကိုကြီးစက္ကက ခေါင်းညိတ်၏။

ကြားလိုက်ရတာ ဆန်းနေသည်။

တခြားကောင်မလေးတွေများ တခမ်းတနား လက်ထပ်ချင်

www.burmeseclassic.com

လွန်လွန် သတိသမီးဝတ်စုံဝတ်ချင်လွန်းလို့ ကိုယ့်ချစ်သူနှင့် လက်ထပ်
မိမှာ ဘယ်လောက်ကြည်နူးစရာကောင်းသလဲ။

ကိုကြီးကောင်မလေးကျမှ...

သူ ပုခုံးတွန့်မိ၏။

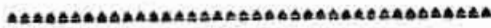
ကိုကြီးကို သိပ်ဝေဖန်လို့မရ။ သက္ကရာဇာ ဘယ်လိုလာမလဲ

မသိသေးပါ။

“ဟာ”

ဘုရားပေါ်က ဆင်းလာနေရင်းက မျက်စိထဲလာသောပုံရိပ်
တို့ကြောင့် ရင်ထဲ ဂုန်းကနဲမြည်သွားရ၏။ ဒီနေ့ ပြည့်စုံရဲ့မွှေးနေ့မို့
နံနက်စောစော ဘုရားကို ရောက်နေခြင်းပါ။ သူငယ်ချင်းပြည့်စုံက
မွှေးနေ့ဆို မနက်ပိုင်း ဘုရားသွားသည်။ ညနေပိုင်းမှ မွှေးနေ့ကျင်းပ
မှာ။ ဒီနေ့တော့ ပြည့်စုံနှင့် လိုက်လာခဲ့တာ အကျိုးရှိသွားရသည်။
သူမ ဘယ်လိုလုပ် ဒီရောက်နေတာလဲ။ ကိုယ်မျက်စိကိုယ်တောင်
မယ့်။

သူမက ရင်စေ့အင်္ကျီလက်ရှည်လေးနှင့်၊ ထဘီအနက်လေး
နှင့် ဆံပင်ကို ကျစ်ဆံမြီးနှစ်ချောင်းကျစ်ထားသည်။ လည်ပင်းမှ
ပဝါလေးကို စည်းနှောင်ထားသည်။ သူမက သူမရဲ့သူငယ်ချင်း
တွေနှင့် စကားပြောရင်း တက်လာနေသည်။

“ဘာလဲ သက္က၊ ဘာတွေ့လို့လဲ”

သက္ကနှင့်အတူ ဆင်းလာသောသူငယ်ချင်းပြည့်စုံက ဟာ
ကနဲ အော်လိုက်သောကြောင့် သက္ကကို မေးလိုက်ခြင်းပါ။

“သက္က...ဘာလဲကွ”

ပြည့်စုံက ဒုတိယအကြိမ်ထပ်မေးတော့မှ သက္က ဟက်ကနဲ
ရယ်လိုက်မိ၏။

သက္က၏ရယ်သံတွင် အံ့ဩရိပ်၊ ကြည်နူးရိပ်တွေက ဖုံးမရ
ဖိမရ ပေါ်လွင်နေသည်မို့ သူပါ သက္ကကြည့်နေရာကို လိုက်ကြည့်မိ
သည်။

ကောင်မလေးငါးယောက် လှေကားကိုတက်လာနေသည်မှ
လွဲ၍ ဘာမှထူးခြားတာ မမြင်။

“ဒီကောင် ဘာဖြစ်တာလဲ”

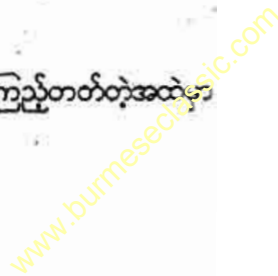
ဟု တွေးရင်း ပြည့်စုံအံ့ဩနေဖြစ်၏။
ဟိုကောင်မလေးတွေကိုမြင်လို့ ‘ဟာ’ ကနဲအော်တာ မဖြစ်
နိုင်ပါ။

သူ့သူငယ်ချင်းသက္ကက မိန်းမကိစ္စ လုံးဝကင်းရှင်းသည်
မဟုတ်လား။

သူငယ်ချင်းတွေထဲမှာ သက္ကတစ်ယောက်သာ အတွဲမရှိ
သေးတာ။ ကျန်တဲ့သူအားလုံးက အတွဲကိုယ်စီနှင့်။ သက္ကက သူ့
ရင်ထဲမှာ တကယ်နှစ်နှစ်ကာကာမရှိတဲ့ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ
မကြိုက်ချင်ဘူး။ အပျော်သဘောလည်း ငါ့ရှောင်တယ်ဟု ကြိုပြော
ထားခဲ့သည်။

သူငယ်ချင်းတွေထဲမှာ သက္ကက ရုပ်ရည်ချောမောကြည့်
ကောင်းသည်။ ပညာလည်းတက်၊ ငွေကြေးလည်း ပြည့်စုံပါသည်။
အဆိုတော်ပေမယ့် အနေမှန်တာမို့ သက္ကက အားလုံးထဲမှာ ‘စ’ထား
ရသူ မဟုတ်လား။

တွေ့မြင်ရာ မိန်းကလေးတိုင်း လိုက်ကြည့်တတ်တဲ့အထဲမှာ
သက္က မပါ။

တော်ရုံမိန်းကလေးကို လှည့်ပင်မကြည့်တတ်။
သူ့နှုတ်မှ တန်ဖိုးထားပြောဖူးတာမျိုး တစ်ခါမှမရှိခဲ့။
“သက္က”

“လာလေကွာ... သွားကြမယ်၊ ဘာငေးနေတာလဲ”
သက္ကလက်ကိုဆွဲပြီး အတင်းဆင်းစေလိုက်သည်။

“ငါ မင်းကိုပြောပြစရာတွေ ရှိတယ်ကွ”
“ပြောလေ”

“ငါ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို စိတ်ဝင်စားနေမိပြီကွ”
“ဟာ”

ဒီတစ်ခါတော့ ပြည့်စုံ အံ့ဩသွားသည်။ သက္ကဆီက
ဒီစကားမျိုးကြားရမည်ဟု ထင်မထားတာကြောင့် အံ့ဩသွားရပြန်
ပါ။

“ဘယ်ကလဲကွ”
“ပြောရရင် နည်းနည်းတော့ရှည်တယ်ကွ”
“ရပါတယ်”
“အေးအေးဆေးဆေး မင်းအိမ်ရောက်မှ ပြောရအောင်”

ဒီနေ့ တော်တော်ကိုထူးခြားသည်။
သက္ကက ကောင်မလေး တစ်ယောက်ကို စိတ်ဝင်စားနေ

တဲ့။

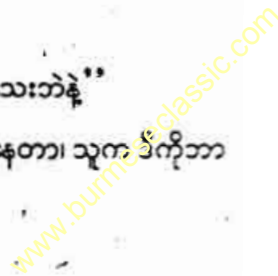
မယုံချင်သလိုတောင် ဖြစ်သွား ရသည်။
ပြည်စုံက သက္ကပြောသည့်အကြောင်းကို အရမ်းစိတ်ဝင်
စားတာကြောင့် အိမ်ကို မြန်မြန်မောင်းလိုက်သည်။

ခြံထဲမှာထိုင်ဖြစ်ပြီး...
“ကဲ... ပြောမှာဖြင့် မြန်မြန်ပြောတော့ကွာ”
“ငါ သူ့ကို ရန်ကုန်မှာတွေ့ခဲ့တာ၊ ခုတော့ သူက ဒီရောက်

တယ်၊ အရမ်းအံ့ဩသွားတယ်ကွာ”

“အဲဒီကောင်မလေး နာမည်ကကော”
“မသိဘူး”

“ဟင်... မင်းသိတာ ဘာရှိလဲ”
“သူ့ကို ချစ်တယ်၊ ဒါပဲကွာ”
“ဟာ... ဖြစ်မလား၊ ဘာမှမသိသေးဘဲနဲ့”
“ငါတို့ Studio ရှိတဲ့လမ်းမှာ သူနေတာ၊ သူက ဒါကိုဘာ

လာလုပ်တာလဲ မသိဘူး၊ ဟိုမှာတော့ သူ့အမေလား၊ အဘွားလား တော့ မသိဘူး၊ အဲဒီတစ်ယောက်နဲ့ နေတယ်”

“ငါတို့ဘုရားပေါ်ကဆင်းလာတဲ့အချိန်မှာ သူတို့က တက်လာနေတာလေ၊ တွေ့လိုက်တယ်မဟုတ်လား”

“အေးလေ...တွေ့တယ်လေကွာ၊ ငါးယောက်တောင်၊ မင်းဟာက ဘယ်တစ်ယောက်လဲ”

“လည်ပင်းမှာ ပဝါလေးစည်းထားတဲ့ ကောင်မလေး”

“အေး...တွေ့တယ်၊ အဲဒီတစ်ယောက် တော်တော်လှတယ်ကွ”

“ကောင်မလေးက မင်းကိုသိလား၊ မင်းနဲ့ ဘယ်နှစ်ခါ လောက်ဆုံဖူးလဲ”

ဟု ပြည့်စုံက မေးလာ၏။

“သိတယ်လို့ ငါထင်တယ်ကွ၊ သူနဲ့ငါ လေးခါ ဆုံဖူးတယ်”

“ဟင်...လေးခါပဲ ဆုံဖူးသေးတာလား”

“အင်း”

သက္ကက ခေါင်းညိတ်၏။

“ပထမတစ်ခါ ဆုံတာက ရန်ကုန်က ကရဝိတ်မှာ”

“မင်းသီချင်းသွားဆိုရင်းနဲ့ တွေ့တာလား”

“အင်...ဟုတ်တယ်”

“နောက်တော့ကော”

“ငါတို့ရိုးပွဲကို သူကလာအားပေးတာ၊ ငါ့ကိုတောင် ပန်းစည်းလေး တက်ပေးသေးတယ်၊ နောက်တစ်ခါက ကျွန်းနပ်ဆိုင်လေးမှာဆုံတာ၊ ခု ဘုရားမှာ ဆုံတယ်”

“အင်း”

ပြည့်စုံက ခေါင်းညိတ်သည်။

“မင်း ဝါသနာကို သူက အားပေးသူလေးပေါ့”

“ဟုတ်တယ်ကွ”

သက္ကက သူ့စကားကိုထောက်ခံလိုက်သည်။ ပြည့်စုံက သက္ကစကားဆုံးတာနှင့် အိမ်ပေါ်တက်သွားပေမယ့်၊ သက္ကကတော့ သူမနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ပုံကို ပြန်စဉ်းစားရင်း ကြည်နူးနေမိသည်။

“ဟေ့ကောင် သက္က ဟိုမှာ မင်း မဒီလေးမလား”

“ဟင်...ဘယ်မှာလဲ”

ပြည့်စုံအပြောကြောင့် သက္က လိုက်ရှာမိသည်။

“ရှေ့ကကား တောင်းအော်ကားလေးထဲမှာ”

“ဟာ...ဟုတ်တယ်ကွ၊ သူနှင့် နောက်တစ်ယောက်လည်း ပါတယ်၊ ပြည့်စုံ လိုက်ကွာ သူတို့နောက်က လိုက်ကြည့်ရအောင်”

“ဟာ...မင်းကလဲ ငါသွားစရာရှိသေးတယ်ကွ”

“ခဏလေးပါကွ၊ မင်းကလည်း သူငယ်ချင်းတွေပဲ၊ ကူညီ ကောင်းပါတယ်”

တောင်းအော်ကားလေးနောက်က သက္ကနှင့် ပြည့်စုံ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ခဲ့သည်။

“ဟဲ့...မေမိကို ဟိုနောက်ကကားဖြူလေးက ငါတို့နောက် လိုက်နေသလိုပဲ”

“ဟင်...နင်ကလည်း သူတို့လည်း သူတို့လမ်း သူတို့ သွားတာနေမှာပါ”

“အင်းလေ...ဟုတ်မှာပါ”

မေမိကို စကားကို မေသူက လက်ခံလိုက်သည်။ မေမိကို အဲဒီကောင်လေးကို မှတ်မိပါသည်။ သူ့ပုံစံက လူငယ်စတိုင်လ် ခပ်မိုက်မိုက်လေးပါ။ ခပ်ကဲကဲထဲက ဟုတ်ပုံမပေါ်။ နွေးထွေးတဲ့ သူ့အကြည့်တွေက မေမိကို စိတ်ရှုပ်စေသည်။

ခုလည်း မေမိကိုတို့ကို မြင်သွားပြီး နောက်က လိုက်လာနေ သည်။ တကယ်ဆို မေမိကိုမှာက ချစ်သူ ခိုင်ခိုင်မာမာရှိပြီးသား။ ဒါကို သူ မသိသေးလို့နေမှာပါ။

မောင့်ကို မေမိကို သိပ်ချစ်ရပါသည်။ မောင်ကလေးပြီး တခြား ဘယ်သူ့ကိုမှ စိတ်မဝင်စားလိုပါ။

www.burmeseclassic.com

မောင်ကလည်း မေမိကိုကိုင်ပဲ ချစ်သည်။ မောင်က တခြား
ကောင်လေးတွေနှင့်မတူဘဲ မေမိအပေါ် အချစ်ပိုသည်။ မေမိဆန္ဒ
ကို ဦးစားပေးသည်။ မေမိ စိတ်ဆင်းရဲမည့်ကိစ္စမျိုးကိုလည်း မောင်
မလုပ်။ အတတ်နိုင်ဆုံး ဆင်ခြင်သည်။ ဘယ်ကောင်မလေးနှင့်မှ
မောင်က အရောတဝင်မနေ။ မောင့်ဘက်က စောင့်ထိန်းမှုကို မေမိ
အသိဆုံးပါ။

“ဟဲ့... နင်ပြောတော့ ငါတို့နောက်ကလိုက်လာတာ မဟုတ်
ဘူးဆို”

ဆေးရုံဝင်းထဲမှာ မေမိကိုတို့ကားရပ်လိုက်တော့ သူတို့က
လည်း မေမိတို့ကားဘေးမှာ လာရပ်သည်။

မေမိနှင့် မေသူက ငယ်ငယ်... တည်းက ခင်လာတော့
သူငယ်ချင်းတွေမို့ အကြောင်းသိတွေပါ။ မေသူယောက်ျားက
မေသူနှင့် လက်ထပ်ပြီး ဘာမှမကြာသေး။ မေမိမှာ ရည်စားရှိတာ
လည်း မေသူသိပါသည်။

“ဟဲ့... မေမိကို နင်နဲ့ သိတယ်မဟုတ်လား၊ နင်တို့ကြည့်
ရတာ သိနေပုံပဲ”

“ဟင့်အင်း... မသိပါဘူး”

မေမိကိုက အပြတ်ငြင်းလိုက်သည်။

“လာပါဟဟ... သူတို့ ဆေးရုံလာတာနေမှာပေါ့”

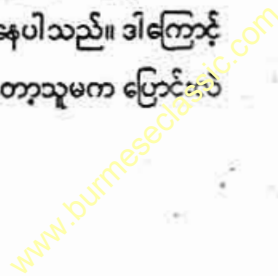
“နင်ပြောတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

မေမိနှင့် မေသူတို့က သူတို့အကြောင်းပြောရင်း ဆေးရုံ
ထဲ ဝင်သွားလေသည်။

မေမိကိုက ဂျူတီကုတ်နှင့် နားကြပ်နှင့် လူနာတစ်ဦးကို
ကြည့်နေစဉ် သူတို့နှစ်ယောက် ဖြတ်လျှောက်သွားတာ သိသည်။

“ဪ... လက်စသတ်တော့ သူမက doctor မလေးဘဲ”

ရင်ထဲ ပိုလို့လေးစားမြတ်နိုးသွားရသည်။ သူမရှေ့သွားပြီး
နှုတ်ဆက်ဖို့ကိုလဲ မဝံ့မရဲဖြစ်နေမိသည်။ သူမက ကိုယ့်ကို မသိဟန်
ဆောင်နေသည်မဟုတ်လား။ သူမ ဒီလိုချက်ချင်းကြီးပြောင်းလဲသွား
လိမ့်မယ်ဟု သက္က မယုံကြည်။ သူမမျက်ဝန်းရဲ့ နွေးထွေးမှုတွေဟာ
ပေါ့ပျက်ပျက်မဟုတ်ခဲ့တာ သက္က သေချာသိနေပါသည်။ ဒါကြောင့်
လည်း သူမကို အမှတ်တရရှိနေခဲ့တာပါ။ ခုတော့သူမက ပြောင်းလဲ
သွားခဲ့သည်။

သူမရဲ့ အကြည့်လေးကိုပဲ သက္ကရင်ထဲ သိမ်းထားလိုက်
တော့မယ်။

သူမအပေါ် မကျေမနပ်မဖြစ်တော့ပါဘူး။ သက္ကခံနိုင်
ရုံအောင် ကြိုးစားရမှာပါ။

“သက္က...မင်းဟာက မဟုတ်သေးပါဘူး။ မင်းက သိ
တယ်လည်း ပြောသေးတယ်။ သူကြည့်ရတာ မင်းကို သိနေပုံမှ
ပါဘူး။ တကယ်ဆို မင်းက နှုတ်ဆက်လိုက်ပေါ့ကွ”

“အေးကွ...ငါနှုတ်ဆက်လိုက်သင့်တယ်”

သက္က မချင့်မရဲဆိုသည်။

“ခုမှတော့ မကောင်းပါဘူးကွာ၊ နောက်တစ်ခါဆိုဦးမှပဲ”

ပြည့်စုံပြောသလိုပဲ သူမနှင့် နောက်တစ်ခါဆိုဦးမှပဲ
သက္ကရင်ထဲ အလိုလိုသိနေသည်။

“ဟေ့ကောင်...သက္က၊ ဟာ...စောစောစီးစီး ဘာလာ
လုပ်တာလဲ”

“သွားစရာရှိလို့ကွ မင်း မြန်မြန်လုပ်ကွာ၊ ငါ ကားထဲမှာ
စောင့်နေမယ်”

သက္ကတစ်ယောက် အထူးအဆန်းပါပဲ။

“ဟဲ့...သား၊ မြန်မြန်လုပ်လေ၊ သူငယ်ချင်းက စောင့်နေ
တာကို”

မေမေကတောင် ဝင်ပြောနေပြီ။

“ဟုတ်ကဲ့...မေမေ”

“ဟာ”

ကားထဲဝင်ထိုင်လိုက်တာနှင့် နှင်းဆီပန်းရနံ့တွေက တိုးဝင်လာသည်။ ပန်းစည်းတွေရယ်၊ မွှေးပွရုပ်ရယ်၊ လက်ဆောင်ပစ္စည်းထည့်ထားတဲ့ ခြင်းတစ်ခြင်းရယ်။

“ဟေ့ကောင်...ဒါတွေက ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

ပြည့်စုံက ပန်းစည်းနှင့် လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေကို လက်တွန်း၍ ပြောလိုက်ခြင်းပါ။

“ငါ့ကောင်မလေးကို သွားပေးမလို့”

“မင်းကွာ...နာမည်တောင်မသိဘဲနဲ့ ဘယ်လိုပေးမှာလဲ”

ပြည့်စုံပြောတာလည်း မှန်တာပဲ။

“ငါလည်း နည်းနည်းတော့လန့်တယ်ကွာ၊ ငါပေးတာကို လက်ခံပါ့မလား”

“ဟာ...မင်းကလည်း အဲလောက် သတ္တိမနည်းစမ်းပါနဲ့”

သက္က ခေါင်းယမ်းမိပါသည်။ မတတ်နိုင်ပါ။ ယူလာပြီးမှ တော့ ရအောင်ပေးချင်မိသည်။

“ဟော...ဟိုမှာ ကားပေါ်ကဆင်းလာနေပြီ၊ ငါ သွားပေးလိုက်မယ်”

“အေး...အေး၊ ငါ ကားထဲက စောင့်နေမယ်”

ပြည့်စုံကိုပြောပြီးတာနှင့် သူမရှိရာသို့လျှောက်သွားမိသည်။ သက္ကရှက်စိတ်နှင့် မျက်နှာက ထူအမ်းတက်လာသည်။

သူမရှေ့မှာ ခြေစုံရပ်လိုက်ပြီး လက်ထဲမှာကိုင်ထားသော ပန်းစည်း၊ အရုပ်နှင့် လက်ဆောင်ခြင်းလေးကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။

သူမက သက္ကကို မမြင်ဘူးသူလို ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သော မျက်လုံးများနှင့် ကြည့်လာသည်။

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

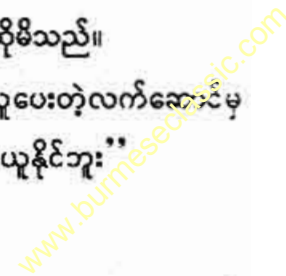
ခပ်ပြတ်ပြတ်ပဲ မေးမိသည်။

မေမိက ကိုယ့်ရှေ့ကကောင်လေးကို စိတ်ပျက်မိပါသည်။

“ဒါလေးကို လက်ခံပေးပါ”

သက္ကက ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ဆိုမိသည်။

“ဟင့်အင်း...ကျွန်မ ဘယ်သူပေးတဲ့လက်ဆောင်မှ ယူလေ့မရှိဘူး၊ ဆောရီးပဲ၊ ကျွန်မ လုံးဝမယူနိုင်ဘူး”

ပြောပြီးတာနှင့် သူ့ကိုကျော်၍ ဖြတ်လျှောက်လာခဲ့သည်။

ဒီကောင်လေးကြည့်ရတာ ခေါင်းမာမည့်ပုံပါ။

မေမိမှာက ချစ်ရသူရှိပြီးသား။

ဒါကို သူ မသိသေးဘူးလား။ မင်း နောက်ကျသွားပြီ။

တို့မှာ လက်ထပ်ဖို့ရည်ရွယ်ထားသူရှိပြီးသား။

ဟာကွာ ရက်စက်လိုက်တာ။ မင်း ဘာလို့ ပြောင်းလဲသွားရတာလဲ။ အရင်တုန်းကလို မင်းရဲ့ နွေးထွေးလှိုက်လှဲလွန်းတဲ့ အကြည့်တွေ ပြန်မရနိုင်တော့ဘူးလား။

ခုလိုမျိုး ကိုယ့်အပေါ် အေးစက်သွားမယ်လို့ မထင်ခဲ့မိပါ။

ခုတော့ မင်းလုပ်ရက်တယ်ကွာ။ သက္ကအသည်းတွေ တစ်စစီ ပဲ့ကြွေသွားခဲ့ရပြီ။

ခေါင်းငိုက်စိုက်ပြီး လျှောက်လာနေသော သူငယ်ချင်းကို ကြည့်ကာ ပြည့်စုံ မကျေနပ်နိုင်ပါ။ ယူလိုက်တော့ ဘာဖြစ်မှာလဲ။ သက္ကဘက်က မကျေနပ်ဖြစ်မိသည်။ ငါ့သူငယ်ချင်းမှာ ဘာအပြစ် ရှိလို့လဲ။

သက္က ဒီလောက်ဝမ်းနည်းသွားတာ မမြင်ဘူးခဲ့ပါ။

“မင်းဟာကလည်းကွာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် ဒီလောက် မဖြစ်စမ်းပါနဲ့”

ပြည့်စုံက မကျေနပ်သလို ဆိုသည်။

“ငါ အရမ်းဝမ်းနည်းတယ်ကွာ၊ သူ ဒီလိုလုပ်လိမ့်မယ်လို့ ငါ မထင်ထားဘူး”

သက္ကက တစ်လမ်းလုံး ဘာမှမပြောဘဲ ကားပေါ်မှာ ငြိမ်သက်စွာ ပါလာသည်။

.....

“ဟုတ်ကဲ့...လာပြီ မေမေ”

သက္က ခွေကြည့်နေရင်းမှ မေမေခေါ်သံကြောင့် ဖုန်းအဖြူ လေးဘေးကို ချက်ချင်း ရောက်လာခဲ့သည်။

“အေး...ပြည့်စုံပြော၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

မေမေက အလိုက်သိစွာ ထွက်သွားပေးသည်။ လွတ်လွတ် လပ်လပ် ပြောလိုရအောင်ပါ။ သူငယ်ချင်းတွေဆိုတော့ ပြောချင်ရာ ပြောကြတာ။ မေမေအနားမှာ မရှိတာ ကောင်းပါသည်။

“မင်း...ငါ့သူငယ်ချင်း ဇော်ဇော်ကို သိတယ်မလား”

“အေး...သိတယ်လေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မင်းကလည်း ငါပြောတာကို ခုံးအောင်နားထောင်ပါဦး”

“အေးပါ...ပြော...ပြော၊ နားထောင်နေတယ်”

“ငါဒီနေ့ ဇော်ဇော်အိမ်ရောက်သွားတော့ မင်းကောင်မလေး ကိုတွေ့ခဲ့တယ်၊ သူက ငါ့ကို မမှတ်မိဘူးကွ၊ ဇော်ဇော်ကြီးမေက သူ့လူနာတဲ့၊ အိမ်မှာ နှစ်ရက်ခြားတစ်ခါ လာကြည့်ပေးတယ်တဲ့ကွ၊ သူ့နာမည်က မေမိကိုတဲ့ အရမ်းသဘောကောင်းတယ်၊ ဇော်ဇော် ကြီးမေကတောင် ဆရာမလေးသတင်းမေးလိုက်ရင် အသံလေးက

“ဟဲလို...သက္ကနဲ့ ပြောချင်လို့ပါ”

“ဘယ်သူလဲ မသိဘူးကွယ်”

“သူ့သူငယ်ချင်း ပြည့်စုံပါ”

“ဪ...မောင်ပြည့်စုံလား၊ ခဏကိုင်ထားနော်၊ အန်တီ ခေါ်ပေးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...အန်တီ”

“သားရေ...မင်း သူငယ်ချင်းပြည့်စုံဆီက ဖုန်းလာနေ တယ်”

ဩဇာလွန်းလို့ တကယ်ကို ရောဂါတစ်ဝက်လောက် ပျောက်တဲ့ အတိုင်းပဲ။ သိပ် စိတ်ကောင်းစေတနာကောင်းတဲ့ဆရာဝန်လေးတဲ့။ ရုပ်လေးက အရမ်းလှတာပဲတဲ့။ မင်းကို နက်ဆံပုံနဲ့တော့ ကွာပါ။ ဇော်ဇော်ကြီးမေကတော့ သူ့ကို အရမ်းချီးမွမ်းတယ်ကွ။ ဆရာဝန် တွေထဲမှာ သူမလောက် ဂရုတစိုက်လိုက်လုပ်ပေးတာ မရှိဘူးတဲ့။ သူ့လောက် မျက်နှာချိုတာ ကြည့်လင်တာလည်း မရှိဘူးတဲ့။ ငါက မင်းလိုချင်မှန်းသိလို့ သူ့ရဲ့လိပ်စာကော။ ဖုန်းနံပါတ်ပါ မေးခဲ့တယ်ကွ။ ငါ့အမေ နေမကောင်းရင်ပြမလို့ ဘာညာပေါ့ကွာ။ ငါ့မှာ လျှောက် ပြောခဲ့ရတယ်ကွာ”

“ဟာ...မင်းတကယ်ပြောနေတာလား၊ တကယ်ဆိုရင် တော့ ကျေးဇူးပဲကွာ”

“ဟေ့ကောင် ဒီအတိုင်းတော့ ငါမပြောဘူးနော်၊ ဒီညနေ မင်း ငါကြိုက်တဲ့ဆိုင်မှာ လိုက်ကျွေးရမယ်ကွ”

“ကျွေးပါ့မယ်ကွာ၊ မင်းစားချင်တဲ့ဆိုင်သာပြော ဟုတ်ပြီ လား။ လိပ်စာနဲ့ ဖုန်းနံပါတ်တော့ ငါ့ကိုပြောပေါ့ကွာ”

“အေး...ဒီလိုမှပေါ့၊ ဒါဆို မင်း ညနေ အိမ်လာခဲ့လေ”

“ဟာ...မင်းကလည်း ငါက အခုသိချင်နေပြီကွ၊ အခုပဲ လာခဲ့လိုက်မယ်”

“ဟား...ဟား မင်းကလည်း အေးအေးပေါ့၊ ဘယ်လိုဖြစ် တာလဲ”

“ဒါပဲကွာ...ငါ အခုလာခဲ့မယ်”
သက္ကက ပြောပြီးတာနဲ့ ဖုန်းကို ဦးအောင် အရင်ချလိုက် သည်။

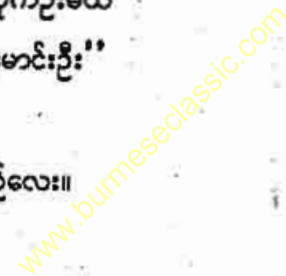
“ဟဲ့...သား၊ ဒါက ဘယ်သွားမလို့လဲ”
သက္ကက ကားသော့ကိုယူလိုက်ပြီး ဖိနပ်စီးနေရင်းမှ...

“ပြည့်စုံတို့အိမ်ပါ မေမေ”
ဟု ပြန်ဖြေသည်။

“မြန်မြန်ပြန်ခဲ့နော် သား”
“ဟုတ်ကဲ့...မေမေ၊ သား သွားလိုက်ဦးမယ်”

“အေး...အေး၊ ကားကို ဂရုစိုက်မောင်းဦး”
“စိတ်ချပါ မေမေရဲ့”

မေမိကိုတဲ့ကွာ။ လှလိုက်တဲ့နာမည်လေး။

လူကလေးကလည်း ခန့်ခန့်ကလေးနှင့် ချစ်စရာကောင်းလှ
ပါသည်။ သူမကို စတုဂံကတည်းက နှလုံးသားတွင် အကျွမ်းတဝင်
ရှိလှသည်။ မြင်မြင်ချင်း ချစ်မိသွားပုံမှာ အံ့ဩစရာကောင်းပါသည်။
ပေါ့ပေါ့ကလေး ချစ်ခဲ့တာမျိုးလည်းမဟုတ်ရပါ။

သူမနှင့် တွေ့မှ လွမ်းဆွတ်ခြင်းကို ခံစားဖူးသည့် သက္ကမှာ
အလူးအလဲ ဖြစ်နေပါသည်။

အချစ်ဆိုတာကို မကြုံကြုံကံဘူးသေးသည့် သက္ကအဖို့
ချစ် မိသည်ဆိုသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တွဲ၍စဉ်းစားမိသည်မှာ သူမကို
လက်ထပ်ယူဖို့ပင်။

မေမီကိုဆိုတဲ့ သူမကို အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင်
ချစ်နေမိသည်။ သူ့နှလုံးသားက ယတိပြတ် သေချာနေပါသည်။

Gtalk မှာ Cream နှင့်စကားပြောဖြစ်ကြတော့ သူက
သူ့ဘက်က သေချာနေတာတွေကို ပြောပြမိပါသည်။

“ Ice ”

“ ဟေ ”

“ နင့်ဘက်က သေချာနေတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ သူ့ဘက်
က မသိသလိုကြီးဆို ”

“ ဟုတ်တယ် ”

“အသည်းတွဲနေဦးမယ်”
“မတတ်နိုင်ဘူးလေ”
“ငါ ကူညီချင်ပါတယ်ဟာ”

Creamက စိတ်ရင်းနှင့် ပြောရှာတာပါ။ သူမစေတနာကို သူ ယုံပါသည်။

“အခုတလော ငါ ခဏခဏ နှင့်ကိုရှာတယ် နင်မရှိဘူး”
“ဟုတ်တယ်”
“ငါက နင် တိုးတက်သွားပြီထင်တာ”
“ဒီအတိုင်းပါပဲဟာ”
“လက်လျှော့မလို့လား”
“ဘယ်တော့မှ လက်မလျှော့ဘူး”
သက္ကက ပြတ်ပြတ်သားသား ဆိုသည်။
“နင် အရည်ပျော်နေပြီ Ice ရယ်”

သူမက သူ့ကို အားပေးတာလား၊ ကရုဏာသက်တာလား၊ ဘာလားညာလား သူမသိ။

အိမ်ပြာယ်တစ်မျိုးမျိုး ပါဝင်နေတာတော့ သိသည်။

ထို အိမ်ပြာယ်ကို သူ မဖွင့်ဆိုတတ်။

“Cream”
“ဟင်”

“ငါ တခြားတစ်ယောက်အကြောင်း တသသပြောနေတာ နင် ကျေနပ်ရဲ့လား”

“တစ်ခါတလေတော့ ခါးသက်သက်ပဲ”

သူမက ပွင့်လင်းပါသည်။
ထိုပွင့်လင်းမှုလေးကို သူက နှစ်သက်နေမိတာပါပဲ။

“ငါ ရှေ့တစ်လှမ်းတိုးမယ်”
“Good Luckပါ Iceရယ်”

သူမက သူ့အတွက် ဆုတောင်းပေးသည်။
သက္ကဆိုသည့် နာမည်ရင်းကိုပင် မသိရှာသော သူမက သူ့အပေါ် စေတနာရှိရှာသည်။

“နင် ကံကောင်းမှာပါ”
“အားပေးတာ ကျေးဇူးပဲ”

Chatting ဝင်ရင်း ရင်းနှီးခင်မင်လာသော Creamဆို

သည့် ကောင်မလေးကို "မေမီကို" လောက် ရင်ထဲ မလေးနက်နိုင်
တာ တကယ်ပါ။

ခင်မင်ရုံသက်သက်။

သူ့အတွက် ဆုတောင်းပေးတော့လည်း အတိုင်းမသိ
ကျေနပ်ရပြန်သည်။

"နင်တို့အခြေအနေကရော"

"ဒီအတိုင်းပါပဲ"

"ဘယ်လို ဒီအတိုင်းလဲ"

"ခုတလော မတွေ့ဘူး"

"ဟုတ်လား"

"ယောက်ျားလေးတွေက နားလည်ရခက်တယ်"

"မိန်းကလေးတွေက ပိုပြီး ပဟေဠိဆန်တာပါ"

"ယောက်ျားလေးတွေ မာယာများတယ်"

"တချို့...တချို့ပါ"

"နင်ရော"

"ငါလား...မာယာမရှိလို့ ခက်နေတာ"

"ငါ့သူငယ်ချင်း မာယာနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်"

"ကောင်းသားပဲ"

Cream နှင့် ပြောရတာ ပေါ့ပါးလန်းဆန်းလာသလိုပင်...

"ငါ မင်္ဂလာဆောင်ရင် နင်လာရမယ်"

"Ok...Promise ကတိပေးတယ် လာကိုလာမယ် Ice

မပူနဲ့"

ချက်ချင်းပဲ သူမက လက်ခံသည်။

"နင် အရင်ဆောင်ဖြစ်ရင်ရော"

"နင့်ကို မပျက်မကွက် ဖိတ်မှာ"

"ငါ မလာဘဲ မနေဘူး"

သူတို့နှစ်ယောက် သဘောတူညီမှုတစ်ခု ရရှိသွား၏။

ပြောသာပြောရတာ။

မေမီကိုက သက္ကအပေါ် ဘယ်လိုသဘောထားမယ်မှန်း

မသိရသေးပါ။

သူ့အခြေအနေကို သူ အားမရ။

တကယ်ဆိုသူတို့ချင်း မျက်လုံးချင်း နားလည်မှုရှိပြီးသားပါ။

၁၅၆ ❀ ငန်သီခိုင်

‘မေမိကို’ က သူ့အပေါ် အေးစက်စက်နိုင်နေသလို သူ့ကို
ဆီသလိုလိုနှင့် ဘယ်လိုယူဆရမလဲ မသိတော့ပါ။

မိန်းကလေးတွေရဲ့ စိတ်သဘောကိုက အဲဒီလိုပဲလား။

“သမီး...မေမိရေ”

“ရှင်...လာပြီ မေမေ”

မေမေခေါ်သံကြောင့် ဆေးရုံသွားဖို့ ပြင်ဆင်နေရင်းမှ
အခန်း ပြင်သို့ထွက်လာခဲ့သည်။

“ဧည့်သည်ရောက်နေတယ် သမီးရဲ့”

“ဟင်...ဟုတ်လား၊ သမီး ဘယ်သူနဲ့မှ မချိန်းထားပါ
ဘူး”

“ဟုတ်လား၊ ဒါတော့ မေမေလည်းမသိဘူးဣဒ်”

ကောင်လေးက ခပ်ငယ်ငယ်ပဲ၊ မေမိကိုနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါတဲ့၊ မေမေ ဧည့်ခန်းမှာ ခဏစောင့်ခိုင်းထားတယ်၊ သမီး ထွက်တွေ့လိုက်ပါဦး။”

“ဟုတ်ကဲ့... မေမေ၊ သမီး သွားတွေ့လိုက်ပါ့မယ်”
“ဟင်”

လိုက်ကာပန်းရောင်လေးကို ဟပြီး ဧည့်ခန်းကိုကြည့်လိုက် တော့ နှုတ်ခမ်းလေးဟပြီး အံ့ဩသွားရသူက မေမိကို။ Sport Shirtအစင်းလက်တို့နဲ့ ဂျင်းဘောင်းဘီရှည်က ချောကလက်ရောင်ဖျော့ ဖျော့နှင့် သူ့ပုံစံက Smartကျကျထိုင်ကာ မဂ္ဂဇင်းဖတ်နေသည်။

Styleကျကျ သူ့ပုံစံက မေမိနေရာမှာ တခြားမိန်းကလေး တစ်ယောက်ယောက်သာဆို ချက်ချင်း ကြွေလောက်ပါရဲ့။ မေမိ ကတော့ သူ့ကို လုံးဝကြည့်မရပါ။ အိမ်အထိရောက်လာပြီး ဘာ နှောင့်ယှက်ဦးမလို့လဲ မသိ။ သူ့ကို ဘယ်သူကမှ အိမ်လည် မခေါ် ထား။ သူနှင့် မေမိကြားမှာ ဘာပတ်သက်မှုမှ မရှိပါ။

စာအုပ်ထိုင်ဖတ်ကာစောင့်နေရင်းမှ ကိုယ့်ကို တစ်စုံတစ် ယောက်ကြည့်နေသလို ခံစားရတာကြောင့် မော့ကြည့်လိုက်တော့...

“ဟာ”

ပန်းရောင်အင်္ကျီလက်ပြတ်လေးနှင့် ထဘီလေးကပန်းရောင် အပွင့်အခက်လေးတွေနှင့် မျက်နှာကိုလည်း ပန်းရောင်ပြေပြေလေး ခြယ်မှုန်းထားသည်။ နှုတ်ခမ်းကိုလည်း Babypink ပန်းနုရောင် လေးဆိုးထားသည်။ ပန်းရောင်နားကပ်အဝိုင်းလေးက မျက်နှာနှင့် ဟပ်နေပြန်သည်။ ဆံပင်လေးကို ပန်းရောင်သိုးမွှေးကွင်းလေးနှင့် နှစ်ဖက်ခွဲစည်းထားပုံက ကပိုကရီလေး ပုခုံးနှစ်ဖက်မှာကျနေသည်။

လက်သည်းဆိုးဆေးကလည်း ပန်းရောင်ပေါ်မှာ ပန်းပွင့် လေးတွေ ဖော်ထားသည်။

ရုတ်တရက် ပန်းရောင်မင်းသမီးလေးကို မြင်လိုက်ရသလို အကြည့်ကို ရုတ်တရက် လွှဲမဖယ်နိုင်။

သူမက ကိုယ့်ကို အံ့ဩသလို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေလေ သည်။

ခပ်ကြာကြာကြည့်နေမိရာမှ သူမက ရုတ်တရက် စကား စလာ၏။

“ရှင်... ဘာလာလုပ်တာလဲ”

သူ့ကို စူးစူးစမ်းစမ်းကြည့်ကာ မေးလာ၏။

“တို့သို့အိမ် လာလည်တဲ့သူကို မင်း အဲဒီလိုပဲ ပြောသလား”
သူက ရယ်ဟဟနှင့် ဆိုတော့ မေမီဒေါပွသွားရသည်။

“ရှင်ကို ဘယ်သူက လာခိုင်းလို့လဲ”

“မင်းမလာစေချင်တာ သိပါတယ်ကွာ”

ချက်ချင်း အကြည့်လွှဲသွားကာ နာကျင်သလိုဆိုတာမို့
အားနာသွားရသည်။

အဲလိုပြောဖို့ မေမီ မရည်ရွယ်တာ အမှန်ပါ။ သူပြန်ပြောပုံကို
ကြည့်ပါလား။ အထက်စီးဆန်ဆန် သူ့အပြောကြောင့် စိတ်ဆိုးပြီး
ပြန်ပြောလိုက်ရခြင်းပါ။

“ကျွန်တော် မေမီကို ကျွန်တော်ရိုးပွဲ လာဖိတ်တာပါ”

ရုတ်တရက် သူ့အပြောကြောင့် အံ့ဩမိသည်။ သူက
အဆိုတော်ပေါ့။

ဒါကြောင့် ဒီလောက် ရှိုးများတာနေမှာပါ။ မေမီက ဆေးရုံ
အိမ်နှင့် အလုပ်ရုံပဲနေတာမို့ အဆိုတော်တွေကို မသိရခြင်းပါ။ ကိုယ်
ကိုယ်ကို တော်တော်ညံ့တာပဲဟု တွေးမိသည်။ သူက မေမီကို
ဟားမှာပဲ။ သူ့ကိုတောင် မသိဘူးလို့။

“ဘာလဲ... ဘာလို့လာဖိတ်ရမှာလဲ၊ ရှင်နဲ့ ဘယ်တုန်းက
သိလို့လဲ”

ခပ်ပြတ်ပြတ်ပဲ ဆိုမိသည်။

‘မေမီ’ မင်းဘာလို့ ညာပြောနေရတာလဲ။ တကယ်ပဲ မင်း
ကိုယ့်ကို မသိဘူးလား။ ဘာလို့ ဟန်ဆောင်နေရတာလဲ။ ချက်ချင်း
ပြောင်းလဲသွားတဲ့ မင်းကို နားမလည်အောင်ပါ။

“ကျွန်တော်က မေမီကို ခင်မင်လို့ လာဖိတ်တာပါ။ အဲ
လောက် သူစိမ်းမဆန်ပါနဲ့”

သူက ကြေကွဲသလို ဆိုလာသည်။

အဲဒီပွယ်မရှိလိုက်တာ။ မေမီကို သူက ဘာလို့ သူ့ရှိုးပွဲ
လာဖိတ်ရမှာလဲ။ မဆိုင်လိုက်တာ။

“ဟင့်အင်း... ကျွန်မ ဝါသနာမပါဘူး၊ လာလည်း မကြည့်
နိုင်ဘူး”

သူ့ကိုစိုက်ပြီး ခပ်စိမ်းစိမ်း ဆိုမိသည်။

‘မေမီ’ မင်း အဲလိုအပြတ်မငြင်းပါနဲ့။ အစတုန်းက မင်းပဲ
ကိုယ့်ဝါသနာကို အားပေးခဲ့ပြီး၊ အခုမှ ဘာလို့ ပြောင်းလဲသွားရတာ

ထိုကဲ့သို့ဘာမှားလို့လဲ။ မင်း အဲလောက် မစိမ်းကားပါနဲ့ကွာ။
ထိုကဲ့သို့လုံးသားက ခံနိုင်ရည်မရှိဘူး။ မင်းကို ကိုယ် ဘယ်လိုနား
ထည်ရမှာလဲ။ မင်းရဲ့ တုံ့ပြန်မှုတွေက အေးစက်စိမ်းပြတ်လွန်းမနေ
ဘူးလား။ ခုတစ်မျိုး တော်ကြာတစ်မျိုးနဲ့ တသမတ်တည်းမရှိတဲ့
မင်းရဲ့စိတ်ကို ကိုယ် ဘယ်လိုနားလည်ရမှာလဲ။ ဒါဆို မင်းဘာလို့
ကိုယ့်ကို ရှိုးပွဲမှာ ပန်းစည်းလာပေးရတာလဲဟု မေးလိုက်ချင်ပါသည်။
သို့ပေမယ့် မမေးဖြစ်ပါ။ ကိုယ့်ဘက်က မင်းကို မှတ်မှတ်ရရ စွဲလမ်း
နေခဲ့သည်။ မင်းက ဘာမှအလေးမထားဘဲ ပေါ့ပျက်ပျက်နိုင်လွန်း
တာ သိပါသည်။ ခုတော့ မင်းအကြောင်း သိသွားပါပြီ။ သိနေပေမယ့်
လည်း မင်းကို ကိုယ် မုန်းလို့မရဘူး။ အရမ်းကို ချစ်မိသွားပြီ။

“ရပါတယ်...မေမိမကြည့်ချင်လည်း နေပါ။ ကျွန်တော်
အတင်းမတောင်းဆိုပါဘူး။ မေမိသာ လာကြည့်မယ်ဆိုရင်တော့
ကျွန်တော် ဝမ်းသာရမှာပေါ့”

မင်းတောင်းဆိုတိုင်း မေမိက လိုက်နာရမှာလား။ ဝေးသေး
တယ်။ သူ့စကားတွေက နာကျင်မှုလည်း ပါသည်။ မြတ်နိုးမှုလည်း
ပါသည်။

သူက ရုတ်တရက် ထရပ်လိုက်ပြီး ခြေလှမ်းကျကြီးဖြင့်
ထွက်သွားလေသည်။ မေမိ သူ့ကို မတားမိ။ မေမိကို သူ စိတ်ခုသွား
တာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ရှင်ကို ဒီတစ်သက် မေမိ စဉ်းစားမှာဟုတ်
ဘူးဆိုတာ သေချာပါသည်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ သူ့ပုံကိုမြင်ယောင်
ပြီး ရင်ထဲက လေးလံလာမိသည်။ ဒီအကြောင်းတွေကို မောင့်ကို
ပြောပြရင် ကောင်းမလား။ မဖြစ်ပါဘူး။ မောင့်ကို စိတ်ပူအောင်
မလုပ်ချင်ပါ။ မေမိ စိတ်ကိုငြိမ်သက်အောင် ကြိုးစားနေမိသည်။
မောင်နှင့် မေမိအကြားမှာ ဘာလို့ အနှောင့်အယှက်တွေဝင်လာရတာ
လဲ။ တစ်နေ့လုံး မေမိအတွေးတွေ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေခဲ့၏။ သေချာတာ
က မေမိအသက်ရှင်နေသရွေ့ မေမိချစ်သူဟာ မောင်ပဲဖြစ်ရမယ်။
တခြား ဘယ်သူမှဖြစ်မလာရဘူး။ ဘယ်တော့မှ မပြောင်းလဲမယ့်
မေမိဆန္ဒပါ။ ရှင် မေမိအတွက် အချိန်ကုန်မခံပါနဲ့။ လုံးဝဖြစ်လာမှာ
မဟုတ်ဘူး။ ရှင်လိုရုပ်ရည်မျိုးနဲ့ ရှင်အနားမှာ မိန်းကလေးတွေ အများ
ကြီး ရှိနိုင်ပါတယ်။ မေမိရင်ထဲမှာက မောင် ရှိနေပြီးသား။ မဖြစ်
နိုင်တာကိုသိလျက်နဲ့ ဘာလို့ ဇွတ်တိုးချင်ရတာလဲ။

www.burmeseclassic.com

သူ ခပ်ငေးငေးရပ်ကြည့်နေတာကိုသိပေမယ့် မျက်နှာလွှဲကာ မသိသလိုနေမိသည်။

ခေါ်ပြောနှုတ်ဆက်စရာ မလိုပါ။

သူ့ဘက်က မရိုးသားသောစိတ်ကို မေမီ မြင်ပြီးသားပဲ မဟုတ်လား။

မေမီအပေါ် မျှော်လင့်ချက် မထားစေချင်။ ရှေ့ဆက် မတိုးလာစေချင်။

သူ့အတွက် အဖြေက အကောင်းမဖြစ်နိုင်။ သူ့ကို မေမီလက်မခံနိုင်ပါ။

စိတ်ပျက်နောက်ဆုတ်သွားဖို့ မျှော်လင့်သည်။ မောင် စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ချင်။

မောင်နှင့်လည်း သင်္ကာမရှင်းချင်။

မောင် သံသယဖြစ်မှာ မလိုလား။

မေမီက တည်တည်တင်းတင်း နေခဲ့သူပါ။

သူ့ကြောင့် မေမီ မောင်နှင့် အခြေအတင်ဖြစ်ရမှာ မလိုလားပါ။

သူ့အကြောင်းကို တစ်ယောက်ယောက်ကသိပြီး မောင့်ကို ပြန်ပြောမှာစိုးသည်။

မောင့်ဘက်က အဲဒီလို သတင်းမျိုး မကြားချင်သလို မေမီဘက်ကလည်း စောင့်ထိန်းချင်ပါသည်။

ဘာဘာညာညာသံ မထွက်ချင်။

မောင်အထင်လွဲမှာစိုးသည်။

ခုထက်ထိ မောင်က ဘာမှသိသေးတာမဟုတ်။

ပြီးတော့ မောင်က အရမ်းသဝန်တိုတတ်သူ။

ဟင်း...

မေမိ ပင့်သက်ဖွဖွ ရှိုက်မိ၏။

သူ့ကို မေမိ တစ်ခါမှလည်း ဧမ္မာလင့်ချက်မပေးဘူးခဲ့ပါ။

ဘာလို့ သူ့က ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် 'ရှေ့သို့...' ဖြစ်နေရတာလဲ။

မေမိမှာ ချစ်သူရှိတာ မသိဘူးလား။

သူ့ကို ဘယ်လိုပြောပြရမလဲ။

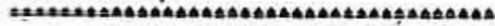
တကူတကကြီးလည်း မကြွားချင်။ အားနာမိပါသည်။

စာဖတ်နေရင်းမှ တံခါးခေါက်သံဖွဖွကြားရတာမို့ မေမိကို က ဖတ်လဲက်စ ရင်ခေါင်းပိုင်းဆိုင်ရာရောဂါများစာအုပ်ကို ပြန်လှူက သား မှောက်ကာ စာကြည့်စားပွဲမှ ထလိုက်ပါသည်။ မေမိ ညဖက် စာဖတ်နေချိန်ဆို မေမေက မုန့်တစ်မျိုးမျိုး လာဖို့တတ်ပါသည်။ မေမိ အိပ်မငိုက်ရအောင် လက်ဖက်ချဉ်စပ်လေးကို ခရမ်းချဉ်သီးနှင့်သုပ် ကာ လာဖို့ပေးတတ်ပါသည်။

ခုလည်း မေမေလာတာပဲဖြစ်ရမည်။

ဖေဖေက မေမိဆီ လာလှေမရှိ။

ဒေသက ညဖက်ဆို စောစောအိပ်လေ့ရှိပါသည်။
အလုပ်မှာ ပင်ပန်းလို့လည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ မနက် မေမီ နိုးချိန်ဆို
ဒေသက အိမ်မှာ မရှိတော့။

မေမီကို တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်တော့ မေမေက ဝင်လျက်
တံခါးကို ပြန်ပိတ်သည်။

“သမီး... ဒီမှာ ကော်ဖီနဲ့မုန့် စားလိုက်ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့... မေမေ”

“ဪ... သမီး၊ နေ့လယ်က လူငယ်လေးတစ်ယောက်
မွေးနေ့ဖိတ်စာ ပေးသွားတယ်။ မေမေလည်း ဘယ်သူဆိုတာ မေး
မထားလိုက်ဘူး၊ သမီး သိမယ်ထင်လို့”

“ဟင်... ဟုတ်လား၊ သမီးသူငယ်ချင်းတွေရဲ့မွေးနေ့ဆို
သမီး သိမှာပေါ့၊ ဒီလထဲမှာ ဘယ်သူမွေးနေ့မှ မရှိပါဘူး”

“သမီးရဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေနေမှာပေါ့”

“မေမေလည်း မသိပါဘူးကွယ်၊ ဒီမှာ ဖတ်ကြည့်လိုက်
လေ သမီး”

မေမေက ဖိတ်စာပန်းရောင်လေးကို လှမ်းပေးလေသည်။

“ဟင်... သက္က”

ဟိုအဆိုတော်ပဲ နေမှာပေါ့။

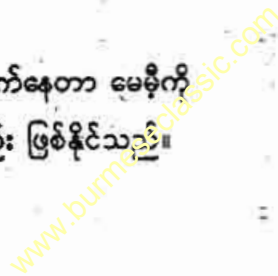
ဒီနာမည်မျိုး မေမီအသိမိတ်ဆွေထဲမှာမှ မရှိဘဲ။ နာမည်
ဖတ်လိုက်ပြီး ကဒ်ကလိပ်စာကို အကြည့်အရောက်...

“ဟင်”

လုံးဝ မထင်မှတ်ထားခဲ့ပါ။ သက္ကရဲ့လိပ်စာက ချစ်ရသူ
မောင်၏လိပ်စာနှင့် တူနေသည်။ ဒါ မောင့်ရဲ့လိပ်စာပဲ။ တစ်ခါမှ
မရောက်ဘူးပေမယ့်၊ မေမီ ခေါင်းထဲမှာ မောင့်လိပ်စာက အလွတ်ရ
နေသည်။ မောင်ပြောဖူးတဲ့ မောင့်ညီလေးအဆိုတော်ဆိုတာ သက္က
ပါလား။ မေမီဘာလို့ မတွေးမိရတာလဲ။ သက္ကကရော မေမီကို
သိနေလား။ ဒါကြောင့် သက္ကမျက်ဝန်းတွေက မေမီအပေါ် နွေးထွေး
နေတာများလား။

မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ သူ့အစ်ကိုရဲ့ ချစ်သူမှန်းသိရင် ဒီလို လုပ်ပါ
မလား။

မောင်ကရော မောင့်ညီလေးပြန်ရောက်နေတာ မေမီကို
ဘာလို့ မပြောရတာလဲ။ စကားမစပ်မိလို့လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

မောင်ကလည်း အမြဲ အလုပ်များနေသူမဟုတ်လား။ ဒါတွေကို သိနိုင်ပါ့မလား။ မေမီ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲနော်။

မင်းဘက်က မသိလို့ဆိုပေမယ့် အခု မေမီက သိသွားပြီ။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ မေမီ မင်းကို အားနာမိပါသည်။ တကယ်ဆို မင်းနဲ့ မေမီက အမျိုးတော်ရမှာလေ။ မင်းဘက်က လက်လျှော့သွားအောင် မေမီ တစ်ခုခုဆုံးဖြတ်မှတော့မယ်။ ဒါတွေကို မောင်သာ သိရင် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရမည်။

ဒါပေမယ့်လည်း မတတ်နိုင်ပါ။ မေမီကြောင့် မောင်တို့ ညီအစ်ကို စိတ်ဝမ်းကွဲရရင် မောင်ဖေဖေနှင့် မေမေပါ စိတ်ရှုပ်ရ လိမ့်မယ်။

မင်းသိမှဖြစ်တော့မယ်။ မင်းသိသွားရင် ဒီလိုဆက်လုပ်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မေမီယုံပါတယ်။ မင်းကို တမင်အရှက်ရစေချင် တဲ့ဆန္ဒ မေမီမှာ မရှိပါဘူး။ မောင်ညီကြောင့် မေမီရင်ထဲက ကြောက် စိတ်တွေ လွင့်ပြယ်ခဲ့ရပြီ။ ခုချိန်မှာ မေမီကို မောင်ရဲ့ချစ်သူအဖြစ် မောင်မိဘတွေကို သိစေချင်မိတယ်။

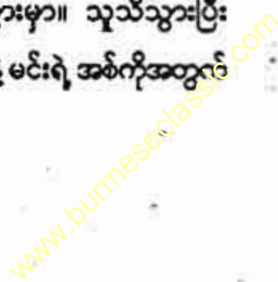
မောင်ညီကိုလည်း သိစေချင်တယ်။

မောင်ချစ်သူမုန့်သိမှသာ မောင်ညီလေးက လက်လျှော့ လိုက်မှာပေါ့။ အဲဒါဟာ အကောင်းဆုံးသော နည်းလမ်းပါ။ မေမီ မောင်ဆန္ဒအတိုင်း မောင်မိဘတွေနဲ့ လိုက်တွေ့မယ်။ ပြီးရင် မောင်နဲ့ ခမ်းခမ်းနားနား မင်္ဂလာဆောင်ပွဲ ကျင်းပမယ်။ ဒါဆို မောင်လည်း ဝမ်းသာမှာပါ။ မောင်ညီအတွက်တော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတာအမှန် ပါ။

မောင်ကလည်း မောင်ဆန္ဒကို လက်ခံတာသိရင် အရမ်း ပျော်သွားမှာပါ။ မေမီရဲ့ မဝံ့မရဲတွေဝေနေတဲ့စိတ်တွေက ခုချိန်မှာ မောင်နဲ့ မဝေးချင်တဲ့စိတ်၊ မောင်ကိုချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ ပျောက်ပြယ်ခဲ့ရပြီ။ အဲဒါဟာ မောင်နဲ့မခွဲနိုင်လို့ပါ။ မောင်ညီကိုလည်း စိတ်မဆင်းရဲစေ ချင်ပါဘူး။ ဒါတွေကို သူ့ရော နားလည်ပါ့မလား။ ခုနားမလည် တောင် တစ်ချိန်ချိန်တော့ သူ နားလည်မှာပါ။

မေမီမှ သူ့ကိုမချစ်ဘဲ။ မနက်ဖြန် မောင်နှင့်တွေ့ရင် ပြော လိုက်တော့မယ်။ ဒါမှ မေမီကို သူ့သိသွားမှာ။ သူ့သိသွားပြီး နောက်ဆုတ်ဖို့က အဓိကမဟုတ်လား။ မေမီနဲ့ မင်းရဲ့ အစ်ကိုအတွက် မင်း ဟန်ဆောင်နေပေးပါ။

မင်း မသိလိုနေပေးရမယ်။ မင်းဘက်က အလိုက်သင့်
ဟန်ထွက်ဆက်ဆံပေးဖို့ မေမီ မျှော်လင့်ပါတယ်။ မောင့်ညီလေး
ကြောင့် မေမီရဲ့စိတ်တွေ ပြောင်းလဲကုန်ရပြီ။

ခုချိန်မှာ မေမီ တစ်ခါအရှက်ကွဲဖူးတာကို ကြောက်တာ
ထက်၊ သက္ကာ မေမီကို မရိုးအဖြစ် လက်ခံပေးဖို့က ပိုပြီး အရေးကြီး
ပါသည်။

မေမီ မင်းကို မမှန်းပါဘူး။ မောင့်ညီလေးဆိုတော့ မေမီရဲ့
မောင်လေးလို ခင်ပါတယ်။ မင်းကို တမင်အရှက်ကွဲစေမှာ မဟုတ်
ဘူး။ မလုပ်မဖြစ်မို့သာ မေမီလုပ်ရမှာ။

မွေးနေ့ဖိတ်စာလေးကိုကိုင်ပြီး စဉ်းစားနေမိတာ အချိန်
ဘယ်လောက်ကြာသွားမှန်း မသိ။ မေမေတောင် ဘယ်အချိန်က
ပြန်ထွက်သွားလဲ မသိ။ မေမေက မေမီကို မနှောင့်ယှက်ဘဲ အသာ
လေး ပြန်ထွက်သွားပုံရသည်။ မေမီပင် မသိလိုက်ပါ။

မေမေ ဖျော်လာပေးသော ကော်ဖီကလည်း အေးစက်သွား
ခဲ့ပြီ။ ကော်ဖီခွက်အဖြူလေးကို ယူကာ တစ်ရှိန်ထိုး မော့သောက်
လိုက်သည်။

ခါးတဲ့အရသာက လည်ချောင်းထဲကို ရောက်လာသည်။
အဲလို ခါးတဲ့အရသာလေးကိုကြိုက်လို့ အမြဲသောက်နေကြပါ။
ဒါပေမယ့် သောက်ဖူးသမျှထဲမှာ ဒီတစ်ခါ အခါဆုံးလို့ထင်ပါသည်။

စားပွဲပေါ်က စာအုပ်တွေကို သိမ်းလိုက်ပြီး
စာကြည့်မီးလေး ကိုပါ ပိတ်လိုက်သည်။ တစ်ခန်းလုံး မှောင်သွားမှ
မွေ့ရာလေးပေါ် အသာလှဲချလိုက်သည်။

ဒီည မေမီ တော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်ဘဲ အတွေးထဲ နစ်မြော
နေမှာသေချာပါသည်။ မေမီအတွေးထဲမှာ အမြဲနေရာယူနေတဲ့
မောင့်အကြောင်းကလွဲလို့ ဘယ်သူ့အကြောင်း ရှိဦးမှာလဲ။

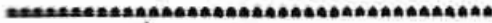

နှင်းဆီပန်းများ၏ ချိုအိသောရနံ့တို့သည် သူ့အာရုံကို မြူး
 ဆွတ် လန်းဆန်းလာစေ၏။
 မွှေးလိုက်တာ။
 “နိုးပြီလား မောင်”
 ချစ်စရာကောင်းသောအသံကလေးက နိုးကပ်စွာ ထွက်
 ပေါ်လာ၏။
 နှင်းဆီပန်းတွေကို လက်ထဲကိုင်ထားသော မိန်းကလေး
 မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ပြုံးနေလိုက်တာ။

သက္က ဝန်းကနဲ ထထိုင်မိသည်။
 သူ့ကို ဘယ်လိုခေါ်လိုက်ပါလိမ့်။
 ဒီ...ဒီအသံ သံကွဲစွာ ကြားလိုက်တာပါ။
 မောင်တဲ့။
 ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သော ခေါ်သံလေး။
 ရှက်စနိုး ဟန်ပန်ကလေး။
 “ဘာလဲ...မမြင်ဘူးသလို ကြည့်နေလိုက်တာ၊ ကျွန်မတို့
 လက်ထပ်ပြီးပြီလေ မောင်”
 “ဘယ်လို”
 “ဟောတော့...မင်္ဂလာဦးည၊ ခုမှ မိုးလင်းတာ၊ မောင်က
 မိန်းမကို မေ့ချင်ပြီလား၊ သူ့ကိုယ်သူ လူပျိုမှတ်နေသလား ဟွန်း”
 နှင်းဆီပန်းတွေကို စားပွဲပေါ်တင်ထားလိုက်ပြီး သူ့ရင်ခွင်
 ဆီ ပြေးဝင်လာသောကောင်မလေး...
 သူက ကြည်နူးစွာရယ်ပြီး သူမဦးခေါင်းကလေးကို
 ပွေ့ပိုက် ထားမိ၏။
 တစ်ယောက်ရင်ခုန်သံကို တစ်ယောက်ကြားနေရပါသည်။

www.burmeseclassic.com

ပျော်လိုက်တာကွာ။

အစကတည်းက သိနေသားပဲ။

ထိုမိန်းကလေးကို သူပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရမယ်ဆိုတာ သူ့ရဲ့ အိမ်သူ
သက်ထားစစ်စစ်ဆိုတာ သူ့အထင် ဒက်ကနဲမှန်သွားပြီ။

“မောင်”

“ဟင်”

“လွတ်လေ”

“No. နီး...နီး၊ မလွတ်ချင်ဘူး”

“မောင်နော် မိုးလင်းနေပြီ”

“မိုးလင်းတာနဲ့ လွတ်ရမလား၊ အသစ်စက်စက်နီးမောင်နဲ့
ဆိုတာ မိုးမမြင်လေမမြင်၊ မိုးလင်းလို့ လင်းသွားမှန်း မသိလည်း
ဘယ်သူကမှ အပြစ်တတင်ဘူး၊ မနှောင့်ယှက်ဘူး၊ မကဲ့ရဲ့ဘူးကွာ”

“ဟွန့်...လွန် လွန်းတယ်”

“ချစ်တာကို”

သူမကိုယ်လေးကို မချင်မရဲ့ ဖျစ်ညှစ်ကာ ကိုမိ၏။ သူမက
တခစ်ခစ် ရယ်နေသည်။

“မနက်ဖြန် ဟန်းနီးမွန်းကို ဘယ်ကိုထွက်ကြမလဲ ပြော”

သက္ကက သူမကို မေးသည်။

“အင်း...ကျွန်မကတော့ ကမ်းခြေတစ်ခုခု၊ ဒါမှမဟုတ်
ကလောမြို့၊ ရှမ်းပြည်ဖက်”

“ကောင်းသားပဲ”

“မောင်ကရော”

“မောင်လည်း ကြိုက်ပါတယ်၊ မွေးမွေးပေး”

“ဟောတော့...အဆက်အစပ်မရှိ”

“လက်ထပ်ပြီးစ မင်္ဂလာဦးမောင်နဲ့တစ်ယောက်ကို တစ်
ယောက် မွေးမွေးပေးတယ်ဆိုရင် ဘယ်သူကမှ မပြစ်မတင်...”

“အမယ်လေး...တော်ပါတော့”

သူမက သူ့ကို မျက်စောင်းရွယ်ကာ သူ့ပါးကို နှာဖွားကလေး
မြှုပ်သွားအောင် ‘အာဘွား’ ပေးလိုက်၏။ သူ့ရင်ထဲမှာ လှုပ်ရှားသွား
၏။

သူမကိုယ်လေးကို ဆွဲလှည့်ကာ မွေ့ရာဆီအပို့...

“ဝုန်း”

သတ္တ အိပ်ရာထက်က လိမ့်ကျသွား၏။
“အားပါး...ဒီလောက်ကောင်းတဲ့အိပ်မက်”

တစ်ဝက်တပျက် နိုးလာတာကို သူ ဘဝင်မကျချင်။ ဆက်
မက်ချင်သေးသည်။

အိပ်မက်ထဲက ချစ်သူကလေးကို သူ ခုထက်ထိ တမ်းတ
နေဆဲ။ ရင်ခုန်သံတွေ တအံ့နွေးနွေး တဒိန်းဒိန်းနှင့်။

အိပ်မက်က တကယ်လိုပါလား။
ပျော်စရာကောင်းလိုက်တာကွာ။ မေမိရယ်...

ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် အရမ်းစွဲလမ်းနေမိပြီဗျ သိလား။
မရရင် ရူးလိမ့်မယ်။

အချစ်ရူး။
ရူးရူးမူးမူးကို ခိုက်နေမိတာ။

မြန်မြန်ကြိုးစားမှ မြန်မြန်ချစ်သူဖြစ်ခွင့်ရမှာ။
ပိုင်ဆိုင်ချင်ပြီ။

ထိုအိပ်မက်က ပိုင်ဆိုင်ချင်စိတ်ကို ပိုပြီး ပြင်းထန်အောင်
နှိုးဆွနေသလိုပင်။

အချစ်ဆိုတာ အဲဒီလို နေမရ ထိုင်မရ ဒုက္ခပေးတတ်တာ
မျိုးလား။

မနက်မိုးလင်းလည်း သတိရ။
ညဆိုလည်း သတိရ။

သတိရပြီးရ...။
စားလည်း ဒီစိတ်။

အိပ်လည်း ဒီစိတ်။
သူ့ကို တော်တော်နှိပ်စက်နေသောအချစ်ဒုက္ခ။ မေမိ

ကယ်မှ ဖြစ်လိမ့်မည်။
သူ့အဖြစ်ကို သူမက မသိ။

အနည်းအကျဉ်းလောက်သာ သိချင်သိမှာ။
ချစ်လွန်းလို့ ရူးရမတတ်ဆိုတာ သိမှာမဟုတ်။

www.burmeseclassic.com

‘ဇင်မီကို’ က အိပ်ရာထက်ကနေ ညင်သာစွာဆင်းလိုက်
 ပြီး ပြတင်းတံခါးဘေးမှာ လက်ကလေးပိုက်ကာ ရပ်မိ၏။
 လမင်းကြီးက ထိန်ထိန်သာလို့ပါလား။
 အိပ်ပစ်ရမှာ နှုမ္မောစရာကောင်းသောည...
 လသာသောည...
 လရောင်၏ အေးမြသောအလင်းရောင်က သူမစိတ်ကို
 ညှို့ယူဖမ်းစား သိမ်းပိုက်ထား၏။
 ဘာလို့များ သူ့ကို အိပ်မက် မက်ရတာလဲ။

သူ...သူဆိုတာက...
 ‘သက္က’
 ခုတလော လုံးဝကိုယ်ရောင်ပျောက်နေသော သက္က၊
 ဘာလို့များ သူမရှေ့ ရောက်မလာတော့တာလဲ။
 သူဟာ ဘယ်လိုလူစားလေးလဲ။
 မျက်လုံးချင်း နားလည်မှုရနေခဲ့တယ်လို့ပြောရင် တစ်ဖက်
 သတ်ဆန်နေမလား။ တကယ်ပဲ မျက်လုံးချင်း စကားပြောခဲ့တာပါ။
 ဇင်မီကိုပဲ မှားနေတာလား။
 တစ်ယောက်အပေါ်တစ်ယောက် နက်ရှိုင်းစွာ နှလုံးသား
 အထိ ထွင်းဖောက်ကြည့်ခဲ့မိသော မျက်ဝန်းတစ်စုံက မှားယွင်းနိုင်
 ပါသလား။
 မဟုတ်သေးပါဘူး သက္ကရယ်။
 သက္ကက မျက်နှာများတတ်သူလား။
 ကွယ်ရင်မေ့တတ်သူလား။
 ဒါမှမဟုတ် မိန်းကလေးတွေမြင်တိုင်း အဲဒီလိုပဲ မျက်လုံး
 ‘နှင့် ဖမ်းစားတတ်သူလား။

နားလည်ရကော်လိုက်တာ။
တစ်ခါတလေ သူ့အပေါ် စိတ်ကောက်ချင်မိသည်။

ရန်တွေ့ပစ်ချင်သည်။

ဘာလို့ ပေါ်မလာတာလဲ။

ဘာလို့ မြှုပ်နေရတာလဲ။

မသိမသာတမ်းတမှုများ ဒီအိပ်မက်ထဲအထိ လိုက်လာခဲ့
ပြီလား။

အိပ်မက်ထဲမှာ သူက ဇင်မီကို တဟားဟား လှောင်ပြောင်
နေခဲ့သည်။

လှောင်မှာပေါ့။

ဇင်မီက သူ့ရှေ့ ချော်လဲတာကိုး...

ချော်လဲတာမှ ဗိုင်းကနဲ...

ဟန်ချက်ပျက်ကာ ချော်ကျသွားတာကို သူ မရယ်ဘဲ

နေနိုင်ရိုးလား။

ရယ်...ရယ် အားရပါးရ ရယ်။

သူ့ကို မျက်စောင်းရွယ်မိသည်။

မျက်စိရှေ့တွေ့သမျှ ပစ္စည်းတွေနှင့် ပစ်ပေါက်မိသည်။
ရှက်စရာကောင်းလိုက်တာ။

ဇင်မီအိပ်မက်ကို ဇင်မီ ရယ်ချင်သည်။

အိပ်ရာကနိုးလာတော့ တစ်ယောက်တည်း ပြုံးနေမိသည်။

အပြင်မှာလည်း သူ့ရှေ့ရောက်လျှင် စိတ်တွေက အရမ်း
လှုပ်ရှားပြီး အယောင်ယောင် အမှားမှား ဖြစ်တတ်တာ၊ ချော်မလဲ
အောင် သတိထားမှ၊ သူက အိပ်မက်ထဲမှာလိုပဲ အားမနာတမ်း
ရယ်မှာ...

အလကားလူ လာတဲ့ထူးဖော်တောင်မရဘူး။ မကြင်နာ
ဘတ်တဲ့လူ။

အနားမှာရှိနေလျှင် သူ့ကို အိပ်မက်အကြောင်းပြောပြီး
ရန်တွေ့မိမလား မသိ။

တိတ်တိတ်ကလေး မျှော်လင့်နေမိတာတော့ ညာမရ။

သူ့ဘက်က သဘောထားကို ဇင်မီ မသိ။ ဇင်မီကတော့

သူ့ကို...။

Ice-Cream... ဓရခဲမုန့်

“အိပ်ချင်နေပြီလား”

“မအိပ်သေးပါဘူး”

“မေးစရာရှိလို့”

“မေးစေဗျား”

“ရှင်...ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရဲ့ရှေ့မှာ ချော်လဲဖူးလား Ice”

“နိုး...မလဲဖူးဘူး၊ အဲ...ပုဆိုးကျွတ်ကျဖူးတယ်”

“သွား”

Creamက ရှက်သွားသည်။

“တက်ယံပြောတာ၊ သစ်ပင်ပေါ်တက်တာ ကောင်မလေးတွေကို ပန်းတက်ခူးပေးတာ၊ ပုဆိုးကျွတ်ကျဖူးတယ်၊ အောက်ခံဘောင်းဘီပါတယ်လေ”

“တော်သေးတာပေါ့”

“အရမ်းရှက်သွားပြီး အိမ်ထဲမှာ နှစ်ရက်လောက် အောင်းနေတာ ဟား...ဟား”

“ဟင်...ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရယ်စရာလား”

“ဝါး”

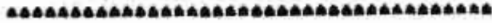
‘Cream’ ဆီက ခေါ်နေသံပါလား။
သက္ကက စားပွဲပေါ်ထိုင်ချကာ မော်နီတာဆီ ကြည့်မိ၏။
အတော်ပါပဲ။ အိပ်မပျော်တာနှင့်။

“ဟေး...မအိပ်သေးဘူးလား”

“ဟင့်အင်း...စကားပြောမလို့”

“ပြောမလို့ဆို ပြော”

ခန်းသီခိုင်း

“လူကြီးရှက်တော့ ရယ်တဲ့၊ ပြန်ပြောတော့ ပြန်ရှက်ပြီး
ရယ်တာပါ”

“ဟွန်း”

“ဘာလဲ...မင်း ဘယ်ကောင်လေးရှေ့မှာ ချော်လဲလို့လဲ
ပြော”

“ချော်မလဲပါဘူး”

ပြောပြရမှာ ဝန်လေးစွာ ငြင်းဆန်မိ၏။

“မညာပါနဲ့၊ ဒီမေးခွန်းမျိုးကို ချော်လဲဖူးမှမေးတာကွ”

“Iceက လူလည်”

“ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ”

သက္ကက ဒက်ထိပြောချနိုင်၏။

“သိနေတယ်လေ၊ မရှက်ပါနဲ့၊ သုံးလေးရက်ဆို နေသား
ကျသွားမယ်”

သူမကို အားပေးမိ၏။

“အချိန်လိုတယ်၊ သွေးပူနေရင် ရှက်မှာပဲတဲ့”

Iceရယ်။

Ice-Cream... ခရစ်မုန့်

တို့က အိပ်မက်ကို ပြောပြချင်တာပါ။

အိပ်မက်ဆိုတာ စွဲလမ်းမှုတဲ့။

အစွဲလမ်းကြီးနေမိပြီ ထင်ပါရဲ့နော်။

ရုန်းမရတဲ့ နှံတစ်ခုလိုပဲ။

သက္ကဆိုတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက် ဧင်မီရှေ့ကို ရောက်

လာစေချင်လိုက်တာ။

မိန်းကလေးဆိုတော့ မျှော်ရုံပေါ့!

ဘာများတတ်နိုင်မလဲ။

“ဟင်...မေမီ မင်း...တကယ်ပြောနေတာလား”

မောင်က မယုံသလို မေးလာ၏။

“ဟုတ်တယ်...မောင်၊ မေမီ သေချာစဉ်းစားခဲ့တယ်။

တကယ်တော့ မေမီရဲ့ အစွဲကြီးတဲ့စိတ်တွေ ဖျောက်ဖျက်သင့်တာ ကြာပါပြီ။ မောင်အချစ်ကိုလည်း မေမီ ယုံကြည်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် မေမီလိုက်တွေ့ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ။ မောင်ဖြစ်စေချင်သလို နှစ်ဖက် မိဘတွေနဲ့ညှိနှိုင်းပြီး စေ့စပ်ပွဲနဲ့ လက်ထပ်ပွဲကို ခမ်းခမ်းနားနား ကျင်းပမယ်လေ”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ မေမီရယ်”

မောင်က မေမီလက်လေးကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ပြောလာ၏။

“မောင်က မေမီနဲ့ မိဘတွေကြားမှာ စိတ်ပူနေရတာ၊ တစ်ဖက်မှာ မေမီက မောင်ကို နှစ်ဦးသဘောတူ လက်ထပ်မယ်လို့ ပြော၊ ဖေဖေနဲ့မေမေကလည်း သဘောတူပါတယ်လို့ပြောရုံသာနဲ့ မောင်က အဲလိုလုပ်ရင် ဖေဖေနဲ့မေမေက အရမ်းစိတ်ထိခိုက်ရမှာ၊ ခုတော့ အားလုံးအဆင်ပြေသွားပြီပေါ့”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မေမီ”

“မောင်”

“ဟင်”

“ပြောစရာရှိတယ်”

“ပြော”

“ပြောလေ မေမီရဲ့၊ ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ”

မောင်နှင့် မေမီက လူရှင်းတဲ့ကော်ဖီဆိုင်လေးမှာ ထိုင်နေ

ခြင်းပါ။

“မေမီ မောင်မိဘတွေနဲ့ လိုက်တွေ့မယ်”

၁ ဝန်းသီရိင်

.....

“ဘာအတွက်လဲ မောင်”

“မေမိ မောင့်မိဘတွေကို လိုက်တွေ့ဖို့ သဘောတူလို့ပေါ့”

“မလိုပါဘူး မောင်ရယ်...မေမိက သူတို့ရဲ့သားကို ချစ်မိနေမှတော့ လိုက်တွေ့ရတော့မှာပေါ့”

“ဒါဆို မနက်ဖြန် မောင် လာခေါ်မယ်လေ၊ မေမိ ပြင်ဆင်ပြီး စောင့်နေပေါ့”

“အင်းပါ...မောင်ရဲ့”

မေမိက မောင့်ကို နှစ်လိုဖွယ် ပြုံးပြမိသည်။ ရင်ထဲမှာတော့ လှုပ်ရှားနေတာအမှန်ပါ။

မေမိသည် ဒီနေ့ မောင့်မိဘတွေနဲ့ လိုက်တွေ့ရမှာဆို စိုးရိမ်မိတာအမှန်ပါ။ မောင့်မိဘတွေက မေမိကို သဘောကျပါ့မလား။ သက္ကကရော ဘယ်လိုတုံ့ပြန်မလဲ။ အဖက်ဖက်မှ ထောင့်နဲ့အောင် လျှောက်တွေးကာ စိတ်ပူနေမိသည်။

အရင်လည်း တစ်နေရာရာသွားဖို့ ပြင်ဆင်ဖူးတာပဲ။ ဒီတစ်ခါကတော့ အကြိမ်တိုင်းထက် ရိုးရိုးယဉ်ယဉ် ဣန္ဒြေရရနှင့် ပိုလှချင်မိသည်။

မောင်က စိတ်ထားကောင်းလွန်းသူပါ။

လူတိုင်းကိုလည်း အကောင်းဖက်က မြင်တတ်သူ။ မောင့်
မိဘတွေကလည်း မောင်ပြောအရဆို သဘောထား ပြည့်ဝသူတွေ
ဝင်။

ဒါပေမယ့်လည်း မေမိကို စိတ်လှုပ်ရှားလွန်း၍ လက်ဖျား
လေးပင် အေးချင်ချင်။

“မေမေရေ”

တံခါးဝကနေပင် ရယ်မြူးသံကြီးနှင့် မောင်က လှမ်းအော်
သည်။

“လာလေ...မေမိ”

မောင်က ခပ်တိုးတိုးဆိုရင်း လက်ကိုဆွဲခေါ်သည်။

မေမိက ရှက်ရှက်နှင့် မောင့်လက်ကို ပြန်ဆုပ်ထားမိသည်။

သနပ်ခါးနဲ့ သင်းသင်းကလေးက ရင်အေးစရာအရင်ဦးဆုံး
မွှေးပျံ့လာပြီး မောင့်မေမေကို လှမ်းမြင်ရသည်။ အနားရောက်မှ
ပိုပြီး ကျက်သရေရှိလိုက်တာ။ ရင်စေ့အင်္ကျီပွပွနှင့် ပါတိတ်လုံချည်
ဖိးရောင်လေးဝတ်ထားပြီး သနပ်ခါးအဖွေးသားနှင့် မောင့်မေမေက
အေးချမ်းလှပါသည်။

“လာလေ...သမီး”

မောင့်မေမေက တရင်းတနီးဟန်ဖြင့် လက်ဖျားလေးကို
ဆွဲခေါ်ပြီး ဆိုဖာထိုင်ခုံပေါ် ထိုင်စေသည်။

“ကြည့်စမ်းပါဦး...သမီးလေးက ချောလိုက်တာ”

သူ့အမေစကားကြောင့် မောင်က ဂုဏ်ယူသောအပြုံးနှင့်
ကျေနပ်နေသည်။

“အန်တီက ပိုလှတာပါ”

မေမိစကား မောင့်မေမေက သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်
သည်။

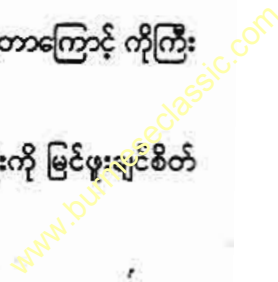
“ခဏထိုင်ဦးနော် သမီး၊ စကားပြောနှင့်ကြဦး”

ဟု အန်တီက မေမိတို့ကို ပြောပြီး စားစရာတစ်ခုခုစီစဉ်
ပေးဖို့ အိမ်အတွင်းဖက်သို့ ဝင်သွားသည်။

“ဟာ”

အိမ်အောက်ထပ်မှာ အသံတွေကြားရတာကြောင့် ကိုကြီး
တို့ ရောက်လာပြီဆိုတာ သိသည်။

သက္ကကကိုကြီးရဲ့ချစ်သူ သက္ကရဲ့မရီးကို မြင်ဖူးလို့စိတ်

ဖြင့် လှေကားမှဆင်းအလာ ဗြဲနန်းကနဲမြင်လိုက်ရသောမြင်ကွင်းတို့
ကြောင့် လှေကားမှာတင် ရပ်တန့်နေမိသည်။ သူ့ အရမ်းတုန်လှုပ်
အံ့သြသွားသည်။

မင်းလုပ်ရက်တယ်ကွာ။

မင်းသိရဲ့သားနဲ့ ကိုယ့်ကိုဘာလို့ မပြောခဲ့တာလဲ။ သက္က
ယူကျုံးမရ ဖြစ်မိသည်။ ဒါ ကိုယ့်ရဲ့ ပထမဦးဆုံးအချစ်။ ကိုယ့်ရဲ့
ချစ်နေတဲ့သူဟာ ကိုကြီးရဲ့ ရည်းစားဖြစ်နေမယ်လို့ ယောင်လို့ပင်
မတွေးမိခဲ့။ ကံတရားရဲ့ လှည့်စားမှုက သက္ကကို စိတ်ထိခိုက်စေလွန်း
သည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း ရှက်မိသည်။ ကိုယ့်အစ်ကိုရဲ့ ဇနီးကိုမှ
ပစ်မှားမိခဲ့သူ။

ဒါကို ကိုကြီးသာသိသွားခဲ့ရင် ဘာတွေဖြစ်လာမလဲ မတွေး
ဝံ့။ မေမိကိုကြည့်ရတာ ကိုကြီးအပေါ် လှည့်စားပုံမပေါ်ဘဲ ချစ်မြတ်နိုး
ပုံ ရလေသည်။ သက္ကကိုသာ သူ့စိမ်းလို့ဆက်ဆံတတ်တာ။ ဘယ်လို
မျက်နှာမျိုးနဲ့ ကိုကြီးတို့ရှေ့ကို သွားရမှာလဲ။

ဒီနေ့ ကိုကြီးက သူ့ကောင်မလေးကို ခေါ်လာမည်ဆိုတာ
ကြောင့် တစ်အိမ်လုံး ပျော်နေခဲ့ကြတာ။

သက္ကက ကိုကြီးကို စကောက်လို့မဆုံး ပျော်နေခဲ့တာ။
ခုတော့ အဲဒီအပျော်တွေအားလုံး ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပြီ။

“မေမိ...လာ၊ မောင် ခြံထဲလိုက်ပြမယ်”

“အင်း...ကောင်းသားပဲ”

မေမိက ဒီမှာထိုင်နေတာထက်ဆိုရင် မောင်နဲ့ ခြံထဲဆင်း
ကြည့်တာပဲ ပိုကောင်းမယ်လေ။

“မောင့်မေမေက ပန်းပင်စိုက်တာ ဝါသနာပါပုံရတယ်
နော်”

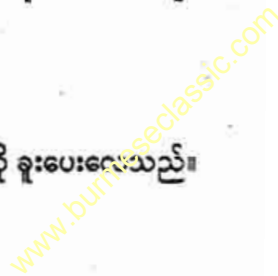
မေမိက နှင်းဆီ၊ စံပယ်၊ ကစ်စမီ၊ သစ်ခွ၊ တခြားအရောင်
အမျိုးမျိုးနှင့် ပန်းပင်တွေကို ကြည့်ပြီးပြောလိုက်ခြင်းပါ။ တစ်ခြံလုံး
မှာ ပန်းပင်တွေက ဝေဆာနေတာပဲ။

မေမိ မမြင်ဘူးတဲ့ပန်းတွေလည်း ပါသည်။

“ဟုတ်တယ်...မေမိရဲ့၊ ဒါတွေအားလုံး မေမေသေချာ
စိုက်ထားတာလေ”

“ရှေ့...မေမိ”

မောင်က နှင်းဆီအဝါလေးတစ်ပွင့်ကို ခူးပေးလေသည်။

သို့မဟုတ် နိဂုံး

“ဆောင်ပန်ပေးလေ”

ဆောင်က မေမိခေါင်းမှာ နှင်းဆီပန်းပွင့်လေးကို အသာ အသာ ပန်ပေးလေသည်။

ဒီမြင်ကွင်းက သက္ကအတွက် ဘယ်လောက်ကြေကွဲစရာ ကောင်းလိုက်လဲ။ ကိုကြီးနှင့် မေမိတို့နှစ်ယောက်က ပျော်နေလိုက် ကြတာ။ မေမေရေ့ သားအဖြစ်ကိုကြည့်ပါဦးလို့ စိတ်ထဲက ပြောနေ ဖြစ်သည်။

ကိုယ့်အရှေ့မှာ ကိုယ်ချစ်ရသူလေးက တခြားတစ်ဦးနှင့် ပျော်နေလေသည်။

တခြားလူဆိုတာကလည်း သက္ကရဲ့အစ်ကိုအရင်းပါ။

သက္ကရဲ့အဖြစ်ကို တွေးကြည့်ပါဦး။ ကိုယ် ဘယ်လောက် ခံစားနေလဲဆိုတာ မင်း မသိနိုင်ပါဘူး။

ဆိုးရွားပြင်းထန်လွန်းတဲ့ ဒဏ်ရာတစ်ခု ရင်ထဲမှာ ဖြစ်ထွန်း လာ၏။

ရှက်စရာလည်း ကောင်းသည်။

စိတ်လည်း နာသည်။

ဒေါသလည်း ဖြစ်သည်။

မေမိကိုက သူ့ကို ဘယ်လိုထင်မလဲ။

အထင်သေး ရွံ့မှန်းနေတော့မှာ သိသည်။ သူက သူ့အစ်ကို စာ ချစ်သူမှန်းမှ မသိခဲ့တာ။ ပြီးတော့ ရန်ကုန်မှာတုန်းက သူ့အပေါ် နွေးထွေးသက်ဝင် ငြိတွယ်လှိုက်လှဲနားလည်မှုရခဲ့သော သူ့မမျက်လုံး များ။ ချစ်သူရှိရက်သားနဲ့ သူ့ကို ဘာလို့ ဖမ်းစားခဲ့ရတာလဲ။

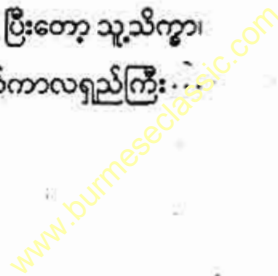

အဲဒီလိုလည်း မပြောချင်ပါ။
 သူမကပဲ ဖြားယောင်းခဲ့တာလား။
 သူကပဲ အထင်လွဲခဲ့တာလား။
 သူ့နှလုံးသားက အဲဒီလို ချော်ပါ့မလား။
 နှစ်သက်စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုတာ နှလုံးသားက ရင်ဘတ်
 ထဲက ဖြစ်တာ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ အကြီးအကျယ် မှားယွင်းသွားခဲ့ပြီ။
 မေမိကိုအပေါ် ဘယ်လိုရှင်းပြရမလဲ။ သူ အဲဒီလို လူစားမျိုးမဟုတ်။
 သူ့သိက္ခာတွေ ပဲ့ပါပွန်းရုကုန်တာ သူပဲ သိသည်။
 ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရမှန်းတောင် မသိတော့ပါ။
 မျက်နှာချင်း မဆိုင်ချင်တာအမှန်။
 ထွက်ပြေးလို့လည်း မရ။
 အစ်ကိုဖြစ်သူ၏ မင်္ဂလာပွဲကို သူ မတက်လို့ဖြစ်မှာတဲ့
 လား။ သူတို့စေ့စပ်မှာကို မကူညီဘဲ ရှောင်ပြေးလို့ရမလား။
 သူ့အဖြစ်က တော်တော်ဆိုးပါသည်။
 ဘေးကြပ်နံ့ကြပ်။

ရုန်းမရ ထွက်မရ။
 မွန်းကြပ် အနေခက်လှစွာ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း မသိနိုင်
 တော့ပါ။
 သူ့ကို ဘာလို့ လှည့်စားရက်တာလဲ။
 'လှည့်စားတယ်' ဟု ဖွဲ့ချက်တင်ရအောင်ကလည်း
 မေမိကိုက ဘာမှမလုပ်ခဲ့ပါ။
 အားလုံး သူ့အပြစ်တွေပါပဲ။
 သူ မဆင်မခြင် ဇွတ်တိုးမိလို့ အရှက်ကွဲတာ။ မေမိကိုနှင့်
 ဆုံတိုင်း အောင့်သက်သက်နှင့် မျက်နှာပူပြီး ဒေါသတွေဖြစ်လာတော့
 မှာ။
 အစကတည်းက မတွေ့ခဲ့ကြရင် အကောင်းသား။
 ဘယ်လိုဝင်ကြွေးလဲကွာ။
 သူ့အဖြစ်ကို သူပဲ သိသည်။
 သူ စတေးလိုက်ရတာက နှလုံးသား။ ပြီးတော့ သူ့သိက္ခာ၊
 ပိုပြီးဆိုးတာက မရီးတော်ရဦးမယ်။ အနာဂတ်ကာလရှည်ကြီး...
 ဟူး...

၂၀၀ ~~၂၀၀~~ ဝန်ခံနိုင်

လေပူတစ်ချက်မှတ်တုတ်ပြီး ရင်ထဲရှိနေသမျှ ဖွင့်ဟဝန်ခံဖို့

Cream ကို ရှာမိသည်။

Cream နှင့် ဘယ်ရောက်နေလဲ။

အရမ်းတွေ့ချင်တယ်။

Onlineပေါ်မှာ Cream နှင့် တွေ့ဖြစ်သည်။

“ဘယ်လို...ဘယ်လို ဇာတ်လမ်းပြီးသွားပြီ ဟုတ်လား၊ မယုံနိုင်စရာပဲ၊ မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီး”

“ဟုတ်တယ်...လုံးဝ ပြန်ဆက်လို့မရတော့ဘူး”

“တကယ်ပဲ The end ပေါ့!”

“Yesရက်စံ...ဟုတ်တယ်”

“ဟင်...ရှင်အသည်းကွဲပြီပေါ့ Ice ရယ်”

“ဒါပေါ့”

“စိတ်မကောင်းလိုက်တာ”
 “ဖူးစာမပါလို့ဘဲ”
 “လွယ်လွယ်လက်မလျှော့ဘူးဆို”
 “အခုက ဆက်လို့ကို မရတော့တာ”
 “ဘာကြောင့်”
 “ပြောပြလို့မရဘူး...ဆောရီး”
 “ပြီးရောလေ...မမေးတော့ပါဘူး၊ ရှင်သက်သာရင် ပြီးတာပဲ”
 “လောလောဆယ်တော့ မသက်မသာပါဘဲ”
 “ဒီလောက်တော့ ရှိမှာပေါ့”
 “မင်းရော ဘာထူးလဲ”
 “ထူးရင် ဖိတ်စာပို့မှာပေါ့”
 Creamက သူ့နေသာ အောင် ရယ်စရာတွေ လျှောက်ပြော ပြသည်။
 “Mr.Bean” ကြည့်ပါလား၊ ကာတွန်းတွေ ငှားဖတ်”
 “ကလေးမှ မဟုတ်ဘဲ”

“အသည်းကွဲနေတာဆို သက်သာအောင်နည်းပေးတာ၊ ရုပ်ရှင်ကြည့်၊ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဟေးလားဝါးလား လျှောက်ပြော”
 သူမက ရယ်ရသည်။
 သူမ Ideaလေးတွေက ချစ်စရာတော့ ကောင်းသားပင်။
 “အဲဒီလိုမှ မသက်သာရင်ရော”
 သက္ကက စမိသည်။
 “တရားနဲ့သာဖြေပေါ့ လူကလေးရယ်” တဲ့။
 “ကျကွဲသွားတဲ့ ပန်းကန် ပြန်ကောက်ဆက်လို့မှ မရတာပဲ” တဲ့။
 ဟုတ်သည်။ သိပ်မှန်သည်။ ဘယ်လိုမှ နီးစပ်ဖို့မဖြစ်နိုင် တော့ပါ။ အဝေးကြီး ဝေးသွားခဲ့ရပြီ။
 နီးနီးကလေးရှိနေပါရက် အဝေးဆုံးတစ်နေရာရောက်သွား တာ။ သူ့စိတ်ကို သူ ပြုပြင်ရတော့မည်။
 ရင်ထဲက ဝေဒနာကို ကြိုးစားပြီး မေ့ပစ်ရပါမည်။ တနင့် တပိုး ခံစားနေလည်း အကျိုးမှမရှိတာ။

www.burmeseclassic.com

“ဘယ်လို မမ... သက္ကရဲ့အစ်ကို ဟုတ်လား”
 “အင်းလေ... သိလို့လား ဇင်မီ”
 ဇင်မီကို ရုတ်တရက် မဖြေတတ်ပါ။
 ခေါင်းညိတ်ရမလား။ ခေါင်းခါရမလား။
 မျက်လုံးချင်းသိတာ မျက်လုံးချင်း နားလည်မှုရထားတာ
 အဲဒါပြောလို့ တင့်တယ်ပါ့မလား။
 “မြင်ဖူးတယ်”
 “သိလား”

မမက သေချာအောင် စစ်ဆေးနေ၏။
 ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်။
 အခုတလော လုံးဝမတွေ့တာ သူက မန္တလေးရောက်နေ
 တာကိုး။ အခု နားလည်သွား၏။
 “ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပါ ဇင်မီရယ်”
 “အင်း... မသိတသိဘဲ”
 “ဒါဆို သက္ကက ဇင်မီနဲ့ မမကို လူမှားနေတာများလား
 မသိဘူး”
 “ဘာလို့”
 မေမီကိုက အကြောင်းစုံ ရှင်းပြလိုက်၏။
 သက္ကအပေါ်လည်း နားလည်သွားသလိုပင်။
 ညီမလေးဇင်မီနှင့် ကိုယ်က ရုပ်ချင်းအရမ်းဆင်တာ မဟုတ်
 လား။ စတိုင်ရော၊ ဟန်ပန်မှုယာရော တူကြတာ။
 သူ မှားမယ်ဆို မှားလောက်ပါရဲ့။
 ထင်တော့ထင်သား။
 သူချဉ်းကပ်လာပုံက ရင်းနှီးလွန်းသည်။

သိက္ခာမီးပြီးသား လူတွေလို။
 ခြောက်...သက္ကရယ်...
 ဒီတလောမှာ သူမအပေါ် သက္က ရှောင်ဖယ်ဖယ်နှင့် မပြော
 ချင် မဆိုချင် ဖြစ်နေတာသိသည်။
 ရှက်သွားတာလား၊ မျက်နှာပူတာလား။
 လိပ်ပြာမလုံဘဲ ငုပ်လျှိုးသွားတာလား။
 ဒေါသဖြစ်ပြီး ဟန်ဆောင်နေတာလား။
 တစ်ခုခုပါပဲ။
 ဇင်မီနှင့် ဖုန်းပြောဖြစ်မှပဲ အကြောင်းစုံ ရှင်းသွားတော့
 သည်။
 “ဇင်မီ”
 “ဟင်”
 “သက္ကအပေါ် ဘယ်လိုသဘောထားလဲ”
 “အမယ်...မယ်၊ မမနော် ခုကတည်းက သူ့ဘက် ပါချင်
 နေပြီလားပြော” တဲ့။
 ဇင်မီကိုက တခစ်ခစ်ရယ်ပြီး ဖွင့်ဟမပြောပြ။

မေမီကိုလည်း ဆက်မမေးပါ။
 “ပိတ်ကားပေါ်မှာ ဆက်လက်စုစားပါ”
 ဇင်မီကိုက သူ့အစ်မကို စလိုက်၏။
 မေမီကိုက တိတ်တဆိတ် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။
 သက္ကအတွက် လှပသောအခွင့်အရေးတစ်ခု လက်ဆောင်
 ပေးဖို့ပါ။

“ဟုတ်ကဲ့...သက္ကပါ...ပြောပါ”

မေမိကို ဖုန်းဆက်လာတော့ သက္က အံ့အားသင့်ရပါသည်။

ကိုကိုက ဆက်တာမဟုတ်။

“မမပါ...မေမိ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒီမှာလေ ဒီခိုင်းနာနဲ့ ချိန်းထားလို့၊ ညီမလေးကို လေယာဉ်ကွင်း သွားကြိုပေးပါလား”

သက္ကက ရှည်ရှည်ဝေးဝေးမပြောဘဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

လိုအပ်တာမှန်သမျှ ကူညီပံ့ပိုးဖြည့်ဆည်းပေးဖို့ပဲ ရောက်နေတာမဟုတ်

လား။ သူတို့မအားလပ်ရင် ကြိုပေးရမှာပဲပေါ့။ ဒါ ဘာမှမဆန်း။

“မမ ညီမလေးက ဇင်မီကိုတဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သူ အဖြူရောင်အင်္ကျီလေး ဝတ်လာမယ်ပြောတယ်”

“ဟုတ်”

“မြင်ရင်သိမှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

သက္ကက ဟက်ဟက်ပက်ပက်စကားမဆိုဘဲ လိုတိုရှင်းဖုန်းချလိုက်၏။ စေ့စပ်လက်စွပ် သွားယူခိုင်းလို့ ရင်နာနာနှင့် ယူပေးခဲ့ရပြီးပြီ။ သူ မြန်မြန်ပြန်ချင်ပါပြီ။

အရုံးတစ်ခုကို နေ့တိုင်းစားသုံးနေရတာမလွယ်။ မျက်နှာလွှဲကာ ရှောင်သွားချင်ပါပြီ။ သက်ပြင်းတစ်ရှိုက်နှင့် လေယာဉ်ကွင်း သွားကြိုဖို့ ကားသေ့နှင့် Hand Phoneကောက်ယူလိုက်၏။

ဝမ်းကြွေးရှိလည်း ကြေပါစေတော့။

အကုန်အစင် ဆပ်ပစ်လိုက်မည်။

သူ့ဆီ တန်းတန်းမတ်မတ်လျှောက်လာနေသော ကောင်မလေးကိုကြည့်ကာ သက္က မျက်လုံးတွေ ပြူးကျယ်သွားရသည်။ ရင်ထဲမှာလည်း ဟုန်းကနဲ တုန်ခါသွား၏။

မေမီကိုနှင့် အရမ်းဆင်သောကောင်မလေး။

ဆံပင်တိုကပ်ကပ်ကလေးနှင့် ယန်ထားသော ဖဲပြားပုံ စိန်နားကပ်က တလက်လက်။

ဆံပင်တွေကို နားရွက်နောက်ညှပ်ထားတော့၊ လှပဖူးကြွသော မျက်နှာကလေးက အထင်းသား ပေါ်လွင်နေ၏။ အင်္ကျီအဖြူနှင့် ဂျင်းဘောင်ဘီကလေးနှင့် ရိုးရိုးရှင်းရှင်းပုံစံပါပဲ။

မရိုးရှင်းတာက မျက်ဝန်းတစ်စုံ။
နွေးထွေးအသက်ပါသော အကြည့်တွေ။
မမ မေမီကိုက သူ့ကို တမင်အကြံ့လွတ်လိုက်တာပါလားဟု နားလည်ရင်း ကျေးဇူးတင်သွားရပါသည်။

ဟိုးတုန်းက ဆုံဖူးသောကောင်မလေး။

သူ့ရင်ခုန်ကြွေဆင်းခဲ့သော ကောင်မလေး။

ဟာကွာ... မြားနတ်မောင် ကျီဖယ်လွန်းတယ်။

ဇင်မီကိုက ညင်သာသောခြေလှမ်းများနှင့် သူ့အနားရောက် လာ၏။ သူ့ကို ချိုမြိန်စွာ ပြုံးပြသည်။

သူတို့မျက်လုံးချင်း ဆုံမိကြသည်။

မင်းလေးက ဇင်မီကိုတဲ့လား။ ပြစ်မှပြစ်ရလေကွာ။

ကိုယ့်မှာ ခံစားလိုက်ရတာ။ လူးလူးလို့မို့လို့နဲ့။

သက္ကက ရင်ဘတ်ကြီးစောင့်တက်လာအောင် သက်ပြင်းနှိုက်ထုတ်လိုက်၏။

“သက္က မဟုတ်လား”

သူက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

အမြောတွေလည်း မဟုတ်ဘဲ... ဒီလောက်တူရတယ်လို့
မယုံနိုင် စရာ။

“မမမေမိ ဖုန်းဆက်ထားပါတယ်၊ ရှင်လာကြိုလိမ့်မယ်တဲ့”
သူက ဒုတိယအကြိမ် ခေါင်းညိတ်၏။
အံ့ဩဝမ်းသာပျော်လုံးဆိုပြီး စကားပင် မပြောနိုင်သေးပါ။
ဆုံးရှုံးသွားခဲ့ရပြီ ထင်တာ။

ကိုယ့်သိက္ခာအတွက် မင်းကို အမြန်ဆုံး ရည်စားစကား
ပြောရတော့မယ်ထင်တယ် ကောင်မလေးရယ်။

“ဒီကားလား”
“ဟုတ်တယ်”

သူ ခုမှပဲ ကားတံခါးဖွင့်ပေးဖို့ သတိရသည်။
သူမလက်ထဲမှာ ဆွဲထားသော သားရေသေတ္တာကို လှမ်း
ယူပေးဖို့ သတိရသည်။ သူမကိုတွေ့တော့ သူ သတိလက်လွတ်
ငေးမောသွားမိတာ အငိုက်မိနေတာ။

အပျော်လှိုင်းက ဒီရေလို ရင်မှာ တရိပ်ရိပ်တက်ကာ
ရိုက်ခတ်လာ၏။

ပျော်လိုက်တာ။

ကိုယ့်ဘက်က မရိုးသားတာ မင်းလည်းသိပြီးသား ဖြစ်မှာ
ပါ။ မင်းအစ်မလည်း ပြောပြသင့်သလောက် ပြောပြပြီးရောပေါ့။

မင်းနဲ့ မေမိကို လူမှားပြီး ကိုယ့်မှာ ခံစားနာကျင်လိုက်ရတာ
သေလှမျှောပါး။ ကိုယ့်မျက်နှာပေါ်က အပြုံးတွေ ပျောက်ကွယ်ခဲ့တာ
မင်း သိရဲ့လား။

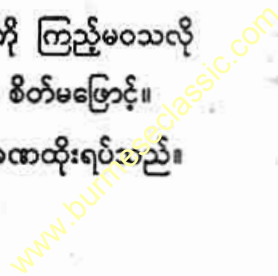
မပြုံးနိုင် မရယ်နိုင်၊ တမိုက်မိုက်နဲ့ ရင်ထဲမှာ ကြောနင့်နေခဲ့တာ။
ဒါတွေ မင်း ပြန်လျှော်ပေးရမယ်။

သက္ကက သူမဘက်ရှိတံခါးကို ညင်သာစွာ ပိတ်ပေးလိုက်
ပြီး...

“အိမ်ကိုပဲ မောင်းရမလား”
ဟု မေးလိုက်၏။
“အင်း”

သူက ဇင်မိကို၏ မျက်နှာကလေးကို ကြည့်မဝသလို
လှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့်နှင့် ကားမောင်းရတာ စိတ်မဖြောင့်။

မထူးတော့ပါ။ ကားကို လမ်းဘေး ခဏထိုးရပ်သည်။

ရင်ထဲမှာ ပြောချင်တာတွေ အံ့ကြွသောင်းကျန်းကုန်ပါပြီ။
ထိန်းချုပ်ထားလို့ မရတော့ပါ။

“ကျွန်တော်...”

ဇင်မိကိုက သူ့ကို လက်ကလေး ကာပြသည်။

“ခဏ...ရှင့်အင်္ကျီကော်လံစ ခေါက်နေတယ်”

ဖြူညွယ်လှပသော သူမလက်ကလေး သူ့ရင်ဘတ်ရှေ့ကို
ရောက်လာ၏။ သူ အရမ်းပဲ ရင်ခုန်မြန်ကာ ကြည့်နှူးသွားရသည်။

စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာနှင့် ဖြစ်သလိုထွက်လာမိတာ မှားသွားပါပြီ။

သူ့ကို စမတ်ကျကျ မနေတတ်သူလို့ ထင်သွားမလား မသိပါ။

“မမက ပြောပြတယ်၊ ရှင် မမကို ပိုးခွဲတာတွေ အကုန်လုံး”

“မဟုတ်ဘူး”

သူ ငြင်းမိပါသည်။

“အဲဒါ...အဲဒါ...လူ...မှား...တာ”

“ဟင်”

ခေါင်းကလေးငဲ့စောင်းကာ သူ့ကို ကြည့်လာ၏။

“လူမှားတာ”

“ဟုတ်တယ်”

“အဟင်း...ယုံချင်စရာကြီး”

“မင်းနဲ့မှားတာ”

“ဘယ်လို”

သက္ကက ချက်ချင်း ဖြေရှင်းမိသည်။
အချိန်မဆိုင်းချင်။ သူ့အတွက် အရေးကြီးသည်။

ဇင်မိကိုက တိုးဖွဖွကလေး ရယ်နေ၏။

သူ့ကို လှောင်ပြောင်သရော်နေတာလား။

လေးလေးနက်နက် မရှိတာလား။

ဒုတိယအကြိမ် အသည်းကွဲရဦးမှာလား။

မခံစားနိုင်ပါ။ သူ သေလိမ့်မည်။

သူ့ကို ဇင်မိချစ်မှ ဖြစ်လိမ့်မည်။

“ဇင်မိ”

သူမက ပျက်ကနဲ မော့ကြည့်သည်။

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ချစ်တယ်”

“မြန်လွန်းလိုက်တာ”

“အချိန်မရှိတော့ဘူး”

“ဘာလို့”

“ကျွန်တော် လူမှားပြီး ကြီးစားဖူးတယ်၊ အရှက်ကွဲခဲ့တယ်၊ ကျွန်တော့သိက္ခာအတွက် ခင်ဗျား ကယ်တင်ရလိမ့်မယ်”

“အမယ်လေးနော်...”

ဇင်မိကိုက ရင်ဘတ်ကလေး ဖိသည်။

“အမိန့်ပေးတာ မကြိုက်ဘူး”

မျက်စောင်းရွယ်ကာ ပြော၏။

ပြီးမှ တစ်ချက်ရယ်ကာ...

“ရှင်...လူမှားတာ မမသိနေပြီပဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့”

သက္ကက ဇွတ်မှိတ်ပြောသည်။

“ဘယ်လိုကယ်တင်ရမှာလဲ”

“ခင်ဗျား သိပါတယ်”

“ဟင့်အင်း...မသိပါဘူး”

“ပြန်ချစ်ရမယ်...လက်ထပ်ရမယ်”

“ဟင်”

ဇင်မိက လှည့်ကြည့်၏။

မျက်လုံးချင်း ဆုံမိကြသည်။

ပူနွေးသောအချစ်လှိုင်းတစ်ခု ရင်ထဲစီးမျောဝင်ရောက်လာ၏။

ဇင်မိတော့ မသိ။ သူတော့ အရမ်း ရင်ခုန်ပါသည်။

“စဉ်းစားဦးမယ်”

ဇင်မိကိုက မျက်လွှာချပြီး ခပ်တိုးတိုး ဆို၏။

“ဘယ်လို”

“စဉ်းစားရမှာပေါ့...လေ့လာရဦးမယ်၊ စောင့်ကြည့်ရဦးမယ်”

“ရှေးရိုးနည်းလမ်းကြီး”

“ရှေးထုံးလည်း မပယ်နဲ့”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့”

“သုံးနှစ်သုံးမိုးထဲပါ”

“ဗျာ”

သက္က လန့်ဖျန်သွား၏။

“သုံးနှစ်”

“ဒါပေါ့”

“ဟာ...လွန်တာပေါ့”

“ဒီနေ့ကစပြီး သုံးနှစ်မြောက်တဲ့နေ့ မင်္ဂလာပွဲနေ့ပဲ၊ ရှင် အမှတ်မိခဲ့ရင်”

ဇင်မီကိုက စိန်ခေါ်၏။

“အကြာကြီးပဲကွာ”

“တစ်သက်လုံးအတွက် ဒီလောက်တော့ အကဲခတ်ရဦး မှာပေါ့”

သူ ဘာပြန်ပြောရမလဲ။

“မနေနိုင်ဘူး...အဲဒီလောက်ကြာကြာ”

“အဲဒါ အမှတ်ပေါ့၊ ဘယ်လောက်စိတ်ရှည်တယ်၊ ဘယ်လောက် သည်းခံနိုင်တယ်”

“ဟုတ်ပါပြီလေ...ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ လိုက်လျှော့ရမယ်”

“ပြောလေ”

သက္ကက ဇင်မီကိုကို တည့်တည့်စိုက်ကြည့်သည်။

“နေ့တိုင်း တွေ့မယ်”

သူ့စကားကြောင့် ရှက်စနိုး မျက်လွှာချမိ၏။

ရင်ခုန်အောင်ပြုစားတတ်သူကို သုံးနှစ်အထိ အချိန်ဆွဲထားလို့ ဖြစ်ပါ့မလား။

“နေ့တိုင်းတွေ့ရအောင်ကွာ”

သူတောင်းဆိုတာကို ဇင်မီကိုကလည်း သဘောတူပြီးသားပါ။ ဘယ်သူကရော မတွေ့ချင်ဘဲ ရှိပါ့မလဲ။

တွေ့နေ မြင်နေ ပြောဆိုနေမှသာ သူ့အကြောင်းတွေ အကုန်အစင် သိရမှာ။

အတွင်းသိ အစင်းသိ ဖြစ်ချင်တာ။

ဒါမှ သူ့ဖူးစာဖက်ဖြစ်ခဲ့ရင် အားလုံးကို နားလည်နေမှာ။

www.burmeseclassic.com

ဇင်မီကိုက ခုံတစ်လုံးမယူသယ်ကာ အိမ်ထဲကထွက်လာ၏။

“ဟော...ဘယ်လဲ၊ ခုံက ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

ဇင်မီလက်ထဲကခုံကို ကူသယ်ပေးရင်း သက္ကက မေးလိုက်
ပါသည်။

“ဘယ်တွေ လျှောက်သွားနေတာလဲ”

ဇင်မီက သက္ကကို မေး၏။

“ရှိပါတယ်...ဇင်မီ ဖုန်းဆက်ခေါ်မလားလို့ စောင့်နေတာ”

“အံ့မယ်...ဈေးကိုင်နေတာပေါ့”

“ဒီခုံ ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“သက်တုံ ကြည့်မလို့”

ဇင်မီကိုက မိုးပေါ် မော်ကြည့်ကာ ဆို၏။

“သက်တုံကြည့်မယ်”

“အင်း...ခဏလေးဆို ပျောက်သွားမှာ”

“ဒီခုံနဲ့ ထိုင်ကြည့်မလို့လား”

“အင်း”

သက္ကက ရုတ်တရက် Onlineပေါ်က Creamကို သတိ
ရသွား၏။ ဇင်မီကိုကလည်း သက်တုံချစ်သတဲ့လား။ ရှားရှားပါးပါး
တိုက်ဆိုင်မှု။ Creamနှင့် စကားမပြောဖြစ်တာပင် ကြာခဲ့ပါပြီ။

ဒီညတော့ ပြောဖြစ်မယ် ထင်ပါရဲ့။ ဝမ်းသာစရာသတင်းကို
ပြောပြရဦးမည်။

“လာလေ...သက္ကရော မကြည့်ဘူးလား”

“ကြည့်မယ်...ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က ဘယ်လိုမှ
မနေဘူး”

“ဘယ်လိုမှ မနေဘူး”

“ဟုတ်တယ်”

“ဇင်မိကတော့ သက်တံ့ရောင်စုံကို တစ်မိမိမိကြည့်ပြီး ကြည့်နူးတယ်၊ ပြီးတော့ အဲဒီလိုမျိုး သက်တံ့ကိုမြင်ခွင့်ရရင် ဇင်မိ ကံကောင်းတတ်တယ်လို့ ယုံကြည်တယ်။ ခုနစ်စင်ကြယ်ရောပဲ၊ ခုနစ်စင်ကြယ်ကို ကောင်းကင်ပေါ်မှာမြင်ရင် အရမ်းပျော်ခွင့်ရတယ်”

ဇင်မိက တစ်ခါတလေ အရမ်းသိမ်မွေ့နက်ရှိုင်းပြီး တစ်ခါ တစ်ရံတော့ ရင့်ကျက်သော အတွေးအခေါ်မျိုးကို ပိုင်ဆိုင်သည်။

တစ်ခါတလေကျတော့လည်း အရမ်းနူးညံ့ပြီး ကလေးဆန် တတ်၏။

“ဇင်မိကို” ဆိုတာ ကဗျာတစ်ပုဒ် ဆိုပါစို့။

ထိုကဗျာကို သူ တစ်သက်လုံး ဖတ်လို့မဆုံးနိုင်။ တစ်ပိုဒ်ကို တစ်မျိုး ရသအမျိုးမျိုး ပေးစွမ်း၏။ ဘယ်တော့မှ ရိုးအိမ်သွားနိုင်ပါ။

သူ ဇင်မိကို မြတ်နိုးစွာချစ်ပါသည်။ ချစ်သူကလေးက သူ့အတွက်တော့ အရမ်းနှစ်သက်စရာ ကောင်းသည်။

“ဇင်မိ”

“ဟင်”

“အဖြေပေးတော့လေ”

“ဟင်... ဖြန်းစားကြီး”

“ချစ်သူဖြစ်ခွင့်ရချင်ပြီ”

“ပိုလိုက်တာ... သည်းခံစိတ်လည်း ရှိမှ”

“ဒီထက်ပိုပြီး သည်းမခံနိုင်ဘူး”

သက္ကက အံ့ကြိတ်၏။

“မရဘူး... စောင့်”

“စိတ်တိုလာရင် နောက်တစ်ယောက် တွဲပစ်လိုက်မယ် ဘာမှတ်နေလဲ”

“တွဲရဲ တွဲကြည့်”

သက္ကက ပုခုံးတွန့်သည်။

ဇင်မိကိုက သူ့ကို မျက်စောင်းရွယ်၏။

လှုပ်လို့မရအောင် ချည်နှောင်ထားသော ကြိုးတစ်ချောင်း ပါလား။ ထိုကြိုးစကလေးကို သူက တယုတယနှင့် ကျေနပ်စွာ ချည်နှောင်ခံချင်နေတာပါ။

တစ်နေ့တစ်ချိန်ချိန်မှာ.....

*ဇင်မီကို*ဟာ Onlineပေါ်က Creamပဲဆိုတာ သက္က
သိသွားခဲ့ရင်....

Onlineပေါ်က Iceဆိုတာ *သက္က* ပါပဲလားဟု ဇင်မီကို
သိသွားခဲ့ရင်...

စစ်မှန်သော ဖူးစာရယ်လို့.....

ပန်းသီရိ